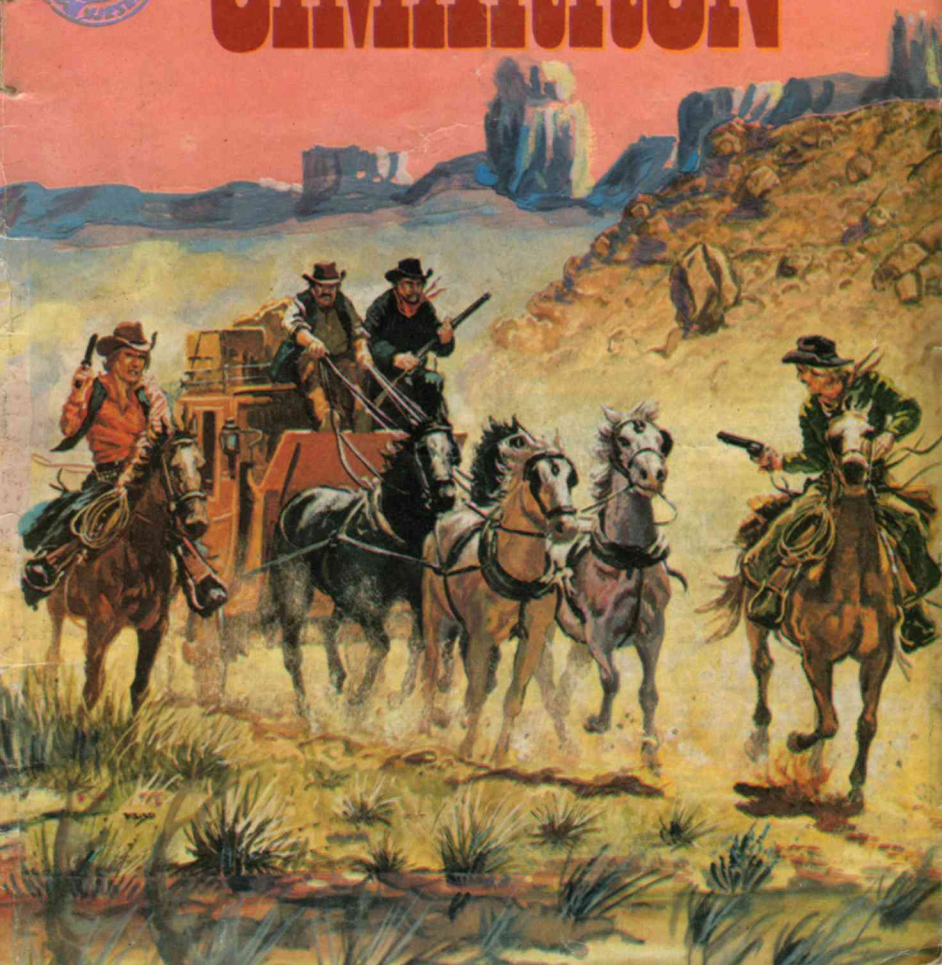

WESTERN ROMAN
LASO

cijena 150d broj 668

CIMARRON

Leo P. Kelley

CIMARON

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR «Vjesnik» (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)
– RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR «Vjesnik», n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije «Romani i stripovi»: **dr Ivan Krtalić**

Uredivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke «Super strip» i «Trag»), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 668

LEO P. KELLEY: CIMARON

Naslov originala: **CIMARRON AND THE BORDER BANDITS**

Recenzija: **Nina Kujundžić**

Prijevod: **Marijan Krmpotić**

Copyright: **G. P. A. München**

LASO 668 izlazi 25. 7. 1986.

I

Premda mu je konj bio umoran, ipak je živahno kaskao šumovitim predjelom dok se sunce probijalo kroz krošnje stabala.

— Uskoro ćemo biti na cesti prema Teksasu, a tada ćemo lakše i brže putovati, brže nego što sudac Parker u Fort Smithu osuđuje konjokradice na smrt vješanjem — tješio je Cimarron svog vranca, tapšući ga po vratu.

Jahali su prema zapadu. Kad je rijeka Arkansas zabljeskala na suncu, Cimarron je skrenuo na jugozapad, uskoro se šuma prorijedila i izbili su na veliku čistinu.

Dok je jahao preko polja obrasla u visoku travu, sunce ih je peklo u leđa, pa su začas kapljice znoja orosile Cimarrona i vranca.

Čim je izbio na izlokanu cestu za Teksas, Cimarron je skrenuo prema jugu.

Namjeravao je u North Fork, ali se predomislio dok je jahao šumom, pa je skrenuo prema McAlesteru.

U džepu na prsima izbljedjele plave košulje od flanela nosio je nalag za hapšenje Tillmana Spinksa, Indijanca iz plemena Čikaso, koji je potpisao savezni šerif D. P. Upham. Spinks mu je mogao izmaknuti, odnosno saveznom sudu u Forth Smithu, ako ga sud plemena Indijanaca Čikaso osudi na smrt zbog umor-

stva jednog Indijanca iz tog plemena.

Savezni šerif Upham upozorio je Cimarrona da ne hapsi Spinksa, ako ga osudi sud plemena Čikaso, što je bilo suvišno. Naime, Cimarron nije rekao Uphamu da zna da je Spinks ubio Indijanca Čikaso mnogo prije nego što je protiv njega bila podignuta optužba koja ga je teretila za pokušaj ubojstva bijelog čovjeka, a za to je bio nadležan savezni sud u Forth Smithu, odnosno sudac Isak Parker.

Ubojstvo u obračunu dvaju Indijanaca nije bilo u nadležnosti Sjedinjenih Država.

Ne osudi li indijanski sud Spinksa, Cimarron ga je morao uhapsiti i predati saveznom sudu u Forth Smithu.

Čim je stigao u McAlester, Cimarron je na kolodvoru pitao glavnog prometnika kad polazi prvi vlak prema jugu.

— Za četrdeset i pet minuta, ako ne kasni — odgovorio mu je prometnik.

Pošto je privezao konja na privezištu ispred kolodvora, Cimarron je otišao u obližnju gostionicu da se okrijepi.

Vlak je napokon stigao s dvadeset minuta zakašnjenja. Iza lokomotive bila su zakačena dva putnička i

dva vagona za stoku. Kočničar je iskočio iz lokomotive, i kuckajući čekićem po kotačima vagona ispitivao da li su ispravni.

— Utovario bih konja u vlak — obratio se Cimarron konduktentu.

— To se posebno plaća.

— Znam — odgovorio mu je Cimarron kratko, te poveo konja prema prvom vagonu za prijevoz stoke. Pošto je smjestio konja, ušao je s knjigom pod pazuhom u najbliži putnički vagon. Zavalo se na mekano sjedalo presvučeno crvenim plišem, odgurnuo šešir na potiljak, te počeo čitati čim je vlak krenuo.

Bio je zadubljen u čitanje kad je vlak stigao u Atoki, ali je podigao glavu tek kad je mlada žena sjela pokraj njega. Bila je u crnoj haljini s visokim ovratnikom, te kratkim krznenim kaputićem preko ramena. Na glavi je imala crni šeširić, a na nogama visoke crne cipele.

Cimarrona je privuklo njezino mladolice lijepo lice i tijelo zamamnih oblina.

Lice joj je bilo ozbiljno, gotovo bezizražajno. Doimala se oholom. Njene pune usne uzbuđivale su Cimarrona. Imala je glatku tamnoputu kožu kao puma. Naglašene, izbočene jagodice činile su mu se krhkima kao najfiniji porculan. Kao ugljen crnim očima piljila je ispred sebe u prazno.

Čikaso Indijanka, nagadao je Cimarron. Čistokrvna, sudeći po boji njezine kože i očiju. Žudio je da se te oči okrenu i pogledaju ga.

— Sjedala nisu baš najudobnija. Imate li dovoljno mjesta — upitao je kad je vlak krenuo uz zvižduk.

— Hvala, imam.

Glas joj je bio hladan kao i izraz njezina lica. Nije baš razgovorljiva. zaključio je Cimarron, ali nije odustajao.

— Živate li u Atoki? — nastavio je razgovor.

— Ne.

— Bili ste u posjeti?, ii — Ne.

Cimarron odlučio da promijeni temu razgovora.

— Zovem se Cimarron. Budući da ćemo sjediti podulje vremena jedno uz drugo, smijem li vas upitati kako se zovete, gospodice... gospodo...?

— Ada Barrett. Gospoda Ada Barrett — okrenula je glavu i pogledala ga ravno u oči.

— Udovica?

— Pogodili ste po odjeći, zar ne?

— Daleko putujete, gospodo Barrett?

— U Colbert.

— Kakva slučajnost! I ja također.

Ada je pogledala u knjigu koju je Cimarron odložio.

— Volite čitati? — upitala ga je.

— O da, volim. Sve svoje slobodno vrijeme provedem u čitanju — odgovorio joj je Cimarron. — Ovo je napisao odmetnik od društva Thoreau, gore u Sjedinjenim Državama. Naslov knjige je »Walden« — dodao je.

— Nisam još imala prilike da je pročitam. Zašto ste rekli da je gospodin Thoreau odmetnik od društva? — zanimalo jo je.

— Nije teško objasniti. On ne razmišlja kao većina ljudi. I živi drugačije. Ide svojim putem, i moram priznati, vrlo ga cijenim zbog toga — objasnio joj je Cimarron.

— A da i vi niste možda neki odmetnik od društva?

— Upitala ga je i pogledala znatiželjno, podigavši obrve.

— Još ima ljudi koji misle kao ja.

— Niste mi odgovorili na pitanje.

— Ne znam kako drugačije da vam odgovorim.

— A koje vam se knjige najviše svidaju? — odustala je Ada Barrett od prvog pitanja.

— Čitam sve što mi dođe pod ruku, od petparačkih romana do novina, pa čak i ono što piše na limenkama s ukuhanim rajčicama.

Razumijem vas. I ja sam željna znanja — priznala je Ada.

— Lijepo je imati bar nešto zajedničko s osobom kao što ste vi — počeo joj je udvarati Cimarron, sve više osjećajući topli pritisak njezina obla bedra.

— Svi ljudi iz mog plemena su bistri i lako i rado uče.

— Iz vašeg pelemena? — začudio se tobože Cimarron.

— Pleme Čikaso. Dobro ih poznajem. Žele da im djeca budu prosvijećena i da steknu neku stručnu naobrazbu. Ja sam učiteljica i radim u školi u Wapanucku.

— Zar ima škola istočno od Ato-ka? — začudio se Cimarron.

— O da. Nekoliko. Imamo i školu za djevojčice.

— A čemu ih vi podučavate?

— Prirodopisu.

— Baš je to lijepo. Gospodo Barrett, moram vam priznati da nikada ne bih pogodio da ste učiteljica.

— A zašto ne, molim vas? — upitala ga je sa smiješkom.

Umjesto da joj odgovori na pitanje, Cimarron naglo pogleda kroz prozor.

Vlak je usporio, uspinjući se kroz usku guduru između dva strma brda. Odjednom kotači zaškripaše i vlak stade.

— Što je sada? Zašto smo stali? — upitala je malo prestrašeno Ada Barrett.

Cimarron, držeći na oku dva muškarca koji su istrčali iz šume i izvučenim revolverima, skoči hitro.

— Oprostite trenutak, gospodo Barrett.

— Kamo ćete? Što je? — gotovo je povikala za njim.

Nije joj odgovorio. Žurno prođe između sjedala prema ulazu u vagon. Otvorio je u jednom trzaju vrata platforme i popeo se željeznim ljestvama na krov vagona.

Nikoga nije ugledao. Kako nema poštanskog vagona, zaključio je Cimarron, znači da razbojnici namjeravaju opljačkati putnike.

Potrčao je po krovu vagona, skočio na prvi vagon a zatim se potbuške ispružio i provirio u lokomotivu.

Jedan razbojnik držao je na nišanu konduktera, strojovođu i kočničara.

— Baci oružje! — poviče Cimarron, držeći u njega uperen kolt.

Razbojnik se okrenuo podižući ruku s revolverom.

Cimarron opali.

Razbojnik se srušio i skupčao na podu lokomotive, držeći se rukama za prsa.

— Uzmi njegov revolver — naredio je Cimarron kondukteru.

Cimarron se spusti na platformu prvog vagona i naglo otvori vrata. Razbojnik koji je stajao na drugom kraju vagona, prvi ga je ugledao.

— Čuvaj se, Bene! — doviknuo je svom drugu u sredini kola.

Ali Cimarron je bio brži od Bena. Za tren oka mu je upro kolt u slabinu.

— Zapucaš li, Ben će biti mrtav — upozorio je Cimarron Benova druga.

Razbojnik je trenutak oklijevao, a Cimarron je gurao Bena ispred sebe niz prolaz sredinom vagona.

Nitko se od straha nije usudio ni pisnuti.

Iznenada se Ben baci na pod, jer je drugi razbojnik zapucao prema Cimarronu. Cimarron je bio brži, sklonio se iza naslona praznog sjedala, te ustrijelio protivnika.

Ben je htio ustati s poda, ali mu Cimarron hitro priskoči i udari ga nogom u potiljak. Ben pade potrbuške na pod i više se nije micao.

— Ima li tko od vas revolver? — Cimarron je upitao putnike

— Imam ja — javi se neki suho-
njavi muškarac.

— Slušaj me dobro. Ja sam pomoćnik saveznog šerifa iz Fort Smitha. Pripazi na ovoga da ne ustane dok se ne vratim.

Skočio je i potrčao uz vagone, sagnuvši glavu ispod prozora.

Još nije znao koliko ih ima, ali su zacijelo svi čuli pucnjavu.

Zastao je pri kraju prvog vagona, a zatim, kada je čuo da je netko prošao iz drugog vagona u prvi, skočio je na usku platformu.

Vrata u drugi vagon bila su otvorena i u njemu nije opazio ni jednog razbojnika. Kad se okrenuo začuje hitac. Opazio je razbojnika kako pada na pod.

Kimnuo je zadovoljno glavom kad je vidio kako se dimi iz cijevi revolvera kalibra 0.45 u ruci putnika kome je bio naredio da čuva Bena.

— Ne miči se! — čuo je Cimarron hrapav i dubok glas iza sebe.

— Baci revolver!

Cimarron nevoljko ispusti kolt na pod.

— Okreni se! — naredio mu je razbojnik koji mu je stajao iza leđa.

Cimarron se dvoumio. Znao je što znači ta zapovijed. Razbojnik ga je htio ustrijeliti, pazeći pri tome da ne pogodi Bena koji je bio u vagonu.

Upravo kada je Cimarron htio koraknuti ulijevo, opazi neku sjenu iza razbojnika. Netko se razbojniku šuljao iza leđa.

— Miči se već jednom! — izderao se razbojnik na Cimarrona, a zatim je jauknuo dok mu je šesir padao s glave.

Cimarron ga brže-bolje ščepa za ruku i otme mu revolver, pa se sagne i uzme svoj kolt s poda.

Kad se uspravio, ugledao je Adu Barrett.

— Vi ste ga udarili po glavi? — upitao ju je zadivljeno.

Ada Barrett se kiselo nasmiješi i podigne ruku, pokazajući mu knjigu »Walden« kojom ga je udarila.

Razbojnik počne ustajati s poda, namjeravajući napasti Cimerrona koji odskoči u stranu. Uvidjevši da je bespomoćan, razbojnik skoči s platforme i kao zec potrči prema šumi.

Cimarron opali za njim, ali ga ne pogodi. Razbojnik je nestao u šikari.

Čuo je vrisak iza sebe i hitro se okrenuo. Ben je držao za ruku naružanog putnika nastojeći mu oduzeti revolver, koji odjednom opali.

Osupnut i prestrašen, putnik ispusti revolver, a Ben ga brže-bolje zgrabi.

— Lezite! — naredio je Cimarron Adi Barrett, a zatim je zapucao.

Ben se zanio od pogođena metka. Pokušao se uhvatiti za naslon najbližeg sjedala, ali ga nije dohvatio. Skljokao se na koljena, a krv mu je natapala košulju na prsima. Zatim pade na pod.

Cimarron se okrenuo i ugledao Adu Barrett iza sebe.

— Rekao sam vam da legnete.

— Ustala sam. Ima li još koji?

— Čini mi se da nema. Bila su pe-
torica. Tri su ostala ležati tamo —
pokazao je prema prvom vagonu —
jedan je pobjegao, a peti leži ranjen
u lokomotivi. Moram vidjeti što je s
njim.

— Ovaj je čovjek izdahnuo — reče
kondukter, čim se Cimarron popeo
na lokomotivu.

— A tko ste vi? — upita ga strojo-
voda.

— Ja sam pomoćnik saveznog še-
rifa iz Fort Smitha. Ovog čovjeka iz-
bacite iz vlaka, jer nije platio kartu
— reče im zatim Cimarron, te poka-
že prstom na mrtvog razbojnika.

— Ali vi se možete besplatno vozi-
ti, šerife, poslije svega što ste za nas
učinili. Vi i vaš konj — odvratio mu
je kondukter.

Uz pomoć putnika Cimarron je iz-
nio mrtve razbojнике, a zatim su svi
muškarci krenuli da raskrče prugu
na koju su razbojници nabacali bal-
vane, kako bi zaustavili vlak.

Kada se Cimarron vratio u vlak,
zatekao je Adu Barrett kako vraća
putnicima njihove dragocjenosti i
novac, koje su im razbojници opljač-
kali. Vadila ih je iz rupca u koji ih je
stavio razbojnik.

Cimarron je ponovo sjeo na svoje
mjesto. Ada se vratila i sjela uz nje-
ga. On ju je pažljivo promatrao ka-
ko stavlja na prst zlatan vjenčani
prsten koji joj je skinuo razbojnik.

— Mogli ste stradati malo prije —
rekao joj je Cimarron.

— Nisam htjela ostati bez prstena
— odgovorila mu je kratko, te pod-
igla ruku da ga bolje vidi.

— A ja sam naivno pomislio da
ste to učinili da meni spasite glavu
— rekao je pomalo razočarano.

— Učinila sam što sam morala za
sve nas ovdje u vlaku.

— Hvala vam. Da nije bilo vas, ja
bih sada možda bio mrtav.

— Iskreno da kažem, mislim da
biste se vi i bez mene već nekako iz-
vukli.

— Hvala vam na komplimentu.

— Nisam vam namjeravala laska-
ti. Vjerujem u ono što govorim —
rekla mu je ozbiljnim glasom, a za-
tim je uzela knjigu i počela čitati.
Najednom ga je pogledala i nasmi-
ješila mu se. — Oprostite, baš sam
bezobrazna. Posve sam prisvojila
vašu knjigu.

Kad je ponudila da mu vrati knji-
gu, Cimarron je odlučno potresao
glavom.

— Samo vi čitajte. Ja ću pokušati
malo drijemati — odvratio joj je Ci-
marron i navukao šešir na oči. Na-
slonio se udobno u sjedalo, prekri-
žio ruke na prsima i uskoro je za-
spao.

Ada Barrett ga je probudila kada
su stigli u Colbert. Vratila mu je
knjigu i rekla:

— Žao mi je što sam vas morala
probuditi. Tako ste slatko spavali.

— Najljepša vam hvala, gospodo
Barrett, što ste me probudili.

— Zbogom, gospodine Cimarrone
— pozdravila ga je uz smijeh i hit-
rim koracima izašla iz vlaka.

Cimarron ju je vidio kroz prozor.
Popela se u kočiju i sjela uz nekog
sijedog smežuranog starčića, Indi-
janca. Kočija je uskoro zamaknula
za ugao kolodvora.

Iskrcao je vranca iz vagona te
upitao nekog prolaznika zna li mož-
da gdje će se održati suđenje Til-
lmanu Spinksu.

— Parnica je počela još prekjučer,
ako se ne varam — odgovori.

— A gdje?

— U sudu na gradskom trgu. La-
ko ćete ga naći. Nekoj je budali palo
na pamet da kuću oboji modrom
bojom.

— Hvala, prijatelju — rekao mu je Cimarron. Uzjahao je vranca, te po hitao prema gradskom trgu.

Pošto je privezao konja, ušao je u prostranu prostoriju punu svijeta. Svi su stolci bili zauzeti, pa je još mnogo znatiželjnika stajalo stiješnjeno uza zidove. Za stolom na postolju sjedio je sudac. Još jedan čovjek sjedio je uz suca. Bio je obasjan suncem što je sjalo kroz prozor iza njega.

Cimarron je ostao pokraj ulaznih vrata, te napeto slušao što sudac govori čovjeku koji je stajao ispred njegova stola.

— Gospodine Palmeru, savjest mi ne dopušta da vam odobrim i dan više odgode i odredim novo ročište. Branitelj optuženog, kako ste čuli, ne slaže se s vašim prijedlogom, a on za to ima i valjane razloge. Vi ste već dva puta tražili i dobili odgodu ročišta, ali još niste našli svjedoka protiv optuženog.

— Slavni sude — počeo je nezadovoljni Indijanac koji je očito zastupao optužbu — ja sam uvjeren da Spinksovi plaćenici mojim svjedocima prijete osvetom, dođu li svjedočiti u prilog optužbe, a protiv optuženog Spinksa.

Cimarron je pažljivo motrio prvo optuženog Tillmana Spinksa koji je sjedio pokraj sučeva stola. Spinks je imao nisko čelo, jedva dva prsta tamne kože između masne crne kose i čupavih obrva. Bio je neobrijan, a nos mu je stršio kao bezoblična kvrga u sredini lica. Crne su mu oči bile bez sjaja, a tanke usne skrivene ispod obješena i neuredno podšišana brka.

Otvorila su se vrata pokraj Cimarrona.

— Oh, dobar dan — pozdravio je Adu Barrett koja je odvažnim kora-

cima ušla u sudnicu. — Mislio sam da ste otišli iz grada — dodao je.

— Vratila sam se čim sam čula da je suđenje već počelo.

— Ne! Dosta je bilo. Zastupnik optužbe trati uzalud vrijeme ovog suđa i rasipa novac naših poreznih obveznika. Odbija se tužba plemena Čikaso protiv Tillmana Spinksa, zbog nedostatka dokaza!

Spinks je odjednom živnuo. Skočio je sa stolca kao da ga je netko ubo iglom u stražnjicu. Nije više bio ni najmanje utučen i skrušen. Dapače, počeo je veselo zvižducati čim je čuo da je oslobođen optužbe.

Cimarron je čuo prigušen uzdah Ade Barrett. Okrenuo je glavu prema njoj i vidio kada je hitro izvadila iz torbice revolver kalibra 0.32. Prije nego što se mogao snaći od iznenađenja, Ada je već zapucala.

Spinksove radosne poklike zamenili su jauci od bola kada se zrno zarilo u njegovo lijevo rame.

II

— Prokleta vještica! — opsovao je ljutito Spinks.

Svjestina u sudnici se uskomešala. Neka je žena pomagala. Muškarci su se nadvikivali.

— Pogodila me je, prokletnica! — vikao je iz svega glasa Spinks.

Cimarron je posegnuo za revolverom u ruci Ade Barrett, ali ona mu se izmaknula, šmugnula pokraj njege kroz vrata sudnice i više je nije vidio.

Htio je potrčati za njom, ali se odmah i predomislio. Dovraga, pomislio je, ona je Indijanka Čikaso, a i Tillman je Čikaso. Prema tome, nije imao pravo da se u to miješa. To mora raspraviti plemenski sud Indijanaca.

Obratio je pažnju na Spinksa koji je velikim koracima grabio prema izlazu iz sudnice, držeći se desnom rukom za ranu koja je krvarila. Iz očiju mu je sijevala jarost, brk mu se nakostriješio, a usta iskrivila.

Cimarron je istupio iz mnoštva i stao ispred Spinksa.

— Miči mi se s puta, budalo! — zarezao je Spinks na Cimarrona.

— Spinkse, ja sam pomoćnik sa-veznog šerifa i moram te sprovesti u Fort Smith gdje ćeš odgovarati za pokušaj ubojstva bijelog čovjeka koji se zove — Cimarron brzo pogleda na nalog za hapšenje koji je izvu-kao iz džepa na košulji — Amos Landrow.

Spinks zamahne krvavom šakom prema Cimarronu, koji se izmakne i izbjegne udarac u bradu. Kad se snašao, Spinks se već ramenima probio kroz gomilu, žureći iz sudnice.

Cimarron pojuri za njim.

— Spinkse! Stoj ili pucam! — povi-će se trijema.

Spinks je pretrčao preko ulice, ne osvrćući se na Cimarronovu opo-menu. Cimarron potegne iz korica. Zrno je zaprašilo za petama Spinksu.

Neki čovjek na suprotnoj strani ulice pozvao je Spinksa po imenu i dobacio mu revolver.

Spinks je uhvatio dobačeni revol-ver, okrenuo se kao zvrk i zapucao u Cimarrona.

Čim je Cimarron ugledao revol-ver u Spinksovoj ruci, brzo se sklo-nio iza stupa na trijemu. Zrno se za-bilo u stup.

Netko je zalupio vratima iza Ci-marrona, a slučajni prolaznici koji su se zatekli na ulici, razbježali su se na sve strane.

— Spinkse, predaj se ili ću te po-goditi tamo gdje će te najviše boljeti

i takva te dovući u Fort Smith — do-viknuo mu je Cimarron.

Spinks je ponovo napeo revolver umjesto odgovora.

Kad je Cimarron čuo da su se po-novo otvorila vrata iza njega, nije ni okrenuo glavu.

— Ne izlazite! Možete stradati! — povikao je Cimarron preko rame-na, ali nije čuo da su se vrata i za-tvorila.

Kad mu se Spinks pakosno na-smiješio, Cimarron shvati da se na-šao u neobranu grožđu.

Udarac koltom po glavi bio je ta-ko jak da je Cimarronu šešir odletio s glave, a on pao kao pokošen na zemlju. U ušima mu je šumjelo, a u polusvijesti je strepio da ga Spinks, tako bespomoćna, ne ustrijeli.

Nastojao je da ustane. Ponovo je čuo neke šumove, a zatim razabrao žamor glasova pa i poneku riječ.

— Earl Cooper je Spinksu doba-cio revolver.

— A tko ga je mlatnuo po glavi?

— Bud McKechnie, vidjela sam svojim očima — javio se jedan žen-ski glas.

Cimarron osjeti kako ga podižu nečije snažne ruke. Stao je nesigur-no na noge. Njihao se kao pijan.

— Moj revolver i šešir, molim vas — promrmljao je, te opipao ranu na glavi.

— Možete li sami? — upitao ga je netko.

— Mogu; hvala — prošaptao je Cimarron dok je spremao kolt u ko-rice.

A tada su se ljudi, koji su mu po-mogli da ustane, odmaknuli od nje-ga, gledajući ga zabrinuto, smrknu-tim očima. Zažmirkao je i zagledao se ravno ispred sebe, te u prozor-skom staklu na kući ugledao svoj lik. Lice mu se zgrčilo od boli. Nje-

gove duboko usadene zelene oči gledale su ga tužno, ožiljak preko lijevog obraza, uspomena na nestašnu mladost, protegao se od oka do brade tik uz usta.

Ženama se svidao, ali muškarci su ponajčešće zazirali od Cimarrona.

Smiješeci se kiselo i tužno, Cimarron dotakne vršcima prstiju rub šešira i pozdravi svoj odraz u prozorskom staklu.

U tom trenutku opazi u prozorskom staklu odraz još jednog čovjeka. Stajao je točno iza njega. Naglo se okrenuo, posegnuvši istodobno za svojim koltom.

— Nemam oružja — reče mu pla-
ho čovjek, gledajući ga ravno u lice.

Cimarron nije skinuo ruku s kol-
ta.

— Osjećate li se bolje? — upitao
ga je pristojno čovjek.

Cimarron kimne glavom.

— Bud McKechnie je podlac. On
ne zna za časnu borbu. Sada i to
znate, zar ne?

— A onaj drugi koji je Spinksu do-
bacio revolver? Netko reče da se zo-
ve Earl Cooper — zanimalo je Ci-
marrona.

— Obojica su Spinksovi prijatelji.

— Ima li Spinks mnogo prijatelja
u ovom kraju.

— Nekoliko.

— Da možda i vi niste njegov pri-
atelj?

Čovjek odlučno potrese glavom.

— Razbojnici ne mogu biti moji
prijatelji. Usput, zovem se Bredette
Murray. U Denisonu, u Teksasu, iz-
dajem novine »Denisonski vjesnik«.
Došao sam ovamo da napišem čla-
nak o gospodarskom procvatu ovo-
ga kraja, a onda su mi rekli što se
zbiло u sudnici i poslije na ulici. Ho-
ćete li mi odgovoriti na nekoliko pi-
tanja?

Cimarron je šutio.

— Zašto je Ada Barrett htjela ubi-
ti Spinksa?

— Ne znam.

— Kakve vi veze imate sa Spin-
ksom?

— Ja sam pomoćnik saveznog še-
rifa iz Fort Smitha. Spinks je optu-
žen za pokušaj ubojstva bijelog čov-
jeka, pa sam došao da ga sprovedem — odgovori mu Cimarron po-
slije kraćeg oklijevanja.

— Kako se zove taj čovjek?

— Amos Landrow.

— Gospodine Landrowe...

— Cekajte, sve ste pomiješali, gos-
podine Murray. Ja nisam Landrow.
Landrow je čovjek u koga je Spinks
pucao.

Murray je izvadio iz džepa olovku
i bilježnicu, u koju je nešto zapisivao.
Napokon je opet podigao glavu
i zagledao se u Cimarrona.

— A kako se onda vi zovete?

— Cimarron.

Murrayjeve se oči malo suze.

Cimarron kimne potvrdno gla-
vom.

— Cimarrone, namjeravate li po-
ći u potjeru za Tillmanom Spin-
ksom?

— Svakako.

— Premda vas je umalo ustrije-
lio?

— To je dio mog posla.

— Ali, čovječe, pa vi možete ni
kriv ni dužan poginuti! — Murray je
gotovo povikao.

— I to se može dogoditi.

— I ne bojite se.

— Koga?

— Oh, zaboravite što sam vas pi-
tao — odvrati mu Murray, pa nasta-
vi: — Napisat ću članak o vama i
vašem okršaju sa Spinksom. Ako
vas ikada put nanese u Denison,
svratite k meni u uredništvo, poka-

zat ću vam primjerak novina s pričom o vama. Tako ćete vidjeti svoje ime otisnuto u novinama.

— Još ga nikadaa nisam vidio napisanog štampanim slovima. Baš me zanima kako izgleda.

— Sretno, Cimarrone. Bit će mi drago ako uhvatite tog Spinksa. U ovim se krajevima već nakotilo odviše te razbojničke gamadi.

— Drago mi je da smo se upoznali, gospodine Murray.

Cim je Murray krenuo niz ulicu, Cimarron pođe u obližnju trgovinu da se propita gdje bi mogao naći Adu Barrett.

— Gospođu Barrett? Kako ne, znam je ja. To je vrlo lijepa mlada žena — zanosno će vlasnik trgovine.

— A gdje živi? — nestrpljivo će Cimarron.

— Sjeveroistočno od grada. Njezin svekar ima tamo kuću. Otkada joj je muž poginuo, ona stanuje kod svekra. Lako ćete je naći. To je tipična Čikaso kuća uz mali jasik.

Hvala — suho će Cimarron i požuri iz trgovine.

Odvezao je konja, hitro uzjahao, te odjahao iz grada prema sjeveroistoku dok mu je u ušima neprekidno zvučalo pitanje novinara Murrayja: »Zašto je Ada Barrett htjela ubiti Spinksa?

— I to ćemo doznati — rekao je Cimarron sam sebi tako glasno da je njegov vranac zastrigao ušima.

Uskoro je ugledao indijansku brvnaru prema kojoj je vodila staza između drvoreda. Zaustavio je konja u dvorištu. Iza kuće su se dizale u vis vitke jasiike, njišući dostojanstveno granama na laganu lahoru.

Sjedokos starac izašao je iz brvnare. Bio je u lanenim hlačama i bijeloj košulji sa smešt看 opasajem. Gologlav. Lice mu bijaše sme-

žurano boje osušene orahovine, a ruke kvrgave i zglobovi otečeni.

Cimarron ga je prepoznao čim ga je vidio. Bio je to onaj isti starac koji je dočekao Adu Barrett na kolodvoru.

— Što tražiš ovdje, mladiću? — upitao je starac Cimarrona čim ga je ugledao.

— Gospođu Adu Barrett.

— A što će ti ona?

— Htio bih je nešto pitati.

— Ljudi griješe kad od drugih ljudi traže odgovore na pitanja koja ih muče — mudro će starac.

— Pametno zboriš, starče, ali dok se ti moliš bogovima da ti pomognu kad si u nevolji, ja tražim pomoć od ljudi.

— Žena koju ti tražiš moja je snaha. Ja sam Šo Ni On, a tko si ti?

— Čovjek koji je upoznao Adu Barrett u vlaku na putu ovamo.

— Njezino je pravo ima Šumahojja, što na engleskom znači trkačica.

U tom se trenutku i Ada Barrett pojavila na vratima brvnare. Raspletena duga crna kosa padala joj je niz ramena gotovo do pola leđa. Na sebi je imala tamnu pamučnu haljinu, a na nogama indijanske mokasine.

— Moj je svekar zamjerao svom sinu, mome mužu, što živi kao bijelac. A i meni to zamjera — rekla je tihim glasom.

— Mi nismo bijelci! — odrezao je Šo Ni On.

— Nisam se nadao da ću prisustvovati obiteljskoj prepirci. Želio sam vas samo nešto pitati — reče Cimarron pomirljivim tonom.

— A što ste me željeli pitati?

— Zašto ste htjeli ubiti Tillmana Spinksa?

Starac se uspravio i isprsiо kada je čuo što je Cimarron upitao Adu.

Zagledao se u nju prodornim pogledom.

— Ti si htjela ustrijeliti ubojicu? — upitao ju je.

— Da, htjela sam — potvrdila je Ada šapatom.

— A meni ni riječi — prekorio ju je starac.

— Prigovorio si mi da sam slabić. Optužio me da sam izdala svoj rod. Zar bi mi vjerovao da sam ti kazala što sam učinila? — ogorčeno će Ada.

Cimarron pročisti grlo.

— Tillman Spinks — nastavila je Ada — je htio ubiti Amosa Landrowa. Promašio ga je i ustrijelio moga muža, Charlesa Barretta.

Cimarron tiho i dugo zazvižduka.

Starac se okrene prema Cimarronu.

— Jesi li gladan? — upitao ga je, pa ne čekajući da čuje Cimarronov odgovor, doda: — Uđi. Jest ćeš s nama.

— Ne bih vam htio smetati. Mogu ja i ... — počeo je Cimarron, a starac mahne Adi i ona nestade u kući.

— Moj je sin bio dobar čovjek, premda mi se nije svidalo što opnaša bijelce. Zakopali smo ga ovdje u vrtu. Cim svane zora, prve zrak sunca obasjaju mu grob — objasnio je starac Cimarronu.

— Znaš li da je sudac plemena Čikaso odbacio tužbu protiv Spinksa? — upitao je Cimarron starca.

— Rekla mu je Ada. To nije pravedno.

— Čini mi se da se svjedoci nisu usudili svjedočiti protiv njega — dodao je Cimarron.

— Jelo je na stolu — pozvala ih je Ada u kuću i prekinula njihov razgovor.

Ušli su u kuhinju. Cimarron je sjeo za stol nasuprot starcu. Ada ih

je poslužila kukuruznom kašom i sušenom ribom.

Nitko nije izustio ni reječi za vrijeme jela. Kad im je Ada natočila kavu u šalicu, sjela je na klupu pokraj Cimarrona.

Starac je srknuo gutljaj vrele kave, oblizao usne i rekao:

— Zakon plemena Čikaso ne obavezuje cijelo pleme, krvna osveta ti će se samo obitelji ubijenog. Oko za oko, zub za zub, u nas je nepisan zakon časti.

Ada je sjedila spuštene glave s rukama u krilu.

— Vratila sam se — rekla je — da prisustvujem sudenju. Umalo sam zakasnila. — Pogledala je starca. — Moj svekar je star i nema više snage. On ne može osvetiti svog sina, moga muža. — Okrenula je glavu prema Cimarronu. — Nemamo rodaka. Ja stoga moram prolići krv Tillmana Spinksa.

Cimarron se naježio od njezinih riječi. Izrekla ih je hladnim, mirnim glasom. Da je vikala, pjenila se od srdžbe, zacijelo bi pomislio da se pretvara.

— Učinite li to, ženska glavo — upozorio ju je Cimarron — završit ćete na sudu u Colbertu.

Starac se na to nasmiješio, a Ada je potresla glavom.

— Svaki Cikaso zna — izjavila je — što moram učiniti.

— Ali ja vam neću dopustiti da to učinite — strogim će tonom Cimarron.

Zabuljila se u njega kao da ga prvi put vidi.

— Zar ste vi čuvar zakona? — zapitao ga je starac.

— Ja sam pomoćnik saveznog šerifa iz Fort Smitha — rekao je Cimarron kratko.

— Ubit ću Spinksa prije nego što ga se vi domognete — rekla mu je Ada, gledajući ga izazovno.

— A ne, nećete — odvratio joj je odlučno.

— Sunce zalazi — napomenuo je starac s određenom oštrinom u glasu.

Ada je bez pogovora odmah ustala od stola i izašla iz brvnare. Starac je pošao za njom.

Cimarron popije kavu, pa i on izađe na dvorište. U vrtu, na mjestu koje mu je maloprije pokazao starac, na muževljevu grobu klečala je Ada Barrett.

Zabacila je glavu i zajaukala naričući. Zatim je spustila glavu na prsa i jecala.

Cimarron je slušao njezino glasno naranje, mješavinu tuge i ogorčenja. Prisjetio se tada njezine odlučnosti da ubije Spinksa. Čeka me težak posao, zaključio je dok je promatrao čednu učiteljicu koja se odjednom probrazila u divljakušu.

III

Jezovit jauk probudio je Cimarrona u ranu zoru sutradan. Ustao je, složio pokrivač i stavio ga uz sedlo koje mu je služilo kao uzglavlje. Opasao je kolt, stavio šešir na glavu pa obuo čizme. Otišao je iza staje gdje je stavio vranca sputanih nogu prošle večer. Pogladio ga je po sapi-ma. Vranac je podigao glavu i zarzao.

— Strpi se još koji trenutak. Odmah ću se vratiti — šapnuo je vran-cu u uho.

Obišao je brvnaru i ugledao Adu Barrett u vrtu. Klečala je uz mužev-ljev grob obasjan prvim jutarnjim zrakama zlaćana sunca. Naricala je kao i prošle večeri. Kosa joj je bila raščupana, lice je namazala bla-tom.

— Cimarron je zovne.

Okrenula se i čim ga je spazila skočila je na noge i pobjegla s gro-ba.

— Hej! — viknuo je za njom i po-trčao. Kad je stigao do brvnare, Ada je nestala u grmu iza staje koju je tada prvi put spazio. Potrčao je za njom. Htio joj je reći da ona svoje račune sredi sa Spinksom pošto ga on najprije sprovede u Fort Smith na suđenje.

— Stanite, ženo!

Odjednom je starac iskrsnuo kao iz zemlje i isprijedio se ispred Ci-marrona.

— Ne prilazi menstrualnoj kolibi — naredio mu je strogo starac.

— Menstrualnoj kolibi? — pono-vio je glupavo Cimarron.

— Žena je dobila svoje mjesečno pranje i mora se skloniti odsvijeta dok ne prođe njezina perioda nečis-toće. Ne skloni li se, prokletstvo će pasti na našu kuću. Divljač će po-bjeći iz šume, bolesti pomoriti stoku i čeljad u kući.

Cimarron se nasmijao na te glu-posti.

— Zar će ostati zatvorena u toj ze-munici dok joj ne prođe menstua-cija? — upitao je starca.

— Ostat će. Izaći će tek pošto se sva očisti — potvrdio mu je starac.

— Pa to je dobro — razveselio se Cimarron — jer onda sam u dobroj prednosti da prvi uhvatim Tillmana Spinksa.

— Trku ne mora dobiti najbrži trkač. Može je dobiti i najmudriji — upozori ga starac.

— Hoćeš reći da je Ada pametnija od mene.

— Inteligentna je i često lukava.

— Onda moram požuriti za Spin-ksom. I moram se potruditi da bu-dem lukav barem koliko i ona.

— Ti se moraš potruditi da nas razumiješ.

— A što da razumijem? — začudeno će Cimarron.

— Da dug moga sina vapi za osvetom. Neosvećen, on nikada neće naći svoj mir. Nikada neće uživati vječnu nebesku radost. Ada ga stoga mora osvetiti. Ja ne mogu. Prestar sam i slab. Moraš to razumjeti — objasnio mu je starac.

— To jednostavno ne shvaćam. Priznajem, možda bih to isto osjećao da sam na vašem mjestu. Ali vi morate shvatiti da sam ja čuvar zakona koji mora obavljati svoju dužnost.

— Točno. Ti moraš ići svojim putem. Ada mora ići svojim. Na kraju jednog od tih putova čeka vas Tilmann Spinks — gotovo je ravnodušno zaključio starac, a zatim pružio vrećicu Cimarronu. — Uzmi to sa sobom — rekao mu je glasom koji je zvučao kao zapovijed.

— Hvala ti za vradžbine — iskreno će Cimarron.

— Podi i učini što ti dužnost nalaže. I neka te sreća prati. Vradžbine će te čuvati od zlih duhova. Nož će te od njih štititi na onom drugom svijetu ako pogineš ili ako umreš.

Cimarron bez riječi potapša starca po ramenu.

— Drži i ovo. Zob za konja — reče mu starac i pruži mu vrećicu punu zobi.

Cimarron je bio toliko dirnut starčevom pažnjom da je bez riječi izašao iz brvnare. Desetak minuta kasnije već je ujahao u Colbert.

Vranca je zaustavio ispred trgovine mješovitom robom. Kad je ušao, vlasnik ga je prepoznao i srdačno pozdravio.

— Jeste li našli Adu Barrett? — upita ga trgovac.

— Našao sam je. Gospoda se uvelike izmijenila od našeg prvog susreta, stoga sam i došao da vas još nešto zamolim.

— Meni bi bilo milije da vi nešto kupite — odvrati mu trgovac pola u šali. — Da su svi ljudi koji uđu u moju trgovinu kao vi, ja bih već odavno bio pod stečajem.

— Kažite mi, molim vas — nastavio je Cimarron, praveći se da nije čuo što mu je rekao trgovac — gdje mogu naći Amosa Landrowa.

— Vi ste mi neki čudan svat. Najprije dodete i propitujete se za uglednu damu, a zatim za okorjela razbojnika.

— Zar je Landrow razbojnik?

— Ja vam nisam ništa rekao. Ne želim neugodnosti — povukao se odmah trgovac.

— Molim vas, gdje bih ga mogao naći — upita Cimarron debeljuškasta trgovca.

— Možda je kod kuće.

— A gdje stanuje?

— Dolje na jugu, na pola puta između Colberta i Crvene rijeke. Njegova majka ima tamo malu farmu. Njegov je otac pobjegao od kuće. Lako ćete je naći. Ne možete pogriješiti. Jedina daščara u tom kraju.

I Cimarron ju je prepoznao čim ju je ugledao.

Cim je sjahao, iz daščare je izašla žena srednjih godina, mladolika izgleda, skladno građena, vitka tijela i jedrih, ovećih prsa.

Zaklonila je rukom oči od sunca i zagledala se znatiželjno u Cimarrona.

— Što hoćete? — upitala ga je povišenim glasom u kojem nije bilo prizvuka dobrodošlice.

— Gutljaj vode za sebe i za konja — odgovorio joj je Cimarron, pošto je prstima dotaknuo obod šešira u znak pozdrava.

Kad je utažio žeđ i napojio konja, pogledao je pristalu stasitu ženu koja ga je pozorno promatrala s praga daščare.

— Vi ste gospođa Landrow, zar ne?

— Da, a tko vam je rekao?

— Čuo sam za vas u gradu. Rekli su mi, također, da imate maleno, ali uzorno gospodarstvo. Kako dospijete sve sami?

— Marljivo radim i štedim.

— A zar vam sin Amos ne pomaže?

— Ne pomaže — rekla je žena i stisnula zube. — On je rijetko kod kuće. Više voli lunjati naokolo, putovati.

— I ja se volim potucati po svijetu — priznao joj je Cimarron.

— Opasan je takav život — šapnula je žena.

— Govorite li vi možda o onoj pucnjavi. Čuo sam nešto o njoj u gradu.

— Srećom, Tillman nije pogodio Amosa — rekla je i uzdahnula.

— Zašto je Spinks pucao u vašeg sina, gospodo?

— Vi me neprestano ispitujete, stranče. Zašto vas sve to zanima — sumnjičavo će gospođa Landrow.

Cimarron je trenutak šutio, a onda je odlučio da joj kaže istinu.

— Ja sam pomoćnik saveznog šerifa iz Fort Smitha. Došao sam da uhapsim Spinksa zbog pokušaja ubojstva vašeg sina.

— Ako je to točno, onda je to za mene najradosnija vijest koju sam čula do sada.

— Hoćete li mi reći zašto je Spinks pucao u vašeg sina? — nije odustajao Cimarron.

— Reći ću vam rado, ali ne shvaćam kako će vam to pomoći da uhvatite Spinksa. Amosa je uhvatio šerif i strpao ga u zatvor u Denisonu.

Amos je sve priznao šerifu. Ispričao mu je sve što zna o Spinksu i njegovim zlodjelima. On je nekada jahao zajedno sa Spinksom. Kad je Spinks doznao da ga je Amos prokazao, pobjesnio je kao ris i odlučio da ga ubije iz osvete.

— Gdje je sada Amos?

— Pobjegao je u Muskogee. Zaposlio se tamo. Zar ćete ići čak u Muskogee da ga saslušate?

— Moram, premda je daleko, da čujem što sve Amos zna o Spinksu.

— Otidite k šerifu u Denisonu i on će vam ispričati što mu je Amos kazao o Spinksu. U Denisonu ćete vjerojatno naći i Spinksa.

— Idem najprije u Denison — odlučio je Cimarron.

— Voljela bih da se Amos vrati kući. Nedostaje mi. Tako sam osamljena — potužila mu se gospođa Landrow sa suzama u očima.

— Hvala vam što ste nam dali vode, gospodo.

— Čuvajte se Spinksa i uhvatite ga — doviknula mu je.

— Zato sam i došao ovamo — odgovorio joj je Cimarron, okrenuo konja i odjahao prema jugu u Denison u potragu za Spinksom.

Ali nije prošlo ni sat vremena, a Spinks je pronašao Cimarrona.

Cimarron se, čim je čuo topot konjskih kopita iza sebe, okrenuo u sedlu i potegnuo kolt. U tren oka prepoznao je Spinksa. S njim su bili Cooper i McKechnie.

Uperili su revolvere u Cimarrona, a iza njih su se vitlali oblaci prašine. Zategnuli su uzde i stali.

— Hajde, šerife, pucaj! Sto čekaš! — izazivao ga je Spinks.

Cimarron spremi kolt natrag u korice.

— Najpametnije što si mogao učiniti, šerife. Možda bi jednog ili dvo-

jicu od nas ustrijelio, ali treći bi te zacijelo dokrajčio.

— Gospoda Landrow nam nije lagala, Tille — napomenuo je Cooper.

— Rekla nam je da si tražio Amosa prije nas — objasnio je Spinks Cimarronu.

— A ti si uporan i svakako hoćeš da okončaš posao s Amosom — zajedljivo će Cimarron.

— Svakako, šerife. Začepit ću ja smrdljivu gubicu tom lajavcu za sva vremena. Nismo ga našli kod kuće. Prevrnuli smo kuću naglavačke.

Cimarron hitro ovije ruke vrancu oko vrata i snažno ga podbode ostrugama.

Vranac se propne i jurne. Najprije se sudario s konjem na kojem je jahao Spinks. Odbacio ga tako snažno u stranu da je Spinksov konj ritnuo konja na kojem je jahao Cooper.

Spinks je kriknuo kad se konj pod njim ludački propeo.

Cimarron brže-bolje okrene vranca i klizne iz sedla. Kad je vranac udario u McKechnijeva konja, ovaj je pao iz sedla.

Odjeknuo je pucanj.

Vranac je zagalopirao prema jugu dok je Cimarron visio postrance sedla, zaklanjajući se iza tijela konja od zrna razbojnika.

Cimarron je čuo pucnjavu i topot kopita. Znao je da razbojnici jure za njim kao mahnuti.

Preostalo mu je još samo da se baci s konja i zamete trag u gustoj i visokoj travi. Ispustio je jabučici sedla i pao na zemlju. Od udarca je gotovo ostao bez daha.

Tada osjeti da ga konj vuče za sobom. Pokušao je očajnički da izvuče nogu iz stremena, ali uzalud.

Bio je svjestan da još drži kolt u ruci. Podigao je ruku, a zatim jauknuo od boli kad je stražnjicom uda-

rio o oveći kamen. Poskočio je uvis od udarca i ponovo pao na zemlju.

Kamenčići i prašina zasuli su ga po licu. Prašina ga je gotovo oslijepila. Činilo mu se da će mu konj iščupati nogu za koju ga je vukao.

Uperio je kolt konju u glavu. Nije je mogao dobro naciljati od snažnih i naglih trzaja koji su ga bacali amo-tamo po zemlji.

Opalio je i dalje galopirao.

Opalio je ponovo i vidio kako vrančevu glavu oblijeva krv.

Zatim je Cimarron čuo još jedan pucanj, a onda je ugledao nepoznatu konjanika. Projahao je mimo njegova vranca koji je još trzao nogama u samrtnom grču.

Zatim mu se zamračilo pred očima i onesvijestio se.

* * *

Probudio se u mekoj postelji. Nije znao gdje je. Okrenuo je polagano glavu u stranu i zagledao se kroz prozor u visoke jele i borove.

Ogledao se po sobi koja je bila namještena starinskim pokućstvom od teške i tvrde orahovine. Na stolu je bila prekrasna starinska petrolejka.

Pokušao se podignuti, ali ga bol presiječe i opet se umiri. Ponovo je malo podigao glavu kada je čuo da su se otvorila vrata.

— Kako se osjećate? — upitao ga je muškarac koji je tiho ušao u sobu i stao uz njegovu postelju.

— Kao da me je konj vukao po zemlji — odgovorio mu je Cimarron.

Čovjek mu se nasmiješio. Imao je glatko lice bakrenaste puti, crne indijanske oči, tanke usne i crnu gustu kosu.

— Vi ste me prenijeli ovdje, zar ne? — upita ga Cimarron.

— Ja sam vas unio u kuću. Zovem se Bill Colbert. Ovo je moja kuća — rekao je ponosno.

— Hvala vam za sve. Kažite mi kamo su odjahali oni razbojnici? — zanimalo je Cimarrona.

— Na jug. Kad sam ih ugledao, pomislio sam u prvi tren da žure da vam pomognu. No začas mi je sinulo da vas oni zapravo žele ubiti. Čim sam ih rastjerao, vratio sam se da vam pomognem, jer ste bili ranjeni. Liječnik iz Denisona, koga sam pozvao da vas pregleda, rekao mi je da nemate prijeloma kostiju.

— Ja sam čuo za vas, gospodine Colberte.

Colbert je sjeo na stolicu uz postelju.

— Ništa loše, nadam se — rekao je uz osmijeh.

— Čuo sam da ste vrlo uspješan poduzetnik i da ste stekli lijep imetak na skelama preko Crvene rijeke.

— Skelama je došao kraj čim je željeznica premostila Crvenu rijeku. Stoga sam počeo graditi mostove. Ostavimo sad to, nego kažite mi što biste željeli da vam priredim za večeru. Zacijelo umirete od gladi.

— Bilo što. Nisam izbirljiv u jelu. Žao mi je samo što vam zadajem posla i brige — odgovorio mu je Cimarron.

— Meni je uvijek drago kada mogu ugostiti čestita čovjeka — iskreno će Bill.

— Gospodine Colberte, ne bih smio ovdje dangubiti — reče Cimarron.

— Zovite me Bill i ležite i odmarajte se dok vam ne priredim nešto za jelo.

Čim je ostao ponovo sam, Cimarron se odmah sjetio Spinksa, pa i Ade Barrett koja je također htjela Spinksu vratiti milo za drago.

Cimarron je obećao da će prvi sa Spinksom izravnati račune.

IV

— Prekrasan most! — oduševljeno će Cimarron dok je stajao pokraj Billa Colebrata na sjevernoj obali Crvene rijeke i divio se čvrstom kolnom mostu.

— Dug je sto pedeset i dva metra, a širok šest — ponosno će Bill Colbert.

— Uspio si u životu — pohvalio ga je Cimarron.

— I zaradio nešto novca — dodao je Colbert.

Cimarron ga upitno pogleda.

— Ah, ljudi pričaju da sam zakopao blago ovdje negdje uz rijeku — reče Colbert poslije kraće šutnje.

— Ljudi takve gluposti pričaju za većinu bogatih ljudi.

— Točno — potvrdio je Colbert. — Ali ja nikada ne bih zakopao zlato. Kapital se mora obrtati. Puštam kapital da radi umjesto mene otkako je moje pleme Čikaso otjerano s Istoka na Zapad. Što možemo? Vremena se mijenjaju, a mi zajedno s njima.

— Bille, sad kada si mi to sve tako lijepo objasnio, ne misliš li da bi bilo vrijeme da krenem dalje?

— A kamo?

— Nikad me nisi pitao tko su bili ljudi koji su me htjeli ubiti i zašto, a sada te zanima kamo ću.

— Zapravo ne volim gurati svoj nos u tuđe poslove. Ovo mi je pitanje nekako samo izletjelo — ispričavao se Colbert.

— Bille, ja sam pomoćnik saveznog šerifa u Fort Smithu, gdje radim za suca Parkera — reče mu Cimarron i objasni zašto mora uhvatiti Spinksa i predati ga sudu.

— Baviš se opasnim poslovima — zadržljivo će Colbert.

— Opasnijim od nekih poslova, a lakšim od nekih drugih — mudro-
vao je Cimarron uz smjeh.

— Zašto ne bi ostao ovdje i radio
za mene? Mogao bi, na primjer...

— A ne. Hvala ti, Bille — odlučno
će Cimarron.

— A zašto ne, molim te lijepo? —
zaprepastio se Colbert.

— Da ti iskreno kažem, kad se ja
prihvatim nekog posla, onda mo-
ram biti siguran da ću ga dobro i
obaviti.

— To se zove osjećaj odgovornos-
ti, zar ne?

— Možda. Znam samo da ga veći-
na ljudi nema, a kako ga ja imam,
moram krenuti, prijatelju — odgo-
vori Cimarron.

— A nemaš konja. Kako ćeš?

— Kupit ću ga u Denisonu. Sedlo,
opremu i kolt si mi sačuvao. I hvala
ti na košulji i svemu dok ti se ne
odužim. Nadam se da ćemo se još
sresti.

— Bilo mi bi mi drago — odušev-
ljeno će Colbert. Oprostio se prija-
teljski od čovjeka koga je izbacio iz
nevolje.

Cimarron je mislio o Spinksu,
dok je brzim koracima grabio pre-
ko mosta.

Sunce se već primaknulo zapadu
kad je Cimarron dopješačio u Deni-
son sa sedlom preko ramena. Noge
su ga boljele od hodanja u čizmama
s visokim petama.

Odmah je uočio da je Denison
drugačiji od ostalih gradova u Tek-
sasu. Bio je sagrađen poput grado-
va na sjeveru. Glavna se ulica pru-
žala u smjeru istok-zapad, a grad
nije imao glavnog trga kao većina
gradova u Teksasu.

Kad je ušao u šerifov ured, ugle-
dao je posve ćelava, ali bradata tr-

bonju kako spava u stolici. Noge je
podigao na stol.

Cimarron spusti sedlo i opremu
na pod, te pride stolu.

— Šerife! — zovne ga Cimarron.

Čovjek za stolom najprije otvori
jedno oko, zatim drugo i zagleda se
u Cimarrona.

— Koja te nevolja vodi k meni? —
upita ga šerif.

— Poznajete li Tillmana Spinksa?

— A što će ti ta indijanska lopu-
ža?

— Tu lopužu, kako ga vi nazvaste,
tražim već dugo. Moram ga spro-
vesti u Fort Smith. Optužen je za po-
kušaj ubojstva bijelog čovjeka.
Imam nalog za hapšenje.

— Fort Smith — ponovi šerif i
spusti noge sa stola. — Nisi li ti za-
lutao, čovječe? Ti si pomoćnik sa-
veznog šerifa, a ovo je Teksas a ne
indijansko područje.

— Ja sam pomoćnik saveznog še-
rifa i nisam zalutao — ostrim mu
glasom odvrati Cimarron.

— Onda valjda znaš da ruka suca
Parkera ne dosiže dovde.

— Ali ja sam ovdje — istakao je
Cimarron.

— Ovdje sam ja zakon. Tvoja zvi-
jezda ne vrijedi ni pišljiva boba čim
izađeš iz indijanskog područja.

— Znam ja to — reče Cimarron,
pa se šakama upre o stol i nagne u
lice šerifu. — Tillman Spinks me
pokušao ubiti neki dan i ja ću se po-
truditi da on to ne zaboravi. Bit ću
vam stoga zahvalan, kažete li mi
sve što o njemu znate, a vama ću
učiniti veliku uslugu ako ga uhva-
tim i odvedem oдавde.

Serif kimne glavom, a pogled nje-
govih modrih očiju kao da se malo
smekšao.

— Kako se zoveš?

— Cimarron.

— Dobro poslušaj što ću ti reći,

Cimarrone. U ovom gradu ima više zla negoli u samom paklu. Pun je igračnica, krčmetina, javnih kuća koje se nadmeću koja će imati bolje ženske, dolje u Ulici Skiddy... I ako ti pođe za rukom da u tom metežu pronadeš Spinksa... a on se često mota po gradu, i skineš li mi ga s vrata, ja ću prvi stajati u dugom redu da ti čestitam i da ti zahvalim.

— Čovjeku godi čuti takve riječi. Nadam se da ćete mi pomoći, šerife...

— Culhane. Spud Culhane.

Cimarron mu pruži ruku preko stola.

Culhane je ustao i rukovali su se. — Podi najprije do Sezaraca. Tamo se skupljaju najokorjeliji pokeraši. Spinksa možeš naći u bilo kojoj jazbini u gradu. Ili u krevetu u nekoj javnoj kući u Ulici Skiddy.

— Poželio sam i sam da se malo ispuržim na jednom od tih mekih kreveta. Koji mi možete preporučiti?

— U grad je neki dan stigla nova djevojka. Zove se Jewel i pravi je dragulj. Bogami, vrijedi svaki dolar koji joj platiš — reče u zanosu šerif Culhane i obrisa rukom slinu sa usana.

— Potražiti ću je.

— Nećeš požaliti. U njezinu ćeš krevetu začas zaboraviti na Tillmana Spinksa.

— A gdje radi?

— Kod Millie Hipps. Millie ima najbolju javnu kuću u Denisonu. Kod nje dolaze uglavnom bogati farmeri, trgovci stokom, trgovački putnici, poduzetnici i pokoji pop. I čisto je. Nema bolesti. Možeš biti siguran.

— A hoće li Millie pustiti u svoju kuću nepoznata čovjeka?

— Millie je svejedno tko si i što si, ako imaš novca i pristojno se vla-

daš. Ima dozvolu gradske uprave za rad u Ulici Skiddy — umiri ga šerif Culhane.

— Zar joj je gradska uprava odredila gdje može poslovati?

— Gradski su oci odvojili čedne ovčice od razvratnih koza. Ovčice stanuju u glavnoj ulici. Koze se pare u Ulici Skiddy kamo čestite djevojke i časni građani nikada ne zalaze.

— Valjda će me Millie pustiti nekoj od svojih koza — napomenuo je Cimarron i duboko uzdahnio.

— Sretan si čovjek ako Jewel ne bude zauzeta. Ta zna dobro svoj posao i više načina kako da zadovolji muškarca nego što ih ja mogu i zamisliti — zanosno će Culhane.

— Smijem li ovdje ostaviti sedlo i opremu? — zamolio ga je Cimarron.

— Baci ih tamo u kut. Nitko ih neće dirati — kratko će Culhane.

— Doći ću sutra po njih, a moram još kupiti i konja prije nego što počem u potragu za Spinksom.

— Ako te Jewel iscijedi, nećeš ti sutra imati snage da se popneš u sedlo, koliko će ti drhtati koljena — reče mu Culhane i namigne.

Cimarron uzvratu šerifu smiješak, baci sedlo i opremu u kut te požuri u Ulici Skiddy.

Kuća Millie Hipps bila je u sredini ulice. Iz kuće se čula tiha svirka, što se doimalo vrlo romantično i primamljivo u prvim noćnim satima. Popeo se na trijem ispod nadstrešnice i pokucao dva puta na vratima iznad kojih je visila diskretna crvena svjetiljka.

Vrata mu je otvorila mlada ljepuškasta djevojka, uredno počesljana, u dugoj crnoj haljini s bijelom pregačicom obrubljenom čipkicama.

Cimarron je zastao osupnut. Nije bio naviknut da u javnim kućama vidi uredno odjevenu posluđu.

— Izvolite, gospodine? — djevojka će umilnim glasom.

— Došao sam posjetiti gospodicu Jewel — odgovorio joj je Cimarron pošto je skinuo šešir s glave.

— Uđite! — Djevojka se sklonila s praga.

Cimarron je ušao u predsoblje ukrašenog sa svih strana dugačkim zrcalima. Objesio je šešir na klinčanicu iza vrata.

— Ovuda, molim vas — djevojka ga je pozvala da uđe u salon.

— Dobra večer, gospodine — pozdravio ga je Crnac za pijaninom, pa dodao: — Izvolite, sjednite. Ja sam Samuel. Želite li da vam nešto odsviram?

— Ne, hvala — odgovorio mu je Cimarron koji je došao s drugom namjerom, ogledavajući se po salunu ukrašenom porculanskim zdjelimama, kipićima i svjetiljkama od brušena stakla te zrcalima.

— Učini li ovdje čovjek pogrešan korak, zacijelo će nešto razbiti — reče Cimarron nakon kraćeg razgledanja saluna.

— U ovoj kući nitko ne čini pogrešne korake. Gospođa Millie to ne dopušta. Vrlo je stroga, što se toga tiče — reče Samuel uz topao osmijeh.

— Zar sam doista stroga? — javila se s praga saluna punačka žena pedesetih godina u dugoj haljini od tamnoplave svile.

— Dobra večer, gospodo — pozdravio ju je Cimarron i ustao.

— Ja sam Millie Hipps. Zovite me jednostavno Millie. I to što je Samuel za mene rekao, točno je. Žena koja se bavi ovim poslom mora biti ozbiljna i stroga. No ni ja nisam uvi-

jek bila takva. Bože, kako sam ludovala dok sam bila mlada sa strastvenim momcima kao što ste vi! Kako se zovete, kauboju? — upita ga, pruživši mu ruku.

— Cimarron, gospodo — odgovorio joj dok se s njom rukovao.

— Pogledaj, Samuele, kako su mu se napele hlače — zahihotala je Millei uz Samuolovu pratnju.

— Čuo sam da kod vas radi gospodica Jewel. Želio bih se s njom upoznati — potihlo je rekao Cimarron.

— Ona je skupa — odmah ga je opomenula Millie. — Ali ako sebi ne možete priuštiti da je platite, sigurna sam da će vas zadovoljiti bilo koja od mojih djevojaka koje su jeftinije.

— Kad je Cimarron ponovo sjeo, Millie se obratila Samuelu:

— Idi, reci Jewel da je ovdje čeka mlad i zgodan momak.

— Reći ću joj — prošaptao je Samuel i otišao.

— Želite li nešto popiti. Viski, konjak, čašu vina? — ponudila ga je Millie kad su ostali sami.

— Ne, neću hvala. Jaka pića loše djeluju na mene i onesposobe me za posao radi kojeg sam došao ova-
mo — priznao joj je Cimarron.

— Hoćete li šalicu čaja?

— Ne, hvala — odbio je Cimarron i čaj.

— Hoćete li kratak susret sa Jewel? — prešla je Millie na posao.

— Ne baš kratak. Želio bih ostati malo dulje.

— Koliko? — zanimalo je Millie.

— Pa, barem sat vremena — odgovorio joj je Cimarron baš u trenutku kada je u salon ušla dvadeset godišnja djevojka. Bila je vitka i visoka, dugačkih nogu, uska struka.

Smedih očiju i kose, lica bljedolika i obla, toliko lijepa da se Cimarronu učinilo kao lice lijepe vile iz neke bajke.

I ona je bila u tamnoplavoj haljini, ali od tafta, s bijelom čipkom oko duboka izreza oko vrata, koji je dobroano otkrivao ljepotu njezinih jedrih i velikih dojki. Na nogama je imala crne lakane cipelice. Kosu je splela visoko na potiljak. Nekoliko nestašnih kovrčavih uvojaka krasilo joj je visoko čelo.

— Draga moja, ovaj se gospodin zove Cimarron. Gospodine Cimarrone, ovo je moja Jewel — upoznala ih je Millie Hipps.

— Drago mi je — izustio je Cimarron ustajući.

— Moj ugled, čini mi se, raste iz dana u dan — rekla je ponosno Jewel mekanim glasom.

— To je dobro za posao — pohvalila ju je Millie, pa onda dodala: — Jewel je tek nedavno došla k meni. Svoj je zanat ispekla kod moje prijateljice Mollie Andrews.

— U New Orleansu? — upitao je Cimarron koji je beč bio čuo za Mollie Andrews.

— Točno. Mollie mi je poslala već mnogo izvrsnih djevojaka u posljednjih nekoliko godina, i sve su bile bez prigovora.

— Ni najmanje ne sumnjam u to — uljudno će Cimarron.

— Jewel će vas stajati petnaest dolara na sat — rekla mu je Millie.

— Predomislio sam se — izjavio je Cimarron, ne skidajući očiju sa Jewel.

— Kako predomislili, čovječe! — povišenim će glasom Millie. — Što je vama? Nećete ovako dražesno biće? Vi ste zacijelo šašav čovjek. Ta, pogledajte je samo!

Cimarron je požudno gutao oči — ma po zamamnim oblinama gospođice Jewel.

— Ona će vam pružiti takav užitak da ga nećete moći zaboraviti do sudnjeg dana. Zaboravit ćete kako se zovete — nukala ga je Millie.

— Vi ste mene pogrešno razumjeli, gospodo. Želim provesti cijelu noć s gospođicom Jewel — ispravio je Cimarron neugodan nesporazum čim je mogao doći do riječi od Millie Hipps.

— Ah, takva vas volim — snašla se brzo Millie i odredila mu cijenu za jednu noć koja je bila paprena, ali koju je Cimarron bez cjenkanja odmah platio.

Jewel ga je pozvala prstom i Cimarron je pošao za njom iz saluna.

— Lijepo se provedite! — poželjela im je Millie. — I nemojte mi slomiti krevet — upozorila ih je Millie.

Cim su ušli u spavaću sobu na katu, Cimarron je strasno zagrlio Jewel.

— Čekaj, kud si navalio — zaprela je Jewel kao mačka i izvila mu se iz zagrljaja. — Nećemo tako. Ne, potpuno odjeveni. Pomozi mi da se skinem — rekla mu je i okrenula mu leđa da joj otkopča haljinu.

Izvukla je ruke iz rukava i pustila haljinu da s nje suškavo klizne na pod. Skinula je cipele s nogu i sagнула se, napete stražnjice, te otkopčala i skinula čarape. Kad se ponovo uspravila, izvadila je ukosnice i kosa joj se rasplela preko bijelih ramena. Zatim je zamolila Cimarrona da joj odveže steznik.

Kad je skinula grudnjak, odmahнула je s olakšanjem. Prišla je umivaoniku i otvorila kutiju obloženu svilom, te se namirisala iza uha i između dojki dok se Cimarron užurbano svlažio.

— Tebi se vraški žuri — rekla mu je.

Jewel se ispuržila gola na krevetu, a Cimarron je kleknuo podno njezinih nogu, Zagrlila ga je i privukla k sebi.

Cimarron nije htio žuriti k vrhunca naslade, želeći da i Jewel uživa. Za koji trenutak zarila mu je nokte u leđa.

— Brže! — naredila mu je šaptom.

— Sve samo da zadovoljim damu — šapnuo joj je u uho.

Jewel je tada pod njim već tiho ječala, uživajući.

Zatim je osjetio kako popušta zagrljaj njezinih ruku. Spustila je noge i ispuržila ih uz dubok uzdah, a Cimarron se izvali na leđa uz nju.

Savio je ruke pod glavu i zagledao se u strop.

— Žalim čovjeka koji će te uzeti za ženu — rekao je kada su ponovo došli do daha.

— Zašto? Zar nisam bila dobra? — upitala ga je u čudu Jewel dok je ležala na boku podbočena na lakat i gledala ga kakao se odmara.

— Dobra si ti, dušo. No možeš biti bolja. U tom grmu leži zec. Iscijedit ćeš muža možda i prije završetka vašeg medenog mjeseca.

Jewel se od sreće nasmijala. Nadvila se nad njega, pa se počela polagano spuštati, milujući mu dojke, najprije prsa, pa trbuh i sve niže. Za tren ga je ponovo uzbudila.

— Godi li? — upitala ga je, smiješeći mu se.

— Božanstveno mi je — odgovori. Kad ga je dovela do vrhunca slasti, Jewel je ustala i sjela na rub kreveta.

— Dodi. Digni se i stani ovamo ispred mene — naredila mu je umiljatim glasom.

Cimarron je ustao iz kreveta i stao točno ispred Jewel kako mu je bila i naredila, gol kao od majke rođen.

Najprije mu je Jewel vršcima prstiju prešla preko cijelih leđa milujući ga nadražljivo niz kralježnicu odozgo-dolje, a zatim ga zgrabila za stražnjicu i privukla k sebi.

— Pazi, velik je! Ugušit ćeš se — opomenuo ju je Cimarron, topeći se od miline. Ali nije on još poimao sve što zna i može raditi ustima Jewel. Plagano je počela micati glavom naprijed-natrag. Cimarron ju je uhvatio za glavu objema rukama.

— Sad ću sam — rekao joj je. Čvrsto joj je držao glavu. Najprije je sporo micao bokovima, pa zatim sve brže i brže.

— Pusti ga. Svršit ću u rupčić — procijedio je kroza zube kada ga je navukla do vrhunca sladostrašća, pa zabacio glavu unatrag.

Ali Jewel je potresla odlučno glavom.

Cimarron je trenutak zatim zastajnuo i koljena su mu kleknula dok ga je Jewel pomamno ispijala.

Jewel se izvalila na leđa na krevet sva zadihana dok su joj se dojke zamamno dizale i spuštale. Cimarron se nadvio nad nju, obriosao joj znoj sa čela i strastveno je poljubio u vlažna usta. Zatim se ispružio uz nju na krevet.

— Je li ti bilo lijepo? — upitala ga je šaptom.

— Preljepo — priznao joj je iskreno, pa dodao: — Nastaviš li ovako, Millie Hipps će se začas obogatiti.

V

Sutradan u podne, Jewel i Cimarron zajedno su izašli iz kuće Millie Hipps. Jewel je preko ramena pre-

bacila kratki kaput, a na glavu stavila šeširić ukrašen umjetnim cvijećem.

Podigla je skute dok je prilazila kočiji.

Cimarron joj je pružio ruku i pomogao joj da se popne na sjedalo lake kočije. Sjeo je pokraj nje, uzeo uzde u ruke i potjerao konja kasom niz ulicu.

— Kamo ćemo? — upitao ju je.

Zaustavili su se ispred ulaza u hotel „Alamo“. Dočekao ih je vratar u tamnocrvenoj odori. Duboko im se naklonio.

Ušli su u prostranu blagovaonicu koja je bila poluprazna. Natkonobar ih je dopratio do stola uz prostor. Čim su sjeli, Jewel je uzela je-lovnik i zamišljeno ga je čitala trenutak.

— Ja ću početi s govedskom juhom. Zatim ću uzeti ribu. Pastrvu na žaru i kopunova prša. Za prilog šparogu, ali bez krumpira.

— Odlično si izabrala — reče Cimarron.

Jewel ga je značajno pogledala. I konobar, također. Napokon, sinulo mu je da je on od konobara morao naručiti jelo za nju i za sebe. Začas se snašao i rekao:

— I za mene isto, molim.

Kada im je konobar ulio juhu u duboke tanjure, Cimarron je dobro pazio kojom će žlicom, od onih nekoliko koje bijahu na stolu, Jewel jesti juhu. I on je uzeo istu takvu.

Ispraznili su tanjure za čas. Jewel je rekla da je jelo bilo ukusno. Cimarron je zatim naručio kolač s groždicama zaliven rumom i crnu kavu za oboje.

— Ružan je taj tvoj ožiljak, ali ti nekako baš pristaje — napomenula je Jewel, gledajući ga u lice dok je pila crnu kavu.

— Već sam se na njega navikao. Imam ga od desete godine.

— Kako si ga zaradio?

Kad joj je Cimarron ispričao odakle mu ožiljak preko obraza, Jewel ga u čudu zapita:

— Zar te je otac udario?

— Nije namjerno. Tele mi se otelo kad ga je otac htio obilježiti, a ja sam pao na užareno željezo.

— Čula sam da se studenti u Njemačkoj vole mačevati i da se ponose ožiljcima na licu.

— Ja se nemam zašto ponositi mojim — odvratio joj je Cimarron.

— Ja ću platiti račun — rekla je Jewel tiho Cimarronu kada je popila kavu.

— Ni govora. Ne dopuštam da me izdržavaju žene — ponosno će Cimarron, potaknut muškom taštnom.

— Ne budi smiješan. Ja sam tebe pozvala na ručak. Nemoj me, molim te, vrijeđati. Radim i pošteno zarađujem svoj novac, pa ga mogu potrošiti na koga hoću.

Plativši račun, Jewel mu se zadovolnički nasmiješila, gledajući ga ravno u oči.

— Sada ćemo se provozati. Ti i ja — rekla mu je.

Cimarron joj nije odmah odgovorio. Njega je čekao hitan posao koji nije smio duže odlagati, ali nije mu se rastajalo do nje. Možda je više nikada neće vidjeti.

Iz hotela su izašli držeći se ispod ruke. U tom je času pokraj njih prošla kočija sa četiri mlade i lijepe djevojke koje su im veselo domahnule.

— Doći ćemo za vama! — doviknula im je Jewel. — Ja ću upravljati kočijom. Djevojke nas čekaju — rekla mu je.

— Zašto? — začudio se Cimarron.

— Naša uobičajena nedjeljena zabava — odgovorila mu je Jewel kad

je dugačkim bičem oplela konja koji je sumanuto zagalopirao niz ulicu.

Cimarron se čvrsto uhvatio za rukohvat sjedala kad su uletjeli u zavoj.

— Ovo nije vožnja, ovo je utrka — doviknuo je.

— Drži šešir. Pokazat ćemo mi njima tko je brži — odvrtila mu je Jewel.

— Slušaj, možda bi bilo bolje da ja...

— Idemo u prirodu. Tamo je prekrasno u ovo doba godine — prekinu ga Jewel.

Cimarron je zaustio da još nešto kaže, kadli opazi NJU!

Ada Barrett grabila je žustrim koracima niz ulicu, visoko uzdignute glave, dostojanstvena držanja.

— Dušo — rekao je Cimarron — vožnja u prirodu je divna razonoda, ali ne danas. Možda idući put kada dodem k tebi. Ja bih sada sišao, pa te molim da malo usporiš.

— Zar se ljutiš na mene što brzo vozim?

— Ne, ne ljutim se, nego sam upravo vidio ženu s kojom bih želio porazgovarati.

— Ženu? — povišenim će glasom Jewel.

Cimarron joj pokaže Adu Barrett.

— Zar ćeš me ostaviti zbog te žene? — Ne čekajući da čuje njegov odgovor Jewel ošine konja bičem po sapima. — E, bogami, nećeš!

Konj povuče još brže, a Cimarron se sagne i poljubi Jewel u obraz. Zatim iskoči iz kočije. Uspio je održati ravnotežu i odsklizati po blatu do drvenog nogostupa. Stao je i pogledao za Jewel. Okrenula se i nasmiješila mu se preko ramena. Prstima je dotaknuo obod šešira u znak pozdrava na rastanku, a zatim potrči za Adom Barrett.

Kad ju je dostigao, Ada se pravila da ga ne vidi. Nastavila je hodati žustrim koracima.

— Razgledavate li znamenitosti grada Denisona? — upita je izazovno.

— Zašto ne? A vas je baš lijepo bilo vidjeti s onom djevojčicom u kočiji — dobacila mu je zajedljivo.

— Ta se mlada dama zove Jewel.

— Dama? Meni je izgledala kao najobičnija prostitutka — prezrivo će Ada.

— Pa možda i nije dama, ali nije ni drska umišljena učiteljica — pakosno joj odbrusi Cimarron.

— Vi držite da sam ja drska stoga što sam vašu žensku nazvala prostitutkom.

— Ona nije moja ženska. Nego, što vi radite u Denisonu? — zanimalo je Cimarrona.

— To se vas ne tiče.

— Kako da me se ne tiče kad i ja tražim Tillmana Spinksa?

— Znači li to da ga niste našli u krevetu s nekom ovdašnjom prostitutkom.

— Ne, nisam — priznao joj je Cimarron.

— Niste našli njega, ali ste zato našli nju, vašu damu Jewel! — podbola ga je Ada.

— Cini mi se da sam bolje sreće sa ženama negoli s muškarcima.

— Jeste li sigurni da nije zaražena?

— To ću uskoro saznati.

— Vi doista nemate ni trunke srama.

— Svejedno, mogli biste prestati s vašim ljubomornim scenama i kazati mi zašto ste došli u Denison.

— Reći ću vam samo to da sam bila kod gospode Landrow zbog istog razloga kao i vi. Našla sam je u vrlo jadnom stanju.

— Zar se godpoda Ladrow razboj-
lja? — zaprepašteno će Cimarron.

Ada je pogledala iskosa u Cimar-
rona, prvi put otkako ju je sustigao,
ali nije usporila.

— Spinks i ona njegova dva raz-
bojnika, bili su također kod nje da
se propitaju za njezina sina Amo-
sa... i silovali su je. Našli smo je ka-
ko gola lunja po šumi. Rekla mi je
da ste i vi bili kod nje.

Cimarron je ostao bez riječi. Sje-
tio se da mu je Bill Colbert rekao da
su tri razbojnika pobjegla natrag
na jug kad ih je on presreo.

Kad se pribrao, opazio je da Ada
Barrett nije više uz njega. Osvrtao
se na sve strane.

Ugledao ju je na poštanskoj po-
staji. Potrčao je za njom.

Ada je srdito raspravljala s koč-
jašem poštanske kočije koja je bila
spremna za polazak.

— Povez me sa sobom, molim
vas. Moram još danas stići u Sheri-
dan — gotovo je vikala na kočijaša.

— Žao mi je, gospodo, ali u ova
kola ne smijemo uzeti ni jednog je-
dinog putnika — odlučnim ju je gla-
som odbio kočijaš.

— Nemojte se izmotavati! — povi-
kala je i pokazala u kočiju. — Evo, u
kočiji su samo dva muškarca i ima-
te još najmanje šest slobodnih mjes-
ta!

— Ne primamo putnike: preko-
sutra imate kočiju za El Paso — od-
vratio joj je kočijaš tvrdoglav kao
mazga.

— Molim vas, uzmite me — zakli-
njala ga je plačljivim glasom Ada.
— Muž me čeka u Sheridanu.

— Ne smijem, gospodo. Zabranje-
no mi je da vozim putnike u ovoj ko-
čiji — rekao joj je kočijaš i popeo se
na svoje sjedalo.

Cimarron je pogledao dva naoru-
žana muškarca koji su pratili koč-
ju. Jedan je sjedio uz kočijaša, a
drugi na stražnjem sjedalu na kro-
vu kočije. Obojica su imala vinčes-
terke u krilu.

Cimarron se namrštio s naoruža-
nom prатnjom koja ne prima putni-
ke, s dvojicom tajanstvenih muška-
raca u njoj, zacijelo nije bila svaki-
dašnja pojava u Denisonu.

Kočijaš je otkočio, pucnuo bičem i
kočija je krenula. Cimarron je zaust-
tio da utješi Adu, ali ona potrči za
kočijom. U trku je otvorila vrata i
uskočila u nju.

Cimarron je podigao šešir i počeo
šao se po glavi, buljeći u oblak pra-
šine iza kočije.

Što je ono ona, pitao se Cimarron,
trabunjala o mužu koji je čeka u
Sheridanu? Zašto nije htjela priče-
kati do prekositra? Zar joj je gospo-
da Landrow rekla nešto što je Adu
tako očajnički natjeralo da se ukrca
baš u tu kočiju?

Slegnuo je ramenima, nabio šešir
na glavu i pošao po svoje sedlo u šer-
ifov ured.

Ispred šerifova ureda zatekao je
četiri naoružana muškarca na ko-
njima.

Potjera?

Zar za Adom Barrett?

Šerif Culhane izašao je na ulicu.

— Jeste li spremni za polazak,
momci? — upitao je ostale dok se
penjao u sedlo.

— Culhane! — povikao je Cimar-
ron. A kada se Culhane okrenuo,
doviknuo je: — Došao sam po svoje
sedlo.

— A, to si ti — reče Culhane. —
Čini mi se da ste danas svi u potrazi
za Spinksom. Sinoć sam zatvorio
jednog od njegovih momaka. Bio je
pijan kao zemlja i ometao ostale

goste u »Kristalnoj palači«, pa sam ga zatvorio. U pijanstvu je izbrbljao nešto o Spinksu. Rekao je da Spinks namjerava opljačkati poštansku kočiju za El Paso na putu do Sheridan. U njoj je cijelo bogatstvo koje pripada poduzeću General Armstrong.

— Culhane, gdje mogu kupiti dobra konja? — upitao ga je Cimarron, ali šerif ga više nije čuo. Odjahao je na čelu potjere.

Cimarronu u tom trenu padoše na um stihovi iz Shakespeareove drame, u kojoj je kralj nudio kraljevstvo za konja, pa mu se brk namiještio od te pomisli.

— Gdje je gradska konjušnica? — upitao je Cimarron pomoćnika šerifa.

Pošto mu je Culhaneov pomoćnik objasnio kako najbrže može stići do gradske konjušnice, Cimarron uzme svoje sedlo i požuri niz glavnu ulicu.

VI

Cimarron je utrčao kroz otvorena vrata konjušnice, koja je bila nasuprot Sazeracu.

— Hej, zar ovdje nema nikoga? — povikao je odmah s praga.

Konjušar je izašao.

— Vama se, gospodine, vrlo žuri. Da možda ne bježite ispred zakona? — upita ga sumnjičavo konjušar.

— Ja sam zakon, čovječe! — dreknuo je na njega Cimarron, izvadio zvijezdu iz džepa i gurnuo je konjušaru pod nos, pa nastavio: — Treba mi dobar i brz konj.

— Imam ridana, brz je kao strijela.

— Gdje je?

— Eno ga u onom pregratku — pokazao mu je konjušar, a Cimarron

spusti sedlo na pod i pođe do pregratka. Prešao je najprije rukama preko cijelog konja od glave do repa, kao da ga gladi. Zatim mu pregledao zube i potkove, pa nogom tresnuo što je jače mogao u drveni pregradak da ga prestraši. Ridan nije ni okom trepnuo. Okrenuo je glavu i pogledao Cimarrona svojim velikim očima.

— Koliko? — doviknuo je Cimarron konjušaru.

— Pedeset dolara.

— To je pljačka. Dat ću ti trideset.

— To je još gora pljačka, i to od saveznog šerifa. Sramite se!

— Trideset i pet — ponudio je Cimarron.

— Četrdeset i pet — nije popuštao konjušar.

— Dat ću ti četrdeset da se s tobom više ne prepirem.

— Da trgujem s takvima, već bih davno spao na prosjački štap — reče konjušar i opsova kroza zube.

Cimarron izvuče smotak novčаницa iz džepa i odvoji konjušaru četiri po deset dolara.

— Napiši kupoprodajni ugovor, da mi netko ne prigovori da sam ga ukrao — naredio je Cimarron konjušaru, pošto je najprije sumnjičavo pogledao žig slomljena koplja na sapima ridana.

Konjušar ponovo nešto opsuje kroza zube, a Cimarron osedla ridana.

Čim je spremio kupoprodajni ugovor u džep, Cimarron uzjaše, pljesne ridana dlanom po sapima i ovaj izgalopira iz konjušnice. Za koji trenutak Denison je ostao iza nje ga u oblaku prašine.

Kako je cesta prema Sheridanu bila izlokana i blatna, Cimarron siđe s ceste jašući po travi i šašu uz nju, nadajući se da će do poštanske

kočije stići prije Spinksa i, dakako, Culhanove oružane potjere.

Krenuo je prečicom kroza šumu, tjerajući ridana kako bi što dalje odmaknuo od šerifove potjere. Povremeno je kroz drveće vidio kako sve više zaostaju za njim.

Kada je ponovo izbio na cestu, poslije nekog vremena, potjera je ostala daleko za njim. Cimarron je nastavio jahati kroz travu uz cestu koja se počela polagano uspinjati prema brežuljcima.

Tada je ugledao i kočiju. Poslije nekoliko trenutaka izbio je na cestu ispred nje.

Popevši se na blagu kosinu, pozorno je osmotrio kraj oko sebe. Ni je nigdje nikoga opazio. Kimnuo je glavom, dok je pogledom prelazio niz brijeg. Najvjerojatnije će, pomislio je, Spinks napasti na vrhu brijega.

Trenutak kasnije njegove su se slutnje obistinile.

Spinks je izabrao najpogodnije mjesto za napad na poštansku kočiju, na uzbrdici pred sam vrh brijega kad zaprega najsporije vuče.

Spinks je dojahao niz susjedni brijeg sa zapadne strane, a za njim su prašila još dva jahača.

Zapraskala je pucnjava.

Okoliš je odjednom oživio kao na neki tajni znak. Cimarron podbode ridana i pojuri na Spinksa. Vidio je McKechnieja kako puca.

McKechnie je pogodio kočijaša koji je zabacio ruke u zrak, ispustio uzde, i napola se podigao sa sjedala. Nakrenuo se malo nadesno i pao mrtav s kola.

Četiri konja u zaprezi vukla su korakom kočiju uzbrdo, upirući se kopitama u blato na cesti.

Jedan naoružani pratilac poštanske kočije nanišanio je u Spinksa.

Promašio ga je i dobio metak u lijevu ruku. Izgubio je ravnotežu, ispustio pušku i kliznuo niz sanduk za prtljagu na blatnu cestu.

Cimarron je jurio na Spinksa i Coopera, dok je Cooper bjesomučno pucao na drugog naoružanog pratioca kočije na prednjem sjedalu.

U taj je tren McKechnie nenadano izbio iza kočije. Čim je ugledao Cimarrona, zapucao je u njega. Cimarron mu je uzvratio vatru i zadovoljno se nasmiješio kad je vidio da je njegovo zrno okrnulo McKechnieja.

Dva su hica opalila iz kočije, i Cimarron odmah shvati da su dva muškarca u kočiji lažni putnici, zapravo dva naoručana stražara koja su čuvala novac za plaće radnicima na željezničkoj pruzi, koji je najvjerojatnije bio pohranjen u prenosivoj blagajni ispod kočijaševa sjedala.

Spinks je ponovo zapucao i zadovoljno se smiješkao kada je jedan od stražara u kočiji ostao posrnuti prostrijen preko prozora kočije.

McKechnie je nešto doviknuo Spinksu koji se okrenuo, i ugledao Cimarrona, te ga obasuo vatrom iz revolvera.

Cimarron se brže-bolje sagnuo. Zrno mu je prošišalo iznad glave. Takko sagnut opazio je lice Ade Barrett koje se za tren pojavilo na prozoru kočije, ali isto tako brzo i nestalo, jer je Ada pala unatrag kada je kočija krenula nizbrdo.

Cimarron opsova. Bio je siguran da je mogao pogoditi Spinksa da se nije zagledao u Adino lice... A prevrne li se kočija, i konji je pregaze...

Cimarron spremi kolt u korice, skoči sa sedla i, izmaknuvši se Spinksu, potrča za kočijom. Čim je sti-

gao kočiju, skočio je na nju i popeo se na kočijaševo mjesto.

Ali uzda tamo nije bilo. Vidio ih je kako se vuku po zemlji ispod dugog drvenog ruda između četiri konja u zaprezi.

— Ne daj im da nam pridu! — povikao je naoružanom pratiocu na stražnjem dijelu kočije, prije nego što se spustio na rudo da dohvati uzde.

Čim je čizmom stao na rudo, lijevom se rukom uhvatio za ormu prvoga konja s lijeve strane, a desnom je rukom posegnuo za uzdam.

Uzde su mu kliznule između prstiju, pa je kleknuo na rudo i ponovo ispružio ruku. Dohvatio je uzde, ali je izgubio ravnotežu i pao na rudo. Ispustio je uzde i ostao visiti, držeći se rukama i nogama za rudo, leđima gotovo dotičući zemlju.

Čvrsto je stegao noge oko ruda, prebacio se i legao na njega potrbuške. Ležao je trenutak nepomično, a onda je ispružio ruku i uhvatio uzde koje su se kovitlale po prasinu ispod njega.

Zapraskali su pucnjevi.

Cimarron se počeo uspravljati. Upro se nogama o rudo, a leđima u konja iza sebe, držeći čvrsto uzde u desnoj ruci. Odmjerivši udaljenost, skoči, uhvati se za kočijaševo sjedalo i ispuže na njega.

Još zadihan, vrisnuo je od straha kad se zrno iz nečije puške zarilo u drvenu oplatu kočije ispod sjedala. Iverje se raspršilo uz njegov deseni bok.

Držao je ponovo konje na uzdi i nije više zatezao. Pustio je konje da jure nizbrdo, dok su im se grive vijorile, kako bi što brže i što dalje odmaknuli s poprišta. Uši su mu parali pucnjevi i oštri povici.

Prebacio je uzde u lijevu ruku, pa potegnuto kolt. Zapucao je dok je kočija grmjela pokraj ranjenog McKechnieja koji je ispružene ruke ciljao u Cimarrona.

Pogoden, McKechnie se stropoštao s konja premda Cimarron uopće nije vidio gdje ga je pogodio.

Ogledao se za kočijom.

Mrtvi i ranjeni ležali su na cesti.

Spinks i Cooper jurili su munjevitom za kočijom.

— Pucaj u njih! — zaurao je Cimarron drugom pratiocu kočije koji je ležao potrbuške na krovu kočije.

Opalio je i Cooper se očajnički uhvatio za grivu.

Cimarron nije znao da pratilac s krova nije pucao u Coopera, nego najvjerojatnije onaj drugi stražar iz kočije. Pratilac na krovu pucao je u Spinksa, ali ga nije pogodio.

Spinks je pod ostrim kutom naglo skrenuo u šumu. Cooper je odgalo-pirao za njim.

Cimarron počeo zatezati uzde i zastavljati kočiju. Čim su konji stali, doviknuo je pratiocu na krovu iza sebe:

— Drži uzde i pazi da konji ne krenu!

Cimarron žustro skoči na zemlju i otvori vrafa na kočiji. Iz kočije je ispalo tijelo ubijenog stražara. Drugi je ležao teško ranjen na podu kočije.

— Gdje je žena koja je bila u kočiji? — upitao ga je oštro Cimarron.

— skočila je — reče šaptom umirući stražar.

Cimarron se okrenuo. Ugledao ju je. Ada Barrett je brzo trčala uz brdo u daljini.

— Hej, kamo ćeš? — povikao je za njom.

Ada se nije osvrnula. Dotrčala je do konja pokojnog McKechnieja,

uzjahala i krenula u šumu za Spinksom.

U tom je trenutku do kočije cestom dojahala oružana potjera sa šerifom Culhaneom na čelu.

— Čuli smo pucnjavu. Gdje su? — zagrmio je Culhane povišenim glasom, ogledavajući se.

— Mrtvi i ranjeni su još ovdje. Spinks i njegov čovjek utekoše u šumu — odgovorio mu je Cimarron i mahnuo rukom prema šumi. Adu Barrett nije spomenuo.

— A kog vruga ti radiš ovdje? — upitao ga je Culhane. strogim ali i sumnjičavim glasom.

— Izašao sam na jahanje u prirodu, šerife. Odoh ja sada dalje — reče mu Cimarron, pa se nakloni šerifu Culhane koji je razgledao poprište, te odjaha preko brijega.

Sašave li žene, razmišljao je Cimarron dok je jahao uzbrdo. Ostavit će mi leš, a to znači da neću moći zaraditi ni svoga dva-tri dolara što su mi dužni isplatiti ako Spinksa dovedem živa sucu Parkeru. Još gore, morat ću iz svog džepa platiti ukop tom gadu.

S vrha brijega, pružao mu se pogled na visoku zelenu travu koja se lelujala na vjetru u dolini. Sišao je s brijega u polje gdje je izgubio svaki trag Spinksu i Adi Barrett.

Sustigao ga je i Culhane sa svojom oružanom potjerom.

— Kamo su otišli? — upitao je Cimarrona.

Cimarron mu pokazao rukom prema jugu.

Pričekao je dok je Culhane s potjerom nestao s vidika, a zatim se vratio istim putem kojim je bio i došao. U daljini je ugledao poštansku kočiju koja je brzo odmicala u oblaku prašine.

Cimarron je odjahao natrag u Denison.

* * *

Zaustavio se ispred ureda šerifa Culhanea. Zavezao je konja na privezištu i ušao u ured. Zatekao je pomoćnika šerifa, koji je tamo bio i kada je Cimarron došao po svoje sedlo.

— Zašto ste se vratili? — upita ga pomoćnik šerifa.

— Rado bih porazgovarao s jednim vašim zatvorenikom.

— Pa mi i nemamo nego samo jednog zatvorenika — odvratila mu pomoćnik šerifa dok je motao cigaretu.

— Culhane mi je rekao da ga je zatvorio zbog izgrede i izazivanja nereda na javnom mjestu.

— To je taj. A što će vam on? — nije se dao smesti pomoćnik šerifa.

— On je moj bratić — slagao je Cimarron.

— Zaista? Vi ste, znači, Kimballov bratić? — reče Culhaneov pomoćnik i otpuhne dim Cimarronu u lice.

— A zašto vi sumnjate u mene? — tobože će uvrijedeno Cimarron.

— Zato što su Spinks i Kimball prijatelji. Tko meni jamči da vas Spinks nije poslao ovamo s nekom porukom za vašeg bratića.

— Varate se, premda imate pravo da sumnjate u svakoga. A sada me pustite k njemu. Čuo je već moj glas kroz vrata i zacijelo jedva čeka da mi stisne ruku.

Serifov pomoćnik je ustao i zaključao ulazna vrata.

— Nema drugog izlaza. Pokušate li nešto ustrijelit ću vas obojicu na mjestu.

— Gdje je Kimball?

— Iza ovih vrata su ćelije.

Cimarron je ustao i pošao prema stražnjim vratima.

— Stanite, čovječe — rekao mu je šerifov pomoćnik i pokazao prstom najprije u Cimarronov kolt, a zatim na svoj stol.

Cimarron stavi opasač s koltom na stol.

Kimball je ustao s ležaja, kad je Cimarron stao ispred rešetkastih vrata.

— Kimballe, nosim ti poruku od Spinksa.

— Ja vas ne poznajem — reče Kimball i primakne se bliže vratima.

Cimarron iznenada ispruži ruke između šipki i ščepa Kimballa za vrat, pa ga čvrsto stisne.

— Gdje se skriva Spinks? Govori! — naredio mu je Cimarron i jače ga stisnuo za vrat kada je Kimball potresao glavom, hineći da ne zna gdje je Spinks.

— Govori, ili ću ti zakrenuti vrat kao piletu — zaprijeti mu Cimarron.

— Ne znam — prostenja Kimball. Vrata u hodnik sa ćelijama naglo su se otvorila.

— Hej, što se ovdje gogađa? — upitao ih je šerifov pomoćnik već s praga.

Cimarron mu se skrušeno osmjehnulo kada je skinuo ruke s Kimballa kome je lice već bilo modro.

— Kimballov mi je sin dužan dvadeset dolara, pa sam došao da mi ih otac isplati — ispričavao se Cimarron tihim glasom.

— Od mrtvaca nećete utjerati dug — reče šerifov pomoćnik, izvadi revolver iz korica i uperi ga u Cimarrona.

— Slušajte... — počeo je Cimarron, okrenuo se kao zvrk, te udario šerifova pomoćnika šakom po desnoj ruci. Revolver je uza zveket pao

na pod. Cimarron se hitro sagnuo i uzeo ga.

— Slušajte, nisam došao da ubijem Kimballa, nego da s njime porazgovaram. Gdje su ključevi od ćelija?

Šerifov pomoćnik ispruži ruku sa svežnjem ključeva.

— Otključajte praznu ćeliju i udite unutra — naredio mu je Cimarron.

— Dajte mi sada ključeve — zatražio je strogim glasom Cimarron i zaključao šerifova pomoćnika u susjednu ćeliju. Zatim je otključao ćeliju u kojoj je bio Kimball. Ušao je u nju, a Kimball je poskočio i zamahnulo šakom na Cimarrona. Cimarron, koji je to i očekivao, hitro se sagne i snažnim udarcem baci Kimballa na pod. Cimarron ga povuče za kosu i podigne na noge.

— Prestanite, molim vas. Smilujte se, gospodine — cmizdrio je Kimball.

— Gdje se skriva Spinks!

— Ubit će me, ako vam kažem.

— Ne kažeš li, ja ću te ubiti!

— Pa — počeo je otezati Kimball, zamuckujući — nema on stalnog skrovišta... On često mijenja mjesta... Krijumčari viski i prodaje ga Indijancima. S njima se sastaje na Crvenoj rijeci gotovo svake noći.

— Gdje?

— Petnaest kilometara uzvodno od colbertova mosta, ako znate gdje je to. Spinks ima tamo daščaru i tamo se ponekad skloni kad mu gori pod petama. Tamo prodaje i viski. To je sve što ja znam.

— I to je dovoljno — odvrati mu Cimarron.

Zaključao je Kimballa u njegovu ćeliju. Ključeve je bacio na pod u hodniku ispred susjedne ćelije.

— Vi ćete se, pomoćniče šerifa, malo pomučiti dok ih dohvatite, ali se ne morate žuriti. Culhane će se uskoro vratiti, pa će vas on otključati. Adios!

VII

Cimarron je krenuo prema Crvenoj rijeci. Jahao je satima uz vijugavu obalu iza koje su se uzdizali niski brežuljci među kojima su se zelenjele uvale i kotline. Obale rijeke bijahu načičkane vrbicama i visokim topolama, ispod kojih je bujalo gusto grmlje.

Predvečer, kad se sunce posve primaknulo zapadu, opazio je u daljini daščaru podno brijega. Zaustavio je konja i dugo sjedio u sedlu, promatrajući pozorno daščaru i okoliš.

Bila je sagrađena od tankih balvana oblijepljenih blatom iz rijeke, krov pokriven brijestovim granama na kojima se lišće sasušilo i požutjelo.

Zašto? Pitao se Cimarron. Zar onaj tko je gradio nije imao dosta balvana? Ili je bio lijen?

Još je nešto neobično uočio. Obironak brijega bio je pokriven zelenom travom, ali na jednom mjestu četvrtasta oblika trava je bila gotovo smeđa, suha. Mjesto je bilo veliko oko jedan četvorni metar, a Cimarrona je privukao njegov pravilan oblik, kao da je tamo netko namjerno sasušio travu po gotovo ravnim crtama.

Ponovo je pogledao daščaru. Drveni prozorski kapci bili su zatvoreni, a vrata odškrinuta.

Nigdje nikoga nije opazio.

Lagano podbode ridana koji krene korakom. Cimarron sjaha pokraj daščare, povuče kolt i šuljajući

se uza zid, obide ugao i skoči do vrata.

Napeto je prisluškivao. Ništa nije čuo. Udario je nogom u vrata koja su se širom otvorila. Uskočio je u daščaru u jednom skoku, s uperenim koltom u ruci.

U daščari je bilo nekoliko komada grubo istesana pokućstva: stol, dvije klupe, dva ležaja polica. Na polici zagoreno i uprljano posuđe. Na stolu petrolejka bez cilindra, a oko nje krhotine stakla.

I stražnji zid, premda je bio priljubljen uz brijeg, bio je također od tankih balvana. Cimarron je zastao i zagledao se u zid, duboko zamišljen.

Oprezno je izašao iz daščare. Stavio je kolt u korice čim je zašao za ugao. Popeo se uz brijeg iza daščare. Zastao je kad je stigao do mjesta na sasušenom travom. Kleknuo je da bolje pogleda. Trava oko tog četvrtastog mjesta bila je sočna i zelena. Zabio je prste u zemlju uz rub tog četvrtastog mjesta sa sasušenom travom i pod njom napipao nešto tvrdo.

Iščupao je busen sasušene trave. zemlja se podigla kao odrezana, a ispod nje je opazio sirove daske. Sve mu je za tren postalo jasno. Sinulo mu je zašto je daščara sagrađena uza sam brijeg i zašto je njen stražnji zid u samom brijegu.

Jednu po jednu, podigao je daske, a zatim se sagnuo i podigao i pomičnu prečku na koju su se daske naslanjale. Zapiljio se u mračnu jamu. U prvi trenutak ništa nije mogao vidjeti.

Uskoro su mu se oči navikle na tamu, pa je mogao razabrati ljestve koje su se spuštale u jamu i u njoj naslagane sanduke s natpisom WHISKEY.

Ustao je. Vratio je prečku na mjesto, na nju poslagao daske, pa prekrrio travom. Spustio se zatim niz obronak do daščare i poveo ridana u šumarak gdje ih nitko nije mogao vidjeti.

Rasedlao je ridana i pregrštom trave ga istrijao. Zatim je iz bisaga izvadio zobnicu, koju mu je dao stari Šo Ni On, istresao iz nje zob i dao konju da jede.

Čim je ridan spustio glavu i počeo pasti travu, Cimarron je sjeo pod stablo i pojeo dvije-tri divlje jabuke koje je nabrao uz put dok je jahao obalom rijeke.

Kad se konj najeo i odmorio ponovo ga je osedlao. Ostavio je uzde da se vuku po zemlji, kako mu konj ne bi predaleko odlutao. On se uspeo na vrh brijega odakle je potbuške gledao što se zbiva ispred Spinksove daščare.

Posljednje zrake sunca davno su ugasle i mjesec je obasjao okolicu, bacajući plavičaste sjene kroz krošnje stabala čije su se grane njihale na povjetarcu. Proplanak ispred daščare bio je išaran nemirnim sjemama.

Cimarron je napeto promatrao okoliš pa mu se vrat ukočio.

Promeškoltio se, promijenio položaj i razgibao. Prestrašeno se trgnuo kad je nešto zašuškalo u tami, a zatim zalepetalo i spustilo se na krov daščare.

Sova je zahuktala, pa odlepršala u noćni lov na poljske miševе.

Što je noć više odmicala to je vjetar postajao jači

U to gluho doba noći, unatoč želji da o tome ne razmišlja, Cimarronove misli vratile su se u prošlost koja mu se duboko urezala u pamćenje.

Ponovo se vidio kako kleči ispred željezne blagajne u banci u gradiću

u Teksasu. Blagajna je krcata zlatnicima i novčanicama. Trpao je novce u vreću. Čuo je ostale razbojнике iz svoje družine kako se gromoglasno smiju od zadovoljstva. U ušima mu još odzvanja jecanje zaplakane žene pod prozorom i drhtav glas uplašena starca koji je molio da mu se smiluju i da mu puste život.

A zatim prasak što mu para uši već godinama.

Skočio je na noge, držeći čvrsto vreću punu novca u lijevoj ruci, a kolt u desnoj. Okrenuo se na peti i opalio. Vidio je krupna muškarca na pragu prostoriје kako ispušta revolver iz ruke i pada...

Čuo je svoj glas kako urla, pozivajući ostale razbojнике da bježe. Vidio sebe kako trči prema vratima, dobacivši još jedan pogled na ispružena čovjeka koga je ustrijelio.

Ali to lice...

Zastao je.

Okrenuo se.

Njegov otac! Obasuo je pitanjima vlasnika banke i činovnike i oni su mu dali odgovore koji će ga mučiti cijela života.

Šerif, koga je upravo ustrijelio, dobar i čestit čovjek, došao je u grad prije otprilike godinu dana, rekoše mu, poslije ženine smrti. Izabran je za gradskog šerifa.

Zatim je trčao kao lud, dobacio vreću jednom od ljudi koji su ga čekali na konjima ispred banke, a on je odjahao sam, što dalje od svog zlodjela, od svoje krivnje, želeći pobjeći od užasne grižnje savjesti koju je u njemu pobuđivalo to poznato lice, te mrtve usne koje više nikada neće izgovoriti njegovo ime. Ili mu se smiješiti.

Patnja i bol, premda duboko skriveni u njemu, neprekidno su ga mučili — uvijek istim mislima.

I u tom trenutku, dok je ležao na vrhu brijega iznad Spinksove dašćare, vjetar prošapta njegovo ime, šušteći u krošnjama. Ne Cimarron, nego ime kojim su ga zvali do onog dana kada je ubio svog rođenog oca.

I sova, skrivena u tami, zahuktala je njegovo pravo ime. Odjeknulo je preko rijeke.

A zatim, jednog dana dospio je u zatvor u Fort Smithu, optužen za zločin koji nije počinio.

Otvorio je oči a blijeda zraka mje-sečine na dalekom brdu ne bijaše prokličto stablo za vješanje, nego li-ce suca Isaaca Parkera. Cimarron je pozorno slušao njegove tiho izgo-vorene i brižno birane riječi kada je napokon ponovo bio slobodan čov-jek.

Sjetio se dana kada je prihvatio ponudu suca Parkera. Gotovo se os-mjehnuo kada je pomislio kako je postao savezni šerif. Ali osmijeh mu se sledio na usnama kad mu se pred očima ukazao duh njegova oca kako sporo jaše preko groblja u noći uz rijeku što se ljeskala na mje-sečini, dok su očeve mrtve oči tražile sina u tami, a beživotne usne bile spremne da mu postave užasno pi-tanje na koje nije bilo odgovora.

Zašto?

Tada je duh otplovio i noć je po-novo pripadala samo vjetru, mjesecu i zvijezdama.

Cimarron je legao na leđa i zagle-dao se u nebo. Zvijezde su mu po-sprдно namigivale, kao da znaju za njegovu brižno čuvanu tajnu. Mje-sec je klizio nebom i na trenutak se izgubio iza tanka oblaka.

Gdje je, do vraga, taj Spinks, upi-tao se Cimarron. Ovdje taj razboj-nik ima odlično skrovište. Kladio

bih se, reče u sebi Cimarron. da je stražnji zid dašćare pomičan i da se iz dašćare može ući ravno u jamu gdje su smješteni sanduci s viski-jem. Izlaz kroz tamu na obronku ja-mačno je napravljen kao izlaz u nuždi.

Cimarron sjedne. Vrijedi li mu još čekati, ili da se vrati u Denison k li-jepoj Jewel?

Kad je već probdio noć, odlučio je da čeka do zore.

Zadrijemao je od umora. topot ko-pita prenuo ga je iza sna. Ispružio se ponovo potrbuške i zagledao žmirkajući u proplanak ispred dašćare, obasjan mjesecinom.

Razabrao je dva jahača. Prilazili su dašćari. Mjesec im je obasjao li-ca dok su silazili s konja.

Cooper i Spinks.

Cimarron se oprezno spustio niz obronak i potrčao pogrbljen do ko-nja. Vodeći ga za uzde, obišao je brežuljak do sjeverne strane dašćare. Stao je u zavjetrini. Lijevom je rukom pokrio nozdrve konju da ne bi slučajno zarzao, a u desnoj je imao kolt.

— Možda noćas neće ni doći — čuo je Cimarron Cooperov glas.

— Seminole će doći. Uvijek dođu. A ako i ne dođu, ništa nećemo izgubiti. Prenoćit ćemo ovdje, a oni će možda doći sutra u ponoć — odgo-vorio mu je mirno Spinks.

Lisica se oglasila negdje u šumi. Kojot je počeo zavijati, a popratio ga je cijeli čopor.

— Čuješ li ih? — upitao je Spinks Coopera.

— Čujem samo kojote — odgovorio mu je Cooper.

— Slušaj sada — naredio mu je Spinks.

— Dolaze! Bolje ikad nego nikad — mudro će Cooper.

— Idemo pred njih da čujemo koliko će uzeti sanduka — rekao je Spinks.

Cimarron je opazio dva konjanika kada su prešli rijeku. Čuo je pljuskanje vode tren prije Spinksa. Mogao je zaskočiti Spinksa dok su on i Cooper bili sami. Ali protiv četvorice nije mogao ništa.

Seminole su možda došli nenaoružani.

Svejedno, Cimarron nije htio ništa stavljati na kocku. Preostalo mu je još samo da čeka pogodniju priliku i da onda ščepa Spinksa, ako mu se takva prilika uopće više ikada pruži.

Promatrao je pozorno sastanak četvorice ljudi na obali rijeke. Cooper se zatim vratio u daščaru s dvojicom Indijanaca. Kada su mu prišli bliže, Cimarron je opazio da su Seminole naoružane revolverima. Čuo ih je kada su ušli u daščaru.

Spinks je ostao sam, obasjan mješavinom na obali rijeke konjima Indijanaca.

Cimarron odlučio je okušati sreću prije nego što se ostali vrate. Pustio je ridanu gubicu i već je bio stavio nogu u strepen da uzjaše, kad začuje kako se otvaraju vrata. Odmah je odustao od namjere.

Pošao je brzo i tiho oko brijega, vodeći konja za sobom. Čim je odmaknuo na siguran razmak, zavezao je ridanu za stablo, a kada se vratio na svoje mjesto, povorka je već bila pošla prema obali.

Seminole su na ramenima nosile sanduke s viskijem do obale gdje ih je čekao Spinks. Cooper je pošao za Seminolama. Cimarron opsova kad je vidio da se Cooper priključio povorci, jer mu je zbog toga propala još jedna povoljna prilika da ščepa Spinksa, a da i on sam pri tome ne strada.

Spinks je pažljivo slagao sanduk u čamac, dok je Cimarrona mučila neizvjesnost.

Hoće li Spinks poći preko rijeke zajedno sa Seminolama, ili će ga Seminole isplatiti prije polaska?

Očito, čamac je bio Spinksov. Preveslat će rijeku i vratiti ga natrag u skrovište.

Takve i slične misli vrzle su se Cimarronu po glavi, ali kako nije htio da propusti i najmanju povoljnu priliku da ščepa Spinksa, otrčao je natrag po ridanu i odjahao uzvodno prema istoku pa se okrenuo i prešao rijeku tek kada je bio siguran da ga krijumčari više ne mogu vidjeti, te se vratio nizvodno natrag prema zapadu.

Čim je opazio čamac, tamnu mrlju na srebrnkastoj površini vode, zaustavio je konja, sjahao, zavezao za stablo i počeo se šuljati između stabala prema krijumčarima. Šćućurio se u grmlju kad je Spinks iskočio iz čamca na obalu.

— Istovaruj! — naredio je Spinks Cooperu i dvojici Seminola.

Slagali su sanduke uz obalu. Cimarron je ocijenio da još nije došao njegov trenutak. Ne, nikako ne, dok ne odu Seminole.

Jedan Indijanac je zašao nešto dublje u šumu i odande dovezao kola sa dva konja u zaprezi. Spinks je dokono stajao dok su Cooper i Seminole utovarale sanduke s viskijem u kola.

Cimarron se polagano došuljao iza leđa Spinksu, i kada se Cooper naslonio na kola da odahne, a Seminole na kolima raspoređivale i slagale sanduke, upro je cijev kolta u potiljak Spinksu.

— Da se nisi maknuo ni pisnuo! — zasiktao mu je gotovo u uho.

Izvukao je Spinksu revolver iz ko-
rica i razoružao ga.

— Sada se povlači prema šumi,
korak po korak. Upita li te tko ka-
mo ćeš, reci da ideš obaviti nuždu.
Razumiješ li?

Spinks kimne potvrdno glavom.

Kada su došli do šume, Cimarron
se osvrne da vidi što radi Cooper, a
zatim pogleda gdje je čamac.

— Okreni se i trkom u šumu! —
naredio je Spinksu kad se uvjerio
da nitko nije opazio njegov nestan-
nak.

Spinks se okrenuo. Cimarron ga
je upravo htio gurnuti koltom u le-
đa da požuri, kadli do njih dopre
glasno pjevanje. Pjevala su dva gla-
sa, muški bas i ženski sopran: »Na
juriš, vojsko kršćanska.«

Obojica, i Spinks i Cimarron, za-
stali su osupnuti. Pjevanje je utih-
nulo.

— Vas dvojica, da se niste pomak-
nuli ni koraka, ili vam ode glava! —
čuli su prijeteci muški glas iz tame.

Zatim su opazili bijelu mrlju kako
trči kroz mrak.

— Isuse Kriste! — zavapio je Spin-
ks kad je iz mraka istrčala mlada
djevojka izvanredne ljepote u dugoj
i širokoj bijeloj haljini, ali sa sjeki-
rom u ruci.

— Amen! — dodala je Spinksovu
uzviku i stala kao na mjestu ukopa-
na.

Cimarron se u nju zabuljio razro-
gačenih očiju. Zatim je za njom iz
šume izjahao visok, bradat čovjek. I
djevojka i muškarac trenutak su
znatiželjno gledali Cimarrona, prije
nego što su otvorili usta. Muškarac
je držao pušku uperenu ravno u
Spinksov vrat.

— Oskvrnuli ste ovu divnu božju
noć svojim prljavim djelima — rek-
la je svečano djevojka, te pošla pre-
ma kolima.

— Čekaj, Thelma! — povikao je za
njom bradati muškarac na konju,
pa dodao čim je Thelma zastala: —
Pusti, neka ova gospoda podu is-
pred nas. Premda se mi uzdamo u
Boga, ne smijemo protjerivati i od-
više ga dovoditi u iskušenje. Neka
oni stanu između nas i onih tamo,
pa se neće usuditi da zapucaju na
nas.

Muškarac na konju mahne puš-
kom, a Spinks poslušno pode pre-
ma kolima.

— A vi, gospodine, dajte ovamo ta
dva revolvera — naredio je brado-
nja s konja Cimarronu. Čim mu je
Cimarron predao oružje, bradonja
se obrati djevojci: — Thelma, jesi li
spremna da učiniš bogu ugodno
djelo?

— Hvaljen neka je gospod bog!
Na juriš! — povikala je Thelma u
zanosu te potrčala prema kolima.

Čim ih je ugledao, Cooper je pote-
gao revolver. Bradonja na konju,
iza Spinksa, opali iz puške i izbije
Cooperu revolver iz šake. Cooper
jaukne i uhvati se za ranjenu šaku.

I Seminole su posegnule za oruž-
jem. Odjeknuo je pucanj, pa još je-
dan, a zrna su prašila pod nogama
Indijancima.

— Bacite oružje! — zapovjedio im
je bradonja na konju.

U noćnoj tišini lisica se ponovo
oglasila, a Seminole su bacile oruž-
je na zemlju ispred nogu bradonji.

— Učini, Thelma, što ti bog nala-
že! — reče čovjek s konja dostojan-
stvenim glasom i pogladi se po bra-
di.

Thelma se popela na kola žustro i
spretno kao mačka, te zamahnula
sjekirom na sanduke. Iverje i staklo
letjeli su na sve strane, a viski se
razlijevao po kolima i tekao na
zemlju.

Čovjek na konju iza Spinksa i Cimarrona počeo je pjevati psalme koje Cimarron još nikada nije čuo.

— Prokleti misionari! — procijedio je Spinks kroz stisnute zube.

— Zar su to misionari? — upitao ga je Cimarron u čudu.

— Da. Velečasni Ewing i njegova kćerka svetica. Žive u župnom dvoru. Hoće da nas, Indijance, sve prekrste u kršćane — reče Spinks i naglo se baci unatrag. Sudario se s Cimarronom. Cimarron je posrnuo i udario u Ewingova konja iza sebe. Osjetio je kako ga je puščana cijev ubola u rebra. Zastenjao je i pao. Spinks je nešto vikao. Cimarron je vidio kada je Spinks oteo pušku iz ruku velečasnog Ewinga, zamahnuo njome i srušio velečasnog na zemlju s konja.

Thelma je potrčala vitlajući sjekirama za Spinksom. I Cimarron je potrčao za Spinksom čim je ustao, dok je Spinks vratolomnim skokovima vješto izmicao Thelminoj sjekiri. Seminole su iskoristile opću gužvu, skočile u kola i potjerale ih u šumu.

— Stojte! — povikao je velečasni Ewing, ali više ga nitko nije slušao.

Cimarron je trčao u velikim skokovima i primicao se sve više Spinksu koji je, dok je trčao mimo Coopera, uhvatio Coopera za ruku i potegnuo ga za sobom. Zastali su samo na tren, da pokupe revolvere koje su Seminole bacile na zemlju.

— Thelma, zaustavi tu hulju — vikao je velečasni.

Thelma s bacila na Cimarrona. Oboje su pali na zemlju. Cimarron je iskosa vidio Spinksa i Coopera kako uskaču u kola i nestaju zajedno sa Seminolama u šumi.

Thelma je udarala Cimarrona šakama po glavi.

Cimarron uhvati Thelmu čvrsto za zapešća.

— Dosta, curo! Jesi li poludjela?

— rekao joj je dok se djevojka vrpoljila po njemu, ne bi li oslobodila ruke. — Ja sam Cimarron, Thelma. Baš mi je drago da smo se u ovom položaju upoznali, premda bih više volio da sam gore, a ti dolje — rekao joj je posprdno.

Prestala se vrpoljiti i otimati. Pogledala ga je u oči.

— Pa, ti meni i ne izgledaš kao neki zločinac — priznala je iskreno i nahaerila glavu dok ga je gledala.

— Hvala na komplimentu. A sada, sideš li s mene, idem po konja i za onom dvojicom zlotvora koji su pobjegli tebi i tvom velečasnom ocu.

— Ooooh! — zastehjala je Thelma i ponovo se počela rvati s Cimarronom. — I ti si isti kao i oni. Hoćeš da im se ponovo pridružiš. E, neću te pustiti!

— Ti sine još nisi spašen od muka paklenih — reče dubokim glasom velečasni Ewing, ustobočivši se iznad Cimarrona.

— Jesi li? — upitala je Thelma Cimarrona.

— Činimi se da nisam još, ali kladim se da me možete spasiti, oče, ako se potrudite — odvrati podrugljivo Cimarron.

— Hoćemo li ga povesti sa sobom, oče? Misliš da ga možemo spasiti? — upitala je Thelma oca.

— Gospod će s radošću primiti natrag u svoje stado svako zalutalo janje — odvrati joj velečasni Ewing, pa se zatim obrati Cimarronu na zemlji: — Ja sam velečasni Tyler Ewing, božji propovjednik Sv. pisma i Kristov vojnik. Hoćeš li poći sa mnom i mojom kćerkom u moj župni dvor, gdje možeš iskupiti sve svoje grijeha?

— Vrlo rado — odvrati mu Cimarron, sjetivši se da mu je Spinks rekao da je župni dvor negdje na sjeveru, baš u smjeru u kojem je i Spinks pobjegao zajedno s Cooperom.

— Predивно! — kriknula je oduševljeno Thelma kojoj se sviđalo ležati na Cimarronu.

Cimarron joj pusti ruke i gurne od sebe. Thelma nevoljko ustane.

— Učinit ću sve što hoćeš, samo da ti spasim dušu, Cimarrone.

Cimarron se nasmiješio od zadovoljstva.

VIII

Idućeg jutra Cimarron se probudio na sjeniku staje župnog dvora velečasnog Tylera Ewinga. Zijevnuo je, protegnuo se, pa izvalio na leđa i zatvorenih očiju mislio na Thelmu.

Na njezine plave oči i plavu kosu. Na njezinu kao mlijeko bijelu put. U mraku iza zatvorenih vjeda dočaravao je sebi njezine dugačke noge, mlade jedre dojke, obline njezinih kukova i bedara ispod široke bijele haljine. Malo pomalo i sporo, Cimarron joj je u mašti skidao haljinu, niz ramena, niz prsa, niz bokove. Pustio je da haljina padne na pod oko Thelminih dugih nogu i nije se ni najmanje iznenadio što Thelma ispod nje ne nosi donje rublje.

Uzdahnuo je. Uzbudile su ga pothotne misli.

Otvoro je oči i sjeo. Otresao je sjeono, pa obuo čizme. Sišao je ljestvama sa sjenika u staju.

Vrata su bila zaključana.

Tko ih je zaključao? Velečasni Ewing ili Thelma? Nije vrag da su ga namjeravali držati zaključanog dok mu ne spase dušu? Slegnuo je

ramenima i pogledao na drvena vratašca na sjeniku.

Popeo se ponovo na sjenik i otvorio ih. Iza njih bijaše otvor prema dvorištu s vitlom i koloturom za podizanje bala sijena na sjenik.

— Dobro jutro.

Cimarron pogleda na dvorište i ugleda Thelmu.

— Dobro jutro — pozdravio ju je i sjeo na rub, pustivši noge da mu vise nad dvorištem.

Thelma je zatvorila Bibliju i ustala s drvene klupe oko divlje jabuke u sredini dvorišta. Prišla je ispod staje, podigla glavu i zagledala se u Cimarrona.

— Možeš pobjeći, ali nećeš daleko bez konja. Otac ga je zaključao u staju — rekla mu je vrlo uljudnim glasom.

Gledajući je odozgo, ponovo ga je uzbudila. Uhvatio se rukama za kolop koji je visio s kolotura i spustio se k njoj u dvorište.

— Rekla sam ocu da te ne zaključava. Tebe se ne može zadržati protiv tvoje volje.

— Kako znaš?

— Pametna žena začas prozre muškarca.

— Proučavaš Bibliju, je li? — Cimarron je poželio da je zagrlji, ali se plašio da ne počne vriskati i ne dozove oca koji će istrčati na dvorište s puškom u ruci.

— Vrijeme tako brže prolazi. Cekala sam da se probudiš i da sideš.

— Gdje ti je otac?

— Spava kao zaklan. Sinoć je našao jednu cijelu bocu koja mi je promaknula. Rekao je da ga bole rebra gdje ga je udario onaj razbojnik što je pobjegao i da mu treba lijek protiv bolova.

Cimarron zamišljeno zakima glavom i pođe prema vratima staje.

Thelma je pošla za njim i stala uz njega dok je razgledavao lokot na vratima.

— Da imam ključ, uzeo bih konja i otišao svojim putem — rekao je kratko, pokazujući kolt.

— Ali još nisi iskoristio priliku da spasiš dušu — podsjetila ga je Thelma.

— Bilo bi mi milije da te moje tijelo zanima upola toliko koliko te zanima moja duša — u smijehu će Cimarron.

— Ne volim slušati svetogrdne riječi — prekorila ga je Thelma.

Cimarron se naslonio leđima na vrata staje, prekrizio ruke na prsima i zagledao se u djevojku.

— Što me tako gledaš. Zgrozim se pri pomisli da krijumčariš viski Indijancima — dodala je dok ju je Cimarron požudno gutao očima.

— Ja ne krijumčarim viski.

— Ne krijumčariš? A što si onda sinoć radio s onim ljudima u šumi?

— Ja nisam krijumčar, ja sam čuvar zakona.

— Zašto lažeš?

Cimarron izvadi iz džepa zvijezdu i pokaže je Thelmi.

— Mogao si je negdje i ukrasti.

Cimarron joj pokaže i nalog za hapšenje Spinksa.

— Već sam negdje čula to ime... Tillman Spinks. Točno, dojavio nam je plemenski poglavica Čikaso da ćete vi doći. On je spomenuo i tog Spinksa. Znači da ne lažeš.

— Ne lažem.

— Oca će spopasti smrtni strah kada sazna da je zaključao u staju pomoćnika saveznog šerifa. Je li to protuzakonito?

— Ja ću mu to oprostiti ako mi daš ključ od staje. Moram požuriti za Spinksom i popraviti ono što ste ti i tvoj otac prošle noći zabrljali.

— Kako ćeš ga naći?

— Naći ću ga prije ili kasnije, samo mi daj ključ.

— Otac je rekao da će te prijaviti vlastima zbog krijumčarenja viskija Indijancima i da će te predati Indijancima Čikaso.

— Samo bi sebi natrpao dva kri-
vična djela na glavu.

— Idem ja onda po ključ — odlučno će Thelma.

— Požuri molim te. Donesi i moj kolt. Tvoj otac mi ga je sinoć oduzeo. Ovdje ću te čekati — doviknuo joj je Cimarron.

Kada se Thelma vratila s ključem i njegovim koltom, Cimarron je najprije spremio kolt u korice, a zatim otključao lokot na vratima staje. Ušao je u staju i odmah počeo sedlati ridana dok je Thelma stajala na pragu naslonjena na vratnice i promatrala ga.

Kada je poveo ridana iz staje, ispriječila mu se na vratima i zakrčila mu prolaz.

— Lagala sam — rekla je tiho.

— Što?

— Kada sam ti rekla da me ne zanima tvoje tijelo.

— Hoćeš reći da te zapravo i ne zanima spas moje duše?

— Ma ne. Zanima me... da... ne... zanima me i toje tijelo. Oh, ne mogu ti to objasniti.

Cimarron ispusti uzde i nježno pomilova Thelmu po obrazu. Nije ustuknula. Gledala ga je ravno u oči.

— Kad smo se sinoć rvali... osjetila sam te kako...

Cimarron joj objema rukama uhvati glavu i poljubi u usta.

— Da sinoć nije bilo tamo oca, ne znam što bih sve bila u stanju...

Cimarron ju je ušutkao još jednim strastnim poljupcem.

— Nemoj, to je grijeh — promrmljala je.

— Nije grijeh — uvjeravao ju je dok joj je dlanovima milovao stražnjicu. Zagrlila ga je rukama.

— Mileni moj — šapnula je kada su im se usne razdvojile.

— To volim čuti.

— Preklinjem te — Thelma je počela navoditi riječi iz Biblije — kao stranci i hodočasnici, odreknimo se putene pohote i slasti...

— Mi više nismo stranci, dušo, a još manje hodočasnici. Mi smo sada prijatelji koji se žele bolje upoznati. Penji se gore na sjenik — prekinuo je Cimarron Thelminu bujicu riječi.

— Ne smijem. Može netko naići i vidjeti nas, a onda...

— Neće nitko naići. Tvoj otac spava kao top, a ovdje nema nikoga osim nas.

Na pola ljestava Thelma je zastala i pogledala dolje u Cimarrona sa sjetom u očima.

— Uvijek sam htjela da budem kreposna žena. Uvijek sam se klonila grijeha i grešnih misli i...

Cimarron je podupre dlanovima pod stražnjicu i gurne na sjenik, a zatim se i on popeo i sjeo pokraj nje.

— Slušaj, ljubav nije grijeh.

— Mene su učili da je grijeh.

— Zar misliš da bog ne želi da muškarac i žena uživaju jedno u drugom?

— Bogohuliš!

Cimarron potrese glavom.

— Zdrav razum tako govori — odvrati joj Cimarron i počeo joj otkopčavati haljinu na leđima.

— U Bibliji piše da je to grijeh.

— Meni se čini da na ovom svijetu ima previše ljudi koji uživaju svoje riječi trpiti bogu u usta — reče Cimarron kad je Thelma haljinu pala s ramena.

— Lezi — rekao joj je pošto je skinuo hlače. A kad je Thelma legla, Cimarron se ispružio pokraj nje i počeo joj milovati bradavice na dojčkama.

— Zar to nije lijepo? — upitao ju je.

— Škaklja me — rekla je Thelma.

— Pa nisam te još pravo ni taknuo — pobunio se Cimarron.

— Ne ti, nego sijeno.

Cimarron ju je gladio po cijelom tijelu.

— To me ne škaklja. Ugodno je i toplo — šapnula je.

Cimarron je nježno milovao između nogu. Zažmirila je i širom ih razmaknula.

— Pakleni oganj i vječno prokletstvo moja su kob — iznenada je kriknula, uhvatila ga za ruku i stisnula noge.

— Prestani se već jednom zbog toga kajati, dušo — reče joj spokojnim glasom Cimarron pa joj koljenom razmakne noge.

Zagrlila ga je i podigla koljena.

Cimarron je podigao na laktove da je bolje vidi u ljubavnom činu. U blaženstvu užitka učinila mu se ljepšom od najljepšeg anđela. Oči joj bijahu zatvorene, usta otvorena, a dojke su joj se sve više i brže podizale i spuštale kako je brže i dublje hvatala dah.

Vrisnula je u vrhuncu strasti i zabila mu nokte u bedra.

— Je li ti bilo lijepo?

— Kao u raj!

Htio se dići s nje, ali ona ga je privukla natrag k sebi.

— Svaki put kad sagriješim bludno — tiho je govorila — osjećam se nekako pokajnički, ali se ne mogu svladati kad sretnem mlada i snažna muškarca. Krv mi zavri i sotona me uhvati u svoju stupicu.

— Žena si i to je prirodno — odgovori joj razložno Cimarron, pa se počeo oblačiti. Očito nerado, i Thelma je napokon obukla haljinu.

— Sada ćeš me ostaviti, zar ne?

— Moram dušu.

— Mogao bi češće navratiti.

— I hoću — iskreno joj je rekao Cimarron dok je obuvao čizme.

Pričekao je dok Thelma nije sišla u staju, pa je pošao za njom pošto je opasao kolt. Poveo je ridana za uzde i izveo ga u dvorište na sunce.

— Dodaj, skuhat ću ti kavu za doručak — pozvala ga je Thelma u kuću.

Ostavio je ridana na privezištu ispred crkve te pošao za Thelmom.

Glasno hrkanje odjekivalo je cijelom kućom.

— Otac uvijek tako hrče kad popije lijek protiv bolova — rekla mu je Thelma kad je sjeo za stol u kuhinji.

— Jesi li gladan? — upitala ga je kada je pred njega stavila pun tanjur uštipaka i veliki lonac kave.

— Kao vuk — priznao joj je Cimarron. — Zašto ti ne jedeš? — upitao je punim ustima.

— Ja ću postiti dva dana. Moram za pokoru kako bih okajala grijeh koji sam danas s tobom počinila.

Cimarron je zaustio da joj nešto kaže, ali se predomislio istog časa. Ako joj poslije toga savjest bude mirnija, i ako je to jedini način na koji može imati ljubavne odnose s muškarcima, nema smisla da je zbunjuje.

— Doručak je bio izvrstan.

— Hoćeš li još kave?

Podigao je ruku i potresao glavom.

— Hvala, neću i hvala ti na svemu. Sve je bilo prvorazredno.

Thelma se zažarila u licu.

Ispratila ga je do crkve. Trenutak kasnije uzjahao je ridana. Thelma ga je netremice gledala.

— Zbogom, Cimarrone.

— Do viđenja, Thelma — pozdravi na rastanku, dotakne prstima obod šešira i odjaha. Kad se osvrnuo, vidio je Thelmu kako ulazi u crkvu.

Nasmiješio se i slegnuo ramenima.

Pošao je najprije prema jugozapadu kroz rijetku šumicu, neprestano gledajući po zemlji ne bi li opazio tragove kola Seminola.

Naišao je na njih nešto kasnije. Skretali su na sjever, a on ih je trajno slijedio u nadi da će ga dovesti do Spinksa.

Zatim je uz tragove kotača opazio još i tragove konjskih kopita, ali nešto ulijevo od kola. Sjetio se da su Spinks, Cooper i Seminole ostavili konje na obali rijeke.

Kola nisu išla cestom, jer tamo nije bilo nikakove ceste, a tragovi s lijeve strane kola potvrđivali su da je konj uz njih grabio u galopu.

Zar da stigne kola?

Nije morao dugo čekati odgovor na to pitanje. Ugledao ju je ispred sebe kao što je i očekivao. Pljesnuo je ridana po sapima i pojurio za Adom Barrett.

Ali nije se morao žuriti. Ada Barrett ga je strpljivo čekala. Još je jahalala konja pokojnog McKechnieja.

— Koji vas vrag nosi ovamo? — upitao ju je umjesto pozdrava.

— Što pitate kad znate — odbrusila mu je grubo, pa dodala: — Vidim da ni vi niste bili bolje sreće od mene.

— Kako ste došli ovamo?

— Na konju.

— To vidim.

— Što onda pitate kad znate.
— Nisam vas to pitao.
— Ako baš hoćete da znate, Spinksa i Coopera sam izgubila još sinoć čim se smrklo, ali jutros sam ih ponovo našla i slijedila do Crvene rijeke. Zapravo, našla sam Spinksova konja i vidjela čamac na sjevernoj obali. Pošla sam ga pogledati izbliza i zaključila, po razbijenim bocama od viskija, da se nešto neugodno dogodilo. Stoga sam slijedila tragove kola i tu ste me zatekli.

— Sinoć je izbila gužva na obali
— objasnio joj je Cimarron.

— Onda znači da smo im za petama — zaključila je Ada.

— I bliže nego što mislite. Pogledajte tamo — rekao joj je i pokazao prstom.

— Ne vidim ništa... Oh!

— Koliba je zaklonjena stablima i žbunjem. Koliba i kola ispred nje.

— Tamo su.

— Vjerojatno — složio se Cimarron.

— Poći ću pogledati — odlučno će Ada Barrett.

— Čekajte, pobogu — poviče Cimarron i uhvati njezina konja za oglavak. — Još ćete stradati. Ostanite ovdje. Ja ću poći u izvidnicu i pogledati što se tamo zbiva — ponudio joj je Cimarron.

— Nećete vi meni zapovijedati što da radim! — srdito mu odbrusi Ada Barrett i uzdama ga ošine po ruci kojom je držao njezina konja za oglavak.

— Joj — dreknuo je Cimarron kada ga je zaboljela ruka, a Ada je podbola konja i odgalopirala prema kolibi i kolima.

Cimarron zaškripi zubima i požuri za njom, ali odustane na pola puta. Pusti je neka ide, reče u sebi. Ni-

si ti ovamo došao zbog nje, nego zbog Spinksa.

Odjahao je na zapad što je brže mogao. Vidio je Adu kada se zauzavila ispred kolibe i izvadila nešto iz bisaga... revolver kalibra 0.44 koji je oduzela stražaru u poštanskoj kočiji. Zatim se šćućurila iza srušena debela uz rub proplanka i bacila kamene u vrata kolibe.

Cimarron je ujahao u šumarak. Tek je tu skrenuo konja i dojahao tiho iza kolibe.

Čuo je kada su se vrata na kolibi uz škripu otvorila. A zatim pucanj. Slutio je što se dogodilo. Netko je izašao iz kolibe i Ada je u nj pucala. Ili je netko nju prvi opazio i pucao.

Cimarron sklizne iz sedla i na vršcima prstiju i s koltom u ruci pride uza stranu kolibe. Koraknuo je iza ugla i zavirio kroz prozor. Opazio je Spinksa. Prilazio je vratima koja su bila poluotvorena i iza kojih je stajao Cooper.

Hitro i tiho preskočio je preko prozora i spustio noge na prljav pod.

— Pa to je neka žena! — povikao je Cooper. — Što ta traži ovdje i zašto puca u nas?

Spinks odgurne Coopera s vrata i proviri iza njih van u sunčanu svjetlost.

— To je ona?

— Koja ona? — u čudu će Cooper.

— Kučka koja je pucala u mene u sudnici — objasni mu kratko Spinks.

— Pa dobro, skinimo je onda sebi s vrata — odlučno će Cooper.

Kad je Cooper istrčao kroz vrata prema zaklonu iza najbližeg stabla, Spinks je htio potrčati za njim.

— Stoj, Spinkse!

Spinks se, na Cimarronov glas okrenuo kao zvrk, te divljački zapu-

cao, ali Cimarron se bacio na pod i Spinks ga je promašio.

— Spinkse — opomenuo ga je Cimarron dok se podizao s prljava poda — pokušaj li to još jednom, ustrijelit ću te.

Spinks se žustro okrene i protrči kroz vrata.

Cimarron požuri za njim i udarcem noge otvori širom vrata kolibe, ali i odskoči natrag čim je Cooper u njega zapucao.

Spinksa kao da je zemlja progutala.

Cimarron oprezno proviri kroz vrata i ugleda dva jahača Seminole kako jašu prema mjestu gdje se sklonila Ada Barrett, koja je još klečala iza trulog debla.

— Čuvajte leđa! — doviknuo joj je Cimarron.

Cimarron se morao ponovo povući u kolibu. Cooper je sasuo kišu olova u vrata kolibe. Cimarron je legao na pod i provirio iz kolibe ne bi li ugledao Coopera i ušutkao ga. Seminole su već bile blizu Ade Barrett s uperenim puškama. Ada očito nije čula upozorenje koje joj je maloprije doviknuo Cimarron.

— Iza vas su! — ponovo se izderao i ovaj se put Ada hitro okrenula i opalila iz revolvera. Jedan je Indijanac pao. Opalila je još jednom i drugog Indijanca srušila iz sedla.

Cooper je pucao prema Adi Barrett, a ona mu odmah odgovori vatrom. Cimarron opali u Coopera dok je i Ada Barret u njega ciljala. Ali kako nije čuo pucanj, Cimarron je odmah znao da je okidač Anina revolvera udario u praznu čahuru.

Kad je Cooper potrčao prema Adi Barret, Cimarron je izjurio iz kolibe za njim.

— Cimarrone!

Cimarron je prepoznao Spinksov glas iza sebe u kolibi. Bacio se brže-bolje na zemlju, pomislivši da se Spinks sigurno uvukao natrag u kolibu kroz prozor. Cimarron se otkotrljao u stranu i tada ponovo skočio na noge. U trku je pobjegao iz kolibe i čuo Coopera kako se dere na proplanku:

— Uhvatio sam revolverašicu!

Cimarron se okrenuo i vidio Coopera. Upravo je Adi Barrett oteo iz ruke prazan revolver i bacio ga u grmlje. Spinks je trčao prema njima. Cimarron je opalio za Spinksom, ali ga nije pogodio.

Cimarron brže-bolje izbaci prazne čahure iz bubnja i napuni ponovo kolt mecima iz opasača. Zatim ponovo potrči, sklanjajući se u skokovima od stabla do stabla.

Dok je tako trčao, vidio je Spinksa. Prilazio je konjima ustrijeljenih Seminola, a Cooper ga je slijedio, vukući za sobom Adu Barrett, koja mu se otimala.

Cimarron je trčao i pucao u Spinksa dok se razbojnik penjao u sedlo. Ponovo je opalio kada je Cooper podigao Adu i prebacio je preko Spinksova sedla, a zatim je on zajahao drugoga konja.

Cimarron je upravo bio podigao ruku da opali i treći put, kadli Cooper, kome se konj propeo, opali u njega. Zrno mu se zarilo u desno bedro. Posrnuo je, ali je opalio i četvrti put, boreći se da ne izgubi ravnotežu i da ne padne.

Vidio je kad je Cooper pao iz sedla i kako njegov konj bježi od straha u šumu, a zatim se Cimarron i sam srušio, dok je Spinks s nemoćnom Adom Barrett, prebačenom preko svog sedla, odgalopirao prema jugu kao da ga svi vrazi gone.

IX

Dovukao se do najbližeg stabla. Sjeo je pod stablo i naslonio se na njega, motreći pozornost oko sebe.

Cooper je ležao na ledima malo podalje, a pokraj Coopera sklopčene Seminole koje je ustrijelila Ada Barrett. Dugo nije skidao oči s njih trojice. Bojao se da se možda ne pretvaraju i čekaju da im pride, pa da ga lakše dokrajče.

Ostao je sjediti pod stablom dok nije prikupio nešto snage. Bol u nozi osjećao je čas jače a čas slabije. Pogledao je u nogu i nogavice koje mu je rasparao metak. Morao je nešto uskoro učiniti da zaustavi krvarenje i očisti ranu.

Do kolibe je bilo dobrih stotinjak metara.

Polagano i oprezno, držeći se jednom rukom za stablo i upirući se drugom o zemlju, uspravio se na noge i spremio kolt u korice. Zatim je očima odmjerio razmak do idućeg stabla, i do kolibe. Poskakujući na jednoj nozi došao je do njega. Pa je opet poskočio do idućeg. Osjetio je kako mu topla krv curi iz rane niz list noge u čizmu.

Poskočio je do idućeg stabla, promašio ga i pao na zemlju.

Užasna bol u ranjenoj nozi pomutila mu je vid. Opsovao je.

Upuzao je u kolibu preko praga i po prijavom zemljanom podu do ognjišta.

Pao mu je težak kamen sa srca kada je vidio suho granje nacjepkano u sanduku za drva uz ognjište. Naslagao ih je na rešetku, a šibice izvadio iz limene kutijice koju je uvijek nosio sa sobom.

Puhnuo je nekoliko puta da rasplamsa vatru, a kad je ona liznula granje, izvadio je nož iz čizme, raz-

rezao nogavicu traperica od desnog boka do koljena. Skinuo je rubac s vrata i njime obrisao krv oko rane.

Rana se doista doimala većom nego što je bila.

Cimarron je na plamenu užario nož i najprije odrezao komade kože koji su visili s rane. Stenjao je i zabacivao glavu od boli.

Zatim je oblizao suhe usne i ponovo stisnuo zube. Zastenjao je muklo kada je užaren nož pritisnuo na otvorenu ranu da je spali. Velike kapljice znoja orosile su mu lice, klizile u oči i usta, ovlažile cijelo tijelo.

Osjetio je sladunjav miris isprženog ljudskog mesa i od njega mu je bilo mučno. Jedva se suzdržao da ne povрати.

Rana ga je pekla kao da je u nju stavio žeravicu.

Nešto kasnije, kada je vratio hladan nož natrag u saru čizme, obrišao je znoj s lica i vrata. Zatim je krvavi rubac omotao oko rasparane nogavice i dopuzao do zida.

Sjedio je naslonjen na zid i čekao da mu se vrati snaga i da se oporavi od bolova. Zatvorio je oči trudeći se da ne misli na bol u nozi, nego na nešto ljepše i ugodnije.

Mislio je na Thelmu... na Jewel.

Iznenadio se kada je njihova nasmijana i bezbrižna lica zamijenio lik Ade Barrett. Pružala je prema njemu ruke kao da ga moli da dođe po nju i da joj pomogne, te je izbavi iz Spinksovih šaka.

Otvorio je oči. Osjećao se slab. Neugodna jeza prostrujala mu je cijelim tijelom. Odlučio je da krene. U tom je času više nego ikada poželio da ščepa Spinksa. Nije ga na to više samo tjerao osjećaj odgovornosti i njegova dužnost, nego i osobna mržnja.

Podigao se oprezno na noge. Učinio je korak od zida, pa još jedan, prema vratima kolibe. Odjednom mu se učinilo da će mu glava prsnuti. Vrtoglavica ga je zaniijela. Obuzeo ga je osjećaj da tone. Zateurao je. Ispružio je ruku tražeći za što bi se prihvatio. Nije bio svjestan da pada i uopće nije čuo mukli udarac svog tijela kada se stropoštalo na prljavi zemljani pod.

* * *

Osvijestio ga je veseo cvrkut ptica.

Smrad zemljana poda parao mu je nosnice. Boljela ga je noga. Polagano je ustao i odšepao preko praga iz kolibe. Naslonio se na vratnice i zapiljio u duge sjene koje je bacalo sunce sa zapada.

— Držeći se za zid kolibe, pošao je potražiti konja. Skrenuo jiza kolibe i ugledao ga kako mirno pase.

— Dođi, dođi k meni! — pozvao ga je umiljatim glasom, ali promuklim od osušena grla. Ridan ga je pogledao, zažmirkao očima, strignuo ušima te spustio glavu.

Cimarron se odbio od zida i poskakujući na jednoj nozi krenuo prema konju. Uhvatio ga je čvrsto za grivu i naslonio umorno glavu na njega, dok je težinu cijelog tijela prebacio na lijevu nogu.

Dohvatio je čuturicu sa sedla i iskapio je nadušak. Zatim je stavio lijevu nogu u stremen, potegnulo se rukama za sedlo i podigao desnu nogu da je prebaci preko ridanovih leđa. Udarilo je njome u bok konju i pao na zemlju kao vreća.

Sjedio je trenutak na zemlji da odahne, pa je opet ustao i popeo se s teškom mukom u sedlo, stenjući i psujući.

Korakom je odjahao od kolibe i za koji trenutak su on i konj bili samo pokretne sjene u sve gušćem sumraku. Poslije je izašao i mladi mjesec i Cimarron je morao dobrono otvoriti oči da razabere Spinksove tragove na blijedoj mjesecini. No kako je konj nosio dvije osobe, Spinksa i Adu, tragovi njegovih kopita bili su nešto dublji na blatnoj stazi, a trava jače izgažena pod njegovim nogama.

Cimarron je bio više nego siguran da zna kamo je Spinks odveo Adu Barrett. Ali kasnije, kada je izbio na obalu Crvene rijeke, nije se u to više mogao okladiti. Brvnara preko rijeke u kojoj je Spinks držao viski bijaše u potpunu mraku.

Zar je Spinks odjahao ravno u Denison, zajedno s Adom Barrett.

Cimarron je odjahao nešto više uzvodno prije nego što je prešao rijeku, pa se onda vratio natrag drugom obalom prema Spinksovoj brvnari. Obišao je brijeg, te izbio na obronak iza brvnare kako je to već jednom učinio, i oprezno sjahao.

Zastao je trenutak i razmišljao dok mu je pogled prelazio po čistini ispred daščare. Nije opazio konja u blizini. Možda se prevario i došao uzalud? Možda Spinks neće ni doći.

Morao je sve dobro provjeriti prije nego se odluči vratiti u Denison.

Gotovo je već bio sišao niz obronak kad začuje topot konjskih kopita u daljini. Dolazili su sve bliže i bliže. Legao je na zemlju pod grm i nabio šesir na oči.

Čuo je uskoro jahače, ali ih nije vidio kad su se zaustavili ispred daščare.

— Ijuju...! Uh, što smo se noćas dobro zabavili u gradu!

— A sada ćemo se još bolje zabaviti ovdje u prirodi — dodao je drugi.

— Ona će nam ga svima... — počeo je treći, ali se njegov glas izgubio u gromoglasnom zlobnu smijehu, pa Cimarron nije mogao točno prosuditi koliko bi ih moglo biti.

Najmanje trojica, bar u to je bio siguran, sudeći po glasovima koje je dotad bio čuo.

Ustao je i uspravio se kad je opet ostao sam, oslanjajući se na desnu nogu. Izvukao je kolt i pošao šepajući.

Odjednom je zastao. Zagledao se uz obronak iza daščare. Možda mu ipak uspije da uhvati Spinksa i sve ostale.

Počeo se penjati uz obronak, znajući da njegov naum ima prednosti koliko i mana. Glavna mu je prednost bila iznenađenje. Najveći nedostatak što je njegov ishod ovisio o nizu popratnih okolnosti kojima on nije mogao upravljati. No bolje i tako, nego da mora jurišati na daščaru punu ljudi naoružanih do zuba.

Kada je došepao do četvrtasta mjesta s osušenom tratinom, kleknuo je i počeo dizati travu kojom su bile pokrivene daske koje su zatvarale otvor u jamu gdje je bilo Spinksovo podzemno skrovište viskija. Sagnuo se i oslušnuo. Nije čuo ni glasa odozdo.

U trenutku kada je htio podignuti prvu dasku, čuo je čegrtušu i krv mu se sledila u žilama. Polagano je okrenuo samo glavu. Ugledao je ispod ovećega kamena koji je virio iz zemlje nedaleko od Spinksove jame. Zmija je ponovo začegrtala i podigla glavu spremna za napad.

Cimarron istragne dasku i njom udari ploštice zmiju.

Žurno je zatim Cimarron podigao sve ostale daske s otvora i tada začuo kako u jami netko stenje. Hitko se spustio ljestvama u Spinksovo podzemno skladište unatoč bolu koji je osjećao u nozi.

Stajao je trenutak mirno kao kip zatvorenih očiju u sredini jame da mu se oči što brže priviknu na tamu. Kada ih je opet otvorio, dovoljno je vidio da razazna naslagane sanduke s viskijem i Adu Barrett koja je gola ležala na zemlji i očito se tek osvijestila.

Kleknuo je uz nju, a ona je podigla glavu i zagledala se u njega kao da ga prvi put vidi.

— Hej, to sam ja... Cimarron!

— Odveži me... Brzo! — pšapnula je prestrašeno.

Posegnuo je za nožem i razrezao joj za čas konope na rukama i nogama.

Prigušeni glasovi čuli su se s druge strane zida koji je dijelio jamu od daščare. Ada Barrett je ustala, ali se zanjihala i gotovo ponovo pala na tlo.

Cimarron ju je spremno uhvatio u naručje.

— Obuci se. Vodim te oдавде — rekao joj je šapatom.

— Ne idem dok ne ubijem onoga gada Spinksa.

— A čime ćeš ga ubiti? — nastojao ju je urazumiti Cimarron, sav razdragan i blažen što je golu drži u naručju i što Ada ničim nije pokazala da joj to nije drago i ugodno.

Poljubio ju je u usta, a njezine su mu se ruke ovile oko vrata.

— Žudio sam da to učinim od onog časa kad sam te pri put vidio u vlaku — priznao joj je ispod glasa.

— I ne samo to, zar ne — upitala ga je izazovno.

— I ne samo to, ali sada za to nemamo vremena.

Tada su već jasno čuli glasove s druge strane zida.

— Dodaj mi metlu! — derao se grubi muški glas. — Vući ćemo slamke. Onaj sretnik koji izvuče najdulju imat će je prvi. Tko izvuče najkraću, dobit će ono što od nje ostane poslije svih nas. Spinks mi je rekao da ju je ostavio onesviještenu i zavezanu u jami. Bogami, bit će mu žao što nije došao s nama.

— Daj mi taj tvoj nož! Zaklat ću prvog koji me pipne! — zasiktala je odlučno Ada Barrett.

— Ne govori gluposti, nego se penji...

— Spinks mi je oduzeo revolver. Daj mi tvoj nož, čuješ li?

— Penji se. Zar ih nisi čula. Spinks nije ovdje s njima, a ti tražiš njegovu krv.

— On me je bacio ovamo. Onesvjestio me, zavezao i silovao.

Cimarron je bez riječi gurne prema ljestvama, a tada je ramenom podupre pod stražnjicu i gotovo izbaci iz jame.

— Pazi da ne staneš na zmiју — upozorio je čim su izašli iz jame. — Povuci ljestve iz jame i složi daske na prečku sve do zadnje i pokrij ih ploham a zemlje sa suhom travom dok se ja ne vratim — naredio joj je Cimarron i prešao do kamenjara gdje je bilo leglo čegrtuše. S grane jasi ke odrezao je malene ali čvrste rašlje. Zabio ih je pod kamen i čegrtuša mu se odmah javila. Vratila se u leglo kako je i pretpostavljao. Hitro je povukao ruku, a čim je zmiја pomolila glavu uhvatio ju je pod rašlje.

Zmija se migoljila, a Cimarron joj stane lijevom nogom na rep. Zatim je izvadio nož iz čizme i odrezao joj

čegrtalјku s repa, pa je uhvatio prstima za vrat, ponio do jame i ubacio unutra.

— Brzo dasku na mјesto i pokrij je zemljom — rekao je Adi sav zaduhan.

— Kamo ćeš opet? — povikala je za njim kada je ponovo krenuo.

Nije joj odgovorio.

Kad je došao u podnožje brijega, provirio je kroz otvoren prozor u daščaru. Neki ojači muškarac gurao je pokretni dio stražnjeg zida iza kojeg je bilo podzemno skladište. Čim se zid otvorio, tri su se muškarca gotovo na silu ugurala u jamu.

Cimarron tiho prekorači preko prozorske daske, ude u daščaru i gurne zid na mјesto, na njega nagura stol i klupe.

— Conway! — netko je zvao iz jame. — Zašto si zatvorio zid? Iznijet ćemo je u daščaru na svjetlo da vidimo sve što ćemo joj raditi. Otvori, glupane!

— I ja sam ovdje unutra — reče netko tko se jamačno zvao Conway.

Netko je počeo šakama udarati po zidu.

— Nešto me ujelo! — vrisnuo je Conway.

Cimarron se smijulјio od zadovolјstva.

— Upali šibicu! — urlao je srditi glas.

Još jedan јauk i još jače lupanje šakama po stražnjem zidu.

— Čuvajte se ljudi, zmiја me je ujela!

Cimarron se povuče iz daščare i popne ponovo na obronak, a zatim požuri s Adom po ridana.

— Sto je tim ljudima? Zašto se deru kao da ih kolju? — upitala ga je Ada.

— Zatvorio sam ih u jamu zajedno s čegrtušom, ali sam joj prije toga odrezao čegrtaljku s repa tako da je ne čuju.

— Od ujeda čegrtuše mogu umrijeti u strašnim mukama — napomenula je Ada Barrett.

— Mogu, ali mogli su i tebe izmrcvariti i ubiti bez imalo grižnje savjesti, da si ostala svezana u jami.

— Ipak je bezdušno to što si učinio.

— Točno, ali još su dobro prošli — reče Cimarron kad su stigli do ridana.

— Kako to misliš da su dobro prošli. Zar su mogli gore? — u čudu će Ada.

— Jesu, da si ih ti dočekala s nožem u onoj mračnoj rupi.

Ada Barrett se od srca nasmijala.

— Hajde, bježimo odavde. Ako samo jedan od tih šakala ima zrnice soli u glavi, razvalit će ramenom vrata, a onda smo nastradali — upozori je Cimarron, pa je upita: — A gdje ti je konj?

— Spinks mi ga je uzeo. Rekao je da će ga prodati, jer da je to McKec-hniejev konj.

— Otidi do daščare i ukradi im jednog konja.

Trenutak kasnije Ada Barrett se popela u sedlo bijelog konja koji je pripadao nekom od razbojnika u jami. Zatim je odjeknuo tresak iz daščare.

— Počelo je. Srušili su stražnji zid. Bježi! — doviknuo joj je Cimarron.

Dok je Ada jahala u galopu, Cimarron je razvezao ostale konje, pa opalio iznad njihovih glava, a oni su se razbježali kao sumanuti u noć. Zatim je i sam okrenuo ridana i odjahao za Adom.

— Kojim putem? — upitala ga je Ada kad ju je sustigao.

— Za mnom! — odgovorio joj je Cimarron kratko i odjurio naprijed.

Nisu usporili sve dok nisu stigli pred ladanjsku kuću Billa Colberta. Tek tada je Cimarron objasnio Adi gdje su.

— Bill će nas primiti da kod njega prenoćimo i ugostiti nas. Sutra ćemo odlučiti kamo ćemo dalje.

— Mi? — upitala ga je Ada, povišivši upitno glas.

— Ne misliš li ti, ženska glavo, da je vrijeme da se udružimo i da zajedno krenemo u potragu za Spinksom?

Kad je Ada zaustila da mu odgovori, Cimarron podigne ruku i potrese glavom.

— Ako ne pristaneš, Spinks bi te mogao ponovo zatvoriti u onu rupu i s tobom počastiti svoje prijatelje da se lijepo provedu, a ja bih mogao zaraditi još jedan metak ili čak dva.

— Ti šepaš i nogavica ti je rasparana.

— Pogodio me tren prije nego što je pobjegao s tobom preko sedla.

Cimarron je sjahao i prišao ulaznim vratima Billove kuće, dok je Ada vezala konje za privezište.

— Za tebe bi bilo najbolje da odjašeš u Denison i potražiš liječnika da ti pregleda ranu — rekla mu je tiho kada je stala uz njega ispred vrata.

— Ja sam sebe liječim — odgovorio joj je Cimarron i još jednom lupnuo zvekirom po vratima.

Za trenutak im je otvorio sneni Bill Colbert u noćnoj košulji i sa svijećom u ruci. Podigao je svijeću da ih bolje vidi i zapiljio se u mrak.

— Cimarrone! Ti si! Kakvo iznenađenje! — veselo će Bill pa doda: — Udi. Uдите! A tko je to s tobom?

— Moja draga prijateljica, Bille. Oprosti, molim te, što sam te digao iz postelje ovako kasno, ali nisam imao kamo. Ja, doduše mogu spavati i pod zvijezdama, meni to ne škodi, ali moja prijateljica je imala vrlo naporan dan i vrlo je umorna, pa sam računao na tvoju gostoljubivost i pomislio...

— Odlično si pomislio. Uдите. Nemojte stajati na pragu, noć je prohodna.

Cimarron je dao Adi ruku i poveo je u kuću. Colbert je zatvorio vrata za njima i stavio svijeću na stolić u predsoblju.

— Oprostite što sam u spavaćici — ispričao im se Colbert. — Nisam očekivao da će me noćas posjetiti tako lijepa i mlada dama. Dobro došli u moj skroman dom, gospodice...

— Kako se ono zoveš? — dobaci joj u smijehu Cimarron, gledajući je pažljivo da čuje što će reći.

— Gospoda Barrett — odgovorila je Ada, a Colbert joj se duboko naklonio i poljubio lagano ruku.

— Jeste li gladni? — upitao ih je, a kada su mu rekli da umiru od gladi, odveo ih je u kuhinju.

Za večerom, dok su jeli kuhane krumpire i pečena rebarca, Cimarron je Colbertu ispričao potanko sve što se s njime događalo od trenutka kada su se on i Colbert rastali na mostu, prije nego što je Cimarron otpješačio u Denison. Dakako, nije spomenuo ni jednom riječju da je Spinks silovao Adu.

— Ljudi Spinksova kova sramota su za nas i naš pogranični kraj — zaključio je Colbert, pa ih upitao: — A kako ga kanite uhvatiti?

— Moramo ga najprije pronaći — odgovorila mu je Ada dok je pila čaj koji joj je Colbert skuhaao po njezinoj izričitoj želji.

Cimarron je pogleda preko stola i nasmiješi joj se. Ada mu uzvratila osmijeh i namigne preko ruba šalice.

Kada su večerali, Ada je ustala i počela pospremati stol.

— Ne, zaboga, ostavite to, molim vas, gospodo Barrett — rekao joj je Colbert. — Vama treba odmora, jednom i drugom. Ujutro će doći žena koja će to pospremiti i oprati suđe. Podite sa mnom da vam pokažem sobe.

Colbert je ustao od stola, uzeo svjetiljku i poveo ih na kat.

— Nadam se da će vam se ovdje svidati — rekao je Adi kada je otvorio vrata velike dnevne sobe.

— Ne može biti bolje, gospodine Colberte — oduševljeno mu je uzvratila Ada.

— E, to mi je baš drago. Šibice su vam na stolu uz svijeću. Donijet ću vam još vrč s vodom da se možete umiti prije spavanja, čim Cimarronu pokažem njegovu sobu — rekao joj je Colbert, pa se obratio Cimarronu: — Ovuda molim te.

Kada je Cimarron pošao za Colbertom niz hodnik do vrata, iduće sobe, osvrnuo se i uhvatio Adin pogled prije nego što je zatvorila za sobom vrata dnevne sobe.

— Evo nas — reče Colbert kad je ušao u susjednu sobu. — Udi, ja ću se odmah vratiti — dodao je i požurio natrag niz hodnik čim je Cimarron upalio svjetiljku u svojoj sobi.

Prvo što je Cimarron opazio bilo je da nema vrata između njegove i Adine sobe.

Kada se Colbert vratio s vrčem punim tople vode, reče Cimarronu:

— Ova tvoja prijateljica vraški je lijepa.

— Zapela ti je za oko, a? — u šali ga upita Cimarron.

— Takva ljepota ne može proći nezapažena. Zapamti to i laku noć — dobacio mu je s praga Colbert.

Čim je Colbert zatvorio vrata, Cimaroron je sjeo na krevet i najprije izuo čizme, pa zatim skinuo čarape. Šešir je bacio na stolicu. Svukao je košulju i skinuo opasač s revolverom. Raskopčao je zatim hlače i polagano ih svlačio zbog rane koja ga je boljela.

Prisao je bliže svjetiljki i pomno pregledao ranu. Meso na rani još je bilo jarko crveno i nabrano, ali bez znakova upale. Nije loše, zaključio je u sebi, premda me još boli.

Nalio je tople vode iz vrča u veliku porculansku posudu na umivaoniku, pa je s ručnikom namočenim u vodu, sjedeći na rubu kreveta, isprao pomno osušenu krv oko rane i s noge.

Zatim se umio i oprao do pasa.

Uz uzdah olakšanja otkrio je pokrivače i ispružio se ispod njih.

Probudila ga je tiha škripa vrata. posegao je za koltom, pa se tek tada sjetio gdje je.

— Cimarrone? — šapnula je Ada.

Sjeo je na krevet i spustio noge na pod, žmirkajući na mjesecini što je sjala kroz zastore na prozoru.

— Zaboravila si pokucati. Gol sam kao od majke rođen — prigovorio joj je snenim glasom.

— Vidim. Ne mogu zaspati. Mogu li ući? — upitala ga je plašno Ada.

— Svakako, uđi. Tko ti ne da spavati?

— Ti — odgovorila mu je kratko Ada i pošla prema njegovu krevetu.

X

— Bilo ti je nelagodno samoj u onoj velikoj sobi, zar ne? — upita Cimaroron Adu koja je stajala uz njegov krevet i gledala ga.

— Sjetila sam se da ti se još nisam zahvalila što si me spasio od onih razbojnika.

— Pa poljubila si me u jami, a to je pravi način kako se žena može zahvaliti muškarcu kome se sviđa. Zašto ne sjedneš. Teško ti je stajati.

Ada je sjela na krevet uz Cimarorona i spustila ruke u krilo.

— Moj muž — tiho će ada — poginuo je prije nekoliko mjeseci. Charles je bio dobar muž. Nedostaje mi. Nedostaje mi dobar muškarac.

Cimerron se promeškoltio. Stavio je nogu preko noge da sakrije koliko ga je uzbudila njezina bilzina.

Činilo se da Ada to uopće nije opazila.

— Jesi li oženjen? — upitala ga je.

— Ne, nisam. Možda ću se oženiti kad nađem ženu koju ću toliko željeti i voljeti da će me moći vezati uza sebe zauvijek.

— Voliš se zabavljati sa ženama, zar ne? Sjećam se one naprlitane djevojke s kojom sam te vidjela u kočiji u Denisonu — podsjetila ga je ljubomorno Ada Barrett.

— Dušo, nemoj vrdati. Kaži što ti je na srcu — ponukao ju je Cimaroron.

— Što hoćeš time reći? — upitala ga je Ada, gledajući oborenim očima u svoje ruke u krilu.

— Ne treba se stidjeti svojih osjećaja. Nema nikakva zla u tome što se osjećaš kao zrela žena koja žudi za muškim milovanjem, kao ti sada, ili kao muškarac koji žudi za ženom baš u ovom trenutku.

— Ja sam tek odnedavno udovica. Sramim sa sama sebe što osjećam požudu, ali ne mogu ti odoljeti. Ti si... čak s tim ružnim ožiljkom na licu, vrlo pristao i naočit muškarac kojeg može poželjeti svaka žena, pa zašto ne bih i ja?

— Ako si udovica, to ne znači da si prestala i živjeti — reče joj Cimarron i zagrlji je jednom rukom, te privuče bliže k sebi. Drugom je rukom okrenuo njezino lice k sebi i nježno je poljubio.

Ada Barrett je odjednom živnula. Otvorila je usta i svoje usne čvrsto priljubila uz njegove. Tako ga je strastno zagrlila da je Cimarron umalo izgubio ravnotežu.

— Svuci se — šapnuo joj je čim su im se usne odvojile.

Žurno, kao da će nekamo zakasiniti, ustala je i trenutak kasnije sjela ponovo uz njega, gola, topla, pohotna.

Ponovo su se zagrlili i ljubili. Uživao je u njezinoj ljepoti, savršeno građenom tijelu, licu i očima iz kojih se istodobno zrcalila požuda i plemenitost.

— Nisam baš bogzna kako iskusan u krevetu. Charles, moj muž, bio mi je jedini muškarac s kojim sam dragovoljno legla, premda, dok sam još bila djevojčica u našem je susjedstvu bio jedan momčić s kojim sam ponekad išla u šumu...

Dok je Ada, pričala Cimarron ju je milovao.

— ... nije to bila neka ljubav, nego znatiželja.

Ada je odjednom ušutjela. Zatim je tiho, poslije kraće stanke, dodala:

— Nisam te tako zamišljala. Nježan si, a ja sam se bojala da ćeš biti grub.

— Želiš da budem grublji s tobom?

— Ne, ni govora.

Cimarron je kleknuo na krevet podno njezinih nogu i raskrečio ih. Kad je pogledao dolje na nju, vidio je da ga žudno čeka. Spustio se na nju i utočio u nju, opijen njezinom toplom vlažnosti.

Zabacila mu je noge na leđa, a on se lecnuo i tiho jauknuo.

— Što ti je? — upitala ga je zabrinuto.

— Moja noga. Osjetljiva je kao koža žigosana telića.

— Oprosti. Nisam te htjela povrijediti.

— Nemoj me tako jako stiskati nogama i sve će biti dobro.

Ali nije bilo. Pokušao je zatomiti jauk, ali ona ga je ponovo čula.

— Izvadi ga! — rekla mu je odriješito i spustila je noge.

— Zar sada, dušo? — zavapio je Cimarron.

— Molim te.

Nevoljko ju je poslušao i izašao iz nje, a ona se izvukla ispod njega.

— Lezi na leđa. Ja ću na nj sjesti — gotovo zapovjedničkim glasom rekla mu je Ada.

Pogledavši ga, namjestila ga je pod sebe i polagano se na njega spustila dok cijeli nije u nju ušao. Tijela su im se dotaknula u središnjoj točki koja za Adu i Cimarrona u tom trenutku bijaše centra svijeta.

— Bolje je ovako, zar ne? — upitala ga je Ada, sjedeći na njemu nepomična.

— Ne može bolje biti. Nema dvojbe.

Počela se polagano micati. Najprije gore-dolje, pa zatim u trzajima naprijed-natrag.

Cimarron ju je zadivljeno promatrao. a Ada se sve brže i brže na njemu trzala. Uzeo joj je dojke u ruku i stao ih mijesiti u ritmu s njezinim kretnjama.

Trenutak kasnije počela je potihom ječati, pa sve jače i jače dok napokon nije glasno zastenjela i zavriskala. Naslonila se unatrag, upirući se rukama o krevet. Zabacila je glavu i u ekstazi izvinula leđa u luku.

Tijelo joj je zadrhtalo dok je kroz njega strujalo vrhunsko sladostrašće.

Cimarron je povuče k sebi, ljubeći je pomamno i uživajući.

Legla je umorno na njega, a kad je odahnula, počela se polagano po njemu trljati bokovima.

Cimarron ju je stisnuo čvrsto k sebi.

Ugrizla ga je za uho.

— Joj! — gotovo je viknuo.

— Sram te bilo. Zaspao si — prigovorila mu je.

— Ne spavam. Razmišljam...

— Lažeš. Očito ne znam ugoditi muškarcu.

— Ugodila si mi i zadovoljila me, dušo, i previše.

— I bilo ti je lijepo sa mnom?

— Prelijepo. Za nekoga tko tvrdi da nema iskustva u ljubavi, mogu ti reći da si izvrsna.

— Ali me nikada dosad strast nije još toliko zaniijela da nisam bila svjesna onoga što činim, a za to si ti kriv — rekla mu je uz osmijeh. — Trebalo bi te zatvoriti u kavez da ne zavodiš nezaštićene udovice kao što sam ja.

— Ti imaš predivnu zlatnu krletku u koju me možeš zatvoriti kad god zaželiš. A i ja nemam ništa protiv čuvara kao što si ti — uzvratilo joj je.

— Nema te krletke u koju bi neka žena mogla zatvoriti čovjeka tvoga kova. Ti bi u njoj umro. Najprije bi postao malodušan, a zatim sumoran. Oči bi ti izgubile sjaj. Čovjeku poput tebe treba sloboda otvorenih obzorja, beskrajne širine po kojima može lutati i ništa što bi ga vezalo za neko mjesto ili neku osobu. Zar nije tako?

— A što to, molim lijepo? — pravio se Cimarron da ne razumije o čemu govori.

— Ti si zaljubljen u slobodu i poklonik si prirode, otpadnik od društva, otuđenik od ljudi kao gospodin Henry David Thoreau.

Cimarron se sjetio njihova prvog razgovora u vlaku i kimnuo joj je potvrdno glavom.

— Znaš, tebe moj svekar cijeni i voli — rekla mu je Ada pošto su neko vrijeme šutjeli.

— So Ni On je divan i častan starac. Bojao se da me ne snađe neko zlo dok tragam za Spinksom, pa mi je dao vrećicu s vradžbinama da me čuvaju od nesreće, premda me nisu zaštitile od metka u nogu. Stavio je u nju britki nož protiv mračnih sila, kako reče, da s njime pobijem duhove neprijatelja na onom drugom svijetu, u zagrobnom životu, ako slučajno poginem. Držim ga u bisingama.

— Obećaj mi da nećeš poginuti — šapnula mu je Ada i pomilovala ga nježno po obrazu.

— Nadam se da neću, jer imam valjda sada i zašto živjeti — rekao joj je i stavio svoj dlan na njezinu ruku.

— Tillman Spinks će te ubiti ako mu se pruži prilika.

— Znam, ali ja mu ne kanim dati tu priliku — odvratio joj Cimarron. — Rekla si mi da te je Spinks silovao, a ti znaš što to znači. — Ada je potresla glavom, gledajući ga upitno. — To znači da će, kad ga uhvatim i odvedem u Fort Smith, i zbog toga odgovarati pred sudom. Možda nisi znala, ali sudac Isaac Parker, koji je poznat kao sudac za vješanje, silovanje kažnjava konopom.

Ada Barrett je šutjela kao zalivena.

— Razumiješ li, što hoću da ti kažem?

— Mislim da razumijem. Hoćeš reći da ja odustanem od progona Spinksa i da...

— To prepusti meni i zakonu, jer bi ti mogla i stradati.

— A tebi bi bilo žao da stradam?

— Da, zar to još nisi shvatila?

Ada Barrett okrenula mu je leđa. Zbunjen, Cimarron ju je okrenuo licem prema sebi.

— Što ti je? Zašto plačeš?

— Otkada sam izgubila muža, nikome više nije bilo stalo do mene, da li ću živjeti ili umrijeti.

— Šo Ni Onu je stalo. Ti si još mlada, na početku života, tako reći. Imaš lijepo i plemenito zanimanje. Učitelji sade sjeme znanja i poštenja u srca djeci i cijeli svijet poslije žanje žetvu koju učitelji posiju.

— Kada sam ostala sama, sve mi je bilo svejedno — jadala mu se Ada. — Radila sam samo ono što sam morala, jer ništa više ni za koga nisam osjećala. A onda si došao ti. Kada sam te srela, nešto se u meni prelomilo. Isprva o tome nisam htjela uopće razmišljati, ali poslije sam shvatila da sam se zaljubila.

Ne — dodala je brzo — nemoj misliti da ja hoću da me ti uzemš za ženu, ali žena i bez braka može voljeti nekog muškarca kao da joj je muž. Ili se možda varam?

— Ne, ne varaš se, samo neki ljudi misle da u životu dvoje ljudi više vrijede potpisani bračni ugovori i crkveni obredi, nego ono što oni osjećaju.

— Ljubav koju osjećam za tebe, Cimarrone, toliko je plemenita da je u meni posve ugasla mržnja koju sam osjećala za Tillmana Spinksa.

— Ja bih na to rekao da je ljubav jača od mržnje. Ujutro krećem za Spinksom, a ti ćeš natrag kući — rekao joj je i poljubio je u oko.

— Hoćeš li mi se javiti kad ga uhvatiš?

— Navratit ću k tebi na povratku u Fort Smith.

— Čekat ću te.

— A sada, kada smo sve tako lijepo sredili, ne bi nam škodilo i da malo odspavamo — predložio je Cimarron.

— Idem natrag u svoju sobu. Ako nas Bill uhvati da ležimo zajedno u krevetu...

— Može mi samo zavidjeti. Stisni se uz mene i ostani gdje jesi — rekao joj je Cimarron, a Ada ga je poslušala...

* * *

Vrisak, dernjava, zveket stakla i lupa probudili su Adu i Cimarrona iz duboka sna.

— Što je to? — prestrašeno će Ada.

Cimarron je već bio na nogama i navlačio hlače.

— Zlo i naopako, čini mi se — odgovorio joj je.

Bat teških koraka u žurbi udarao je po stubama. Cimarron je zakopčao opasač i najprije provirio kroz prozor. Zora je upravo svanula.

— Penji se preko prozora i spusti na krov, pa se sakrij iza ugla kuće. Kloni se prozora. dode li itko gore, čučni da te ne vidi — naredio je Cimarron Adi koja je upravo zakopčavala haljinu.

— A ti? — upitala ga je Ada.

— Pogledat ću tko to galami i razbija prozore

Idem s tobom.

— Poslušaj starijeg i pametnijeg.

Cimarron je pomogao Adi da prekorači prozor i stane na krov ispod njega. zatim je pošao prema vratima i prislonio uho na njih. Izvadio je kolt iz korica i napeo ga.

— Colberte, jesi li to ti?

Čuo je poznat glas. Prepoznao ga je. Znači da je Spinks upao u kuću i traži ga, zaključio je Cimarron. Oprezno je odškrinuo vrata i provirio na hodnik. Izašao je i pošao na prstima do kraja hodnika gdje je bila Colbertova spavaća soba.

Stao je uza zid do vrata.

— Znamo da su ovdje. Konji su im dolje — čuo je Spinksov glas.

Tako, dakle, zaključio je Cimarron, Spinks nije došao sam.

— Pomogao joj je da pobjegne. Nije mogla sama. Ostavio sam je vezanu. I čegrutušu mi je ubacio u skladište.

— O čemu vi to pričate? — upitao ga je Colbert.

— Znaš ti dobro. O onom policajcu i njegovoj Indijanki koja traži krvnu osvetu — vikao je Spinks.

— Nisu ovdje — lagao je hrabro Bill Colbert.

— Lažeš! — zaurlao je Spinks i udario Colbertu po licu.

Cimarron stane ispred vrata i udari ih snažno nogom. Vrata tresnuše u zid sobe.

— Mene, tražite, čini mi se — mirnim će glasom Cimarron.

Spinks se žustro okrenuo s upere-nim revolverom. Oči su mu bljesnule kada je ugledao Cimarrona na pragu sobe.

— Baci taj revolver, Spinkse, ako nisi siguran da si brži od mene.

Revolver u Spinksovoj ruci je zadrhtao.

— Ako mene hoćeš ustrijeliti, onda možeš samo kroz tvog prijatelja — dobaci drugi razbojnik koji je držao Colbertu.

— Neće biti baš tako! Moja prijateljica... — reče Cimarron, pa trgne glavom prema naprijed.

Razbojnik se odmakne od Colbertu i okrene da vidi tko je iza njega na prozoru.

— Lezi, Bille! — viknuo je Cimarron Colbertu.

Kada je razbojnik vidio da nikoga nema, bilo je već prekasno da puca.

— Prosvirat ću te prije nego i dotakneš taj okidač. Baci revolver pred moje noge, a i ti, Spinkse, učini ti ćeš isto ako imaš imalo pameti u glavi — opomenuo ih je obojicu Cimarron.

Kada su oba razbojnika odbacila oružje, Cimarron se obrati Colbertu:

— Bille, dodi ovamo i pokupi ove revolvare. Čini mi se da je igra završena.

— Cimarrone — počeo je uzbuđenim glasom Colbert — provalili su u kuću kroz prozor dok sam spavao. Ja sam...

— Bille, pokupi te revolvare! — nestrpljivim će glasom Cimarron.

— Hoću, hoću — reče Bill i pođe prema Cimarronu čim se snašao. Ali, tada, upravo kada se htio sagnuti, ukočio se prestrašeno.

— Bille, što čekaš?

— Cimarrone... — Billa je izdao glas.

Cimarron je opazio da se Spinks pakosno smješka.

— Što ti je tako smiješno, Spinkse? — upitao ga je Cimarron.

— Ja — odgovorio je glas iza Cimarrona.

Cimarron je osjetio revolversku cijev na potiljku.

— Baci taj kolt! — naredio mu je glas iza njega.

Cimarron nevoljko ispusti kolt i on tresne na pod.

— Iza zida tamo, obojica! — naredio je glas Cimarronu i Colbertu.

Cimaron i Colbert izmijeniše poglede, a zatim su stali uza zid sobe.

Spinks zadovoljno pokupi revolvere s poda, a Cimarronov baci na Colbertov krevet.

— Stigao si na kraj svog životnog puta. Ubacio si zmiju u jamu. Jedan od mojih ljudi je umro u mukama, a drugi je kod liječnika u Denisonu, i to će te skupo stajati.

— Hej, Tille, prestani! Misliš li ti njega usmrtili riječima ili olovom? — požurivao ga je prijatelj.

— Zaveži, Ramseyju! — izderao se na njega Spinks.

— Požuri! Čeka nas još posao u Denisonu, Tille. Što si se sada tu raskokodakao. Poslije mu održi nadgrobno slovo, ako baš toliko želiš.

— Šuti, Ramseyju. Prije nego što ga ubijem mora mi reći gdje je ona njegova žena Indijanka.

— Nije ona moja žena — reče tiho Cimarron.

— Gdje je? — zasiktao je Spinks i unio se Cimarronu u lice.

— Otišla je. Pobjegla je kada je čula vašu galamu da sačuva svoju krepost od vas, Spinkse.

— Ramseyju, pogledaj gdje se skrila i dovedi je ovamo. Ako pokuša pobjeći, pucaj — naredio mu je Spinks.

Cimarron stisne zube. Uхватit će je na krovu, pomislio je.

— Slušaj, Spinkse, ti se razračunaj sa mnom, a nju ostavi na miru — predložio mu je Cimarron.

Ali nije mu upalilo. Ramsey je izašao iz sobe i čuli su njegove korake na stepenicama kada je silazio u prizemlje.

— A što ste radili ovdje cijelu noć? — upitao je Spinks Cimarrona, iskrivivši usne u kiseo osmijeh.

— Bill i ja smo... — počeo je Cimarron.

— Ti i ona? — ispravio ga je Spinks.

— Došli smo u posjet našem prijatelju.

Spinks se na te riječi okrenuo Colbertu kao da ga je Cimarron na njega iznenada podsjetio.

— Čuo sam da ovdje držiš zapano zlato. Čim se Ramsey vrati sa ženom, vas ćete se dvojica prihvatiti lopate i iskopati ga... Cimarron pogleda u Cimarrona čije su oči bile uprte u Spinksovo lice.

— Bensone, pokaži Colbertu kako ćeš ga natjerati da nam iskopa svoje zlato — obratio se Spinks drugom razbojniku.

Benson iskesi zube i pride Colbertu. Premjestio je revolver u lijevu ruku, a desnom zamahnuo da udari Colberta.

Ali prije nego što je Benson i zamahnuo, Cimarron ga udari u podlakticu lijeve ruke. Bensonov revolver zvekne po podu, a Cimarron udari šakom Bensona u sljepoočicu i zamalo ga sruši na pod.

Pucanj iz Spinksova revolvera sve ih je zaglušio. Zrno je udarilo u zid iznad Cimarronove glave i zaustavilo Cimarrona u pol koraka.

— Natrag uza zid! — naredio je Spinks Cimarronu, pa se okrenuo Bensonu: — A ti, podi potražiti Ramseyja!

— Tille, ako ga ne ubiješ, on će još...

— Čuo si što sam ti rekao! — prekinuo ga je strogim glasom Spinks.

Benson, gundajući, najprije pogleda kroz prozor.

— Ne vidim ga — obavijestio je Spinksa.

— Onda idi i potraži ga. Njega i onu ženu. Možda ju je našao pa hoće da od nje dobije ono što je meni već dala, prije nego je dovede ova-

mo. Požuri da je nađeš dok je još živa, pa će i za tebe nešto ostati.

Benson se blesavo smješкао, pa požurio iz sobe.

— Tille, Tille, brzo, dodi! Našao sam Ramseyja. Mrtav je! — zvao je uspaničeno Benson Spinksa iz prizemlja.

Spinks mahne revolverom i potjera Cimarrona i Colberta ispred sebe iz sobe.

Čim su stigli do stuba, ugledali su Bensonu uz mrtvog Ramseyja, a u tom trenutku kućom odjekne jaki pucanj.

Benson poskoči na mjestu, ispusti revolver i uhvati se za prsa. Na otvorenim vratima kuće pojavila se Ada Barrett s revolverom u ruci.

Benson se stropošta na pod i osta nepomično ležati.

Ada Barrett pogledala je u Cimarrona na vrhu stepenica.

— Što si se ukočio?

— Pa vidiš valjda i sama. Iza mene je — odgovori joj Cimarron.

— Nikoga nema iza tebe.

Cimarron pogleda preko ramena. Spinks je nestao.

Cimarron je hitro potrčao niz hodnik. Utrčao je u Colbertovu spavaću sobu. Soba je bila prazna. Prišao je otvorenom prozoru, pošto je uzeo svoj revolver s Colbertova kreveta kamo ga je bio bacio Spinks. Nikoga nije bilo ni na krovu, ni u dvorištu ispred kuće. Tiho je opsovao i vratio se u hodnik.

— Ada, pogledaj iza kuće — doviknuo je Adi s vrha stuba.

— Nema ga tamo — odgovorila mu je Ada ogorčeno.

Cimarron je oprčao oko kuće. U dnu dvorišta našao je dva konja. Trećeg, Spinksova, nije bilo. Snuždeno i pokunjeno Cimarron se vratio u kuću, a kada je ugledao upitan

pogled u Adinim očima, odgovorio joj je jednostavno:

— Skočio je kroz prozor i odjahao.

— Idemo za njim!

— Zar si zaboravila što smo se noćas dogovorili?

— Dobro — nevoljko će Ada — onda ti idi sam.

— Idem — odlučno će Cimarron, te pođe prema vratima. Na vratima se gotovo sudario s Colbertom.

— Onaj razbojnik, onaj Ramsey, je zaklan — reče mu Colbert blijed kao smrt.

— Ti si ga zaklala? — Cimarron je upitao Adu.

— Da, ja sam ga zaklala, pa što onda? Spustila sam se po odluku s krova tako da me vidi. Kad me je uhvatio, ja sam ga izbola nožem.

— Odakle ti nož?

— Uzela sam ga iz tvojih bisaga.

— Iz mojih bisaga — ponovio je Cimarron, pa se sjetio da joj je prošle noći kazao kako mu je Šo Ni On poklonio nož s vradžbinama za borbu protiv zlih duhova.

Stavila sam ga natrag, gdje sam ga i našla. Nije mi više trebao. Uze-la sam Ramseyjev revolver.

Cimarron je u njezinu glasu prepoznao prizvuk duboka ponosa i slavodobitosti.

— Ubila si dvojicu ljudi.

— Ubila sam ih u samoobrani — mirno mu je odvrtila Ada.

— I ja to mogu posvjedočiti — javio se odjednom Colbert.

— Kamo ćeš? — povikala je Ada za njim kad se Cimarron bez riječi okrenuo i otišao od nje.

— Za Spinksom — odgovorio joj je kada je došao do ridana. Odvezao je uzde s privežišta, i tek se tada okrenuo k Adi i rekao: — Idi kući Šo Ni Onu.

— Doći ćeš poslije tamo? — upitala ga je plašno.

Cimarron kimne glavom.

— Doći ću — obećao joj je, a zatim se popeo u sedlo i domahnio Colbertu na rastanku prije nego što je odjahao.

XI

Negdje oko podneva Cimarron je ujahao u Denison. Dan je bio sunčan, jesenji, pa je vjetar meo ulice, kovitlajući žuto lišće u virovima prašine, najavljujući svojom hladnoćom da zima kuca na vrata.

Jahao je ulicama nasljepo, zavičajući u lica prolaznika, u nadi da će naići na Spinksa. Znao je da je Spinks u Denisonu, jer se sjećao riječi razbojnika Ramseyja koji je požurivao Spinksa da ga ubije, jer ih je važan posao čekao u Denisonu.

— Cimarrone!

Lecnuvši se iz misli, Cimarron je nehotice posegnuo za koltom kad je čuo svoje ime.

Bradette Murray, novinar, trčao je prema njemu.

— Dobar dan! Kako ide novinarski posao? — pozdravio ga je i upitao iz pristojnosti Cimarron.

— Uvijek jedno te isto — potužio mu se Murray, pa upita znatiželjno Cimarrona: — A koji vrag vas nosi u grad?

— Tillman Spinks.

— Kako? Još ga niste uhvatili. Ah, glupa li pitanja! Dakako da niste, kad ga još tražite. Možda ćete danas biti bolje sreće — reče Murray.

— Zašto baš danas?

— Zar još ne znate! Pa, pročitajte onda što tu piše — reče Murray i pokaže prstom u oglasni stup.

ZABAVA ZA SVAKOGA VELIKA BORBA BIKA I MEDVJEDA U DVORIŠTU SALUNA SAZERAC ULAZ 3 DOLARA OKLADE SE UPLAČUJU NA BORILIŠTU

— Kakve to veze ima sa mnom i sa Spinksom, molim vas? — upitao je Cimarron novinara kada je pročitao oglas.

— Kruže glasine da iza toga stoji Spinks i da će zaraditi veliku svotu novca — objasnio mu je Murray.

— Provjerit ću to.

— Ljudi su nagrnuti u grad. Uživaju u krvoločnim predstavama — prigovorio je Murray ukusu mjesta.

— Znači da vi nećete doći?

— Kako neću? Pa, moram, čovječe. Ja sam novinar i moram izvijestiti građanstvo o svemu što se dogodilo.

— E, pa, podite onda za poslom. Drago mi je da sam vas sreo i hvala vam na upozorenju — reče mu Cimarron, ali prije nego što je uspio okrenuti ridana prema salunu Sazerac, Murray poviče za njim:

— Ako imate vremena, navratite k meni u uredništvo. Pokazat ću vam članak o događaju u Colbertu, u kojem spominjem gospodu Barrett i vas.

— Doći ću drugom prilikom, hvala — odvratio mu je Cimarron i krenuo kasom niz ulicu.

Kada je stigao do saluna Sezerac, tamo se već tiskala gomila svijeta. Salun je također bio pun gostiju. Ljudi su miljili kao mravi. Tiskali se unutra ili probijali van. Neki su bili već pijani.

— Gdje će biti borba bika i medvjeda? — upitao je Cimarron nekog

prolaznika koji mu se učinio dovoljno trijeznim.

— Otraga u dvorištu.

Cimmaron je zavezao rđana za privezište ispred saluna Sezarac, te stao u red iza kuće da kupi kartu za predstavu.

Cim je ušao u dvorište iza saluna, upao je u neopisivu gužvu. Tiskali su se: Indijanci, bijelci, Crnci, željezničari, kauboji, ugledni građani, imućni trgovci i obrtnici, neki čak sa svojim ženama. Bilo je podosta i gradskih skitnica, koji tamo nisu došli s posve čestitim namjerama.

— Evo ih. Dolaze! — povikao je netko iz zadnjih redova gomile.

Kola sa dva kaveza i četveropregom ušla su u dvorište korakom. Gomila se razmaknula da ih propusti.

— Strašni su! Spopadne te jeza kad ih vidiš — reče neka žena u nedjeljnoj haljini pokraj Cimarrona i nasmiješi mu se.

Bik je stajao mirno, njihao se i ot-puhavao dok su se kola kotrljala po dvorištu nasutom šljunkom prema borilištu, ograđenom zidom od dasaka. Medvjed se, pak, s brnjicom na gubici, motao amo-tamo po kavezu, mumljajući razdraženo i zvečeći lancima pri svakom koraku.

Cim su kola prošla, Cimarron je pomno promatrao čovjeka koji je primao uplate za oklade. Ali prije nego što je dospio da mu pride, neki čovjek u bijeloj košulji ispod crnog fraka i u prugastim hlačama, počeo je mahati rukama.

— Pažnja, dame i gospodo! Pažnja! — vikao je iz svega glasa, nadvi-kivajući žamor svjetine u dvorištu.

Svi koji su promatrali životinje u kavezu, okrenuli su se i zagledali u govornika.

— Ja sam Oscar Brent — povikao je govornik. — Nadam se da me mnogi od vas poznaju i znaju da sam član gradskog Društva časnih muževa i Društva za zaštitu životinja. Došao sam ovamo da vam kažem da se najavljena krvoločna predstava neće održati.

Svi su za tren zaprepašteno zamukli. U grobnoj tišini Brent je nastavio:

— Član pedeset i pet gradskog Statuta zabranjuje kradenje koje nije odobrila Gradska uprava, a čuju se i glasovi da je uvo jezovitu predstavu upriličio, kako bi na lak način zaradio mnogo novca, poznati razbojnik s granice Tillman Spinks.

Rulja se uskomešala. Čula su se i glasna dobacivanja govorniku:

— Idi kući, seronjo! Pusti narod da se zabavlja!

— Zabavljate se u mučenju jadnih životinja! — povikala je krupna žena koja je stajala uz Brenta.

— Dame i gospodo! — počeo je Brent. — Moja će vam žena kazati...

— To što vi radite s tim životinjama običan je sadizam — vrištećim će glasom gospoda Brent — a mi, civilizirani i kulturni ljudi, mi to ne možemo dopustiti!

— Te bi životinje trebalo pustiti da se na vama izive — doviknuo joj je netko iz gomile.

— Oooh! Kakav prostak! — zavalila je gospoda Brent, mašući zatvorenim suncobranom.

— Bez dozvole... — nastavio je gospodin Brent, ali rulja je počela sve glasnije vikati, urlati i podrugljivo dobacivati pa je na kraju čak poslala prijeteci prema Brentovima, koji navrat-nanos pobjegoše iz dvorišta saluna Sezarac.

Cimarron je ubrzao korak. Znao je da će Brent poslati šerifa Culha-

nea da prekine predstavu, ako Spinks nema dozvolu Gradske uprave. A Culhane bi mu mogao ukloniti Spinksa ispred nosa.

Dok se Cimarron probio do ograde borilišta, borba bika i medvjeda već je bila započela.

Medvjed, bez brnjice i uspravljen na stražnje noge, zamahnuo je šapom i pandžama zagrebao bika po rebrima. A bik, zatulivši od boli i jaraosti, hitro se okrenuo, sagnuo glavu i nasrnuo na medvjeda te ga nabio na rogove.

Svjetina je razulareno klicala i hrabrila ih.

Cimarron pride debeljuškastom čovjeku koji je kupio uplate oklada od gledalaca. Čim ga je šćepao za ovratnik košulje i malo podigao sa zemlje, zasiktao mu je u lice:

— Gdje je Spinks?

— Pusti me, budalo — promrsio je debeljko, a njegov se glas nije dobro ni čuo u općem urlanju svjetine. Pokušao je otrgnuti Cimarronovu ruku sa sebe, ali nije mogao. — Ne poznám ja nikakvog Spinksa — izustio je prestrašeno.

Cimarron izvadi kolt i uperi ga u debeljkov trbuh, nisko da nitko nije mogao vidjeti u gužvi.

— Govori gdje je, ili ću te raznijeti — zasiktao je Cimarron.

— A što će ti Spinks?

Cimarron napne okidač kolta.

— Tamo, preko — izusti debeljko i pokaže prstom prema salunu Sezarac.

— Gdje?

Prije nego što je debeljku uspjelo da odgovori, dvorištem je odjeknuo pucanj.

Iskosa, Cimarron opazi šerifa Spuda Culhanea na ulazu u dvorište saluna. Uz njega je bio i novinar

Bredette Murray. Užurbano je nešto pisao u svoju bilježnicu. Iza šerifa prsio se samodopadno i oholo gospodin Brent sa svojom gospođom koja je očito svoj život posvetila obrani morala.

— Čujete li, što vama govorim? Ova je priredba protuzakonita! — vikao je šerif Culhane koliko ga je grlo nosilo.

U tom je trenutku bik ponovo ubo medvjeda rogovima. Krv je mlazom šiknula iz medvjedova trbuha kad se medvjed oslobodio rogova uz zveket lanca.

— Gdje je Spinks? — zarećao je ponovo Cimarron u lice debeljku.

— U ostavi iza saluna — procijedio je napokon debeljko i prstom pokazao Cimarronu vrata saluna Sezaraca koja su vodila na dvorište.

Cimarron odgurne debeljka i potrči prema salunu. Udario je snažno nogom u vrata i širom ih otvorio. Uskočio je u sobu s napetim revolverom. Spinks je skočio s ležaja kao da ga je zmija ujela za stražnjicu kad je ugledao Cimarrona. Oko ležaja su bili naslagani sanduci s bocama viskija. Spinks je posegnuo za revolverom. Nije se ipak usudio da ga potegne na Cimarrona.

— Pridi! — naradio mu je Cimarron strogim glasom. Kada mu je Spinks prišao, Cimarron ga je razoružao i revolver bacio iza polica s bocama. — Gdje ti je konj?

— Ispred saluna na privezištu.

— Idemo, Spinkse, i to na glavna vrata.

Prošli su koroz gužvu u salunu, a nitko ih nije ni pogledao. Čim su izašli na ulicu, Cimarron je najprije razvezao uzde ridanu, a zatim Spinksovu konju, držeći stalno Spinksa na nišanu.

— Ako nećeš da te odmah ustrijelim, jaši ispred mene i ne osvrći se dok ne izađemo iz grada — naredio mu je Cimarron.

Spinks je podbo konja, a Cimarron je zagalopirao za njim.

Kada su stigli do Crvene rijeke, Cimarron mu je rekao:

— Idemo preko kolskog mosta. Kad prijedemo most, stani. Zavezat ću ti noge za stremene i sputati ruke.

Sumrak je obavio kraj kada je Cimarron, iza Spinksa, dojahao do kuće Šo Ni Ona.

Ada Barrett izašla je na vrata kuće i kada je Cimarron dojahao do nje, u mraku nije mogla razabrati izraz na njegovu licu, ni mržnju, ni zadovoljstvo.

Šo Ni On se također pojavio na pragu i stao je uz Adu. Piljio je šutke u Cimarrona.

Kad je Cimarron sjahao, starac mu reče muklim glasom:

— Šumahoja mi je rekla da je odustala od krvne osvete.

— Nisam ti to rekla — usprotivi se Ada Barrett.

— Ona će dobiti zadovoljštinu na sudu u Fort Smithu. Pristala je da svjedoči da ju je Spinks silovao — odvratila mu Cimarron.

Starčeve oči, koje su gledale u Spinksa, presjekoše oštro Cimarrona, a Ada im je naglo okrenula leđa i pobjegla u kuću.

— Obećao sam joj — reče Cimarron starcu, pokazujući za Adom — da ću navratiti da joj se javim kad uhvatim Spinksa. Naumio sam da iz Colorta otputujem na sjever prvim vlakom sutra ujutro — objasnio mu je Cimarron.

Starčeve oči bljesnuše neobičnim sjajem kad je to čuo. Cimarronu se činilo kao da gledaju ravno kroz njega i nije mu bio drag taj ukočeni pogled.

— Gdje ćeš prenoćiti? — upitao ga je. Pokazao je rukom u kolut oko mladog mjeseca na nebeskom svodu. — Mjesec s krugom nosi vodu u svom kljunu — rekao je.

Cimarron pogleda u mjesec.

— I zrak već miriše na kišu.

— Ostani s nama noćas — ponudi mu, pa nastavi: — Ti i Šumahoja možete sutra ujutro zajedno otputovati vlakom. Ona u svoju školu u Wapanucki, a ti produži u Fort Smith.

— Hvala ti. Ali ne bih htio da smetam. Mogu prespavati ispod grmlja.

— Udi — pozvao ga je u kuću. — Mi smo već večerali, ali Šumahoja će ti nešto prirediti. Ja ću ti dotle pričuvati zatvorenika. — reče. Izvukao je dug nož koji je nosio zataknut za pasom.

— Uzmi moj revolver za svaki slučaj — predložio mu je Cimarron i pružio svoj kolt.

— Ne treba to meni. Kad sam bio mlad, išao sam u lov naoružan nožem i moja obitelj nikada nije bila željna mesa — poonosno odgovori.

Cimarron nije htio uvrijediti starca, pa ga nije ni podsjetio da on više nije mlad i da nož nije najprikladnije oružje ako Spinks pokuša pobjeći kad mu razveže noge. Oklijevao je trenutak i baš kad mu je već htio silom dati svoj kolt, starac je već bio krenuo prema Spinksu s nožem kojim se oštrica ljeskala na mjesecini.

Cimarron slegne ramenima. Okrenuo se i pogledao u vrata na kući. Ade tamo više nije bilo. Pošao je za

njom u kuću. Zatekao ju je u kuhinji pored štednjaka.

— Nisi mu ono smio reći — prekorila ga je Ada kada je sjeo za stol.

— Što? — u čudu će Cimarron.

— Ono... o Spinksu i meni. Što mi je učinio.

Cimarronu odjednom sine da je rekao nešto što nije smio.

— Zar mu ti nisi rekla da te je Spinks...

— Ne, nisam mu rekla da me je Spinks silovao, jer bi ga to posramilo i ponizilo.

— Žao mi je što sam se izbrbljao. Nisam znao da mu nisi rekla. Trebalo je da me upozoriš na vrijeme — tihim se glasom ispričavao Cimarron.

Vani pred kućom netko je vrisnuo.

Cimarron je skočio na noge i potrčao na vrata. Kad je iskočio iz kuće, vidio je starca kako nasrće s nožem u ruci na Spinksa. Vidio je i Spinksa. Stajao je na zemlji. Zavezanih ruku, zamahnuo je i udario starca po uhu. Starac je pao. Cimarron je čuo potmuli udarac kada je starac udario glavom o kamen na zemlji.

Cimarron je jurio prema Spinksu, izvlačeći kolt iz korice. Zvuk udarca i prskanja starčeve lubanje kad je udarila o kamen još mu je bio u ušima kada je zamahnuo koltom. Drškom kolta udario je Spinksa po glavi što je jače mogao.

Spinks je jauknuo i pao na zemlju pokraj starca.

Ada je istrčala iz kuće za Cimarronom kada je on već spremao kolt natrag u korice. Stala je uz Cimarrona. Šutjela je trenutak dok je buljila razgoračenim očima u svog svekra na zemlji. Sagnula se da opi-

pa bilo na smežuranu starčevu vratu. Odjednom je počela naricati.

Cimarron ju je već čuo tako naricati. Kada je klečala na muževljevu grobu onog jutra kad je on odjahao u lov za Spinksom.

Izenada je Ada zašutjela i ustala.

— Spinks... je li mrtav? — upitala je Cimarrona koji je klečao uz Spinksa.

— Ne, živ je — odgovorio joj je kratko, a zatim odmah ispustio kratak krik zaprepaštenja kada je osjetio da mu je Ada Barrett otela kolt iz korice.

Cimarron se odmah postavio između nje i onesviještenog Spinksa.

— Gospodo Barrett! — opomenuo ju je strogim i odlučnim glasom. — Gospodo Barrett — ponovio je Cimarron — Spinks će posjetiti za sve svoje zločine. I zbog toga jer vas je silovao i zbog ubojstva vašeg svekra. Ja vam to obećavam.

Kada je Ada ispustila njegov kolt, pao je muklo na zemlju. Cimarron se sagnuo i uzeo ga. Vratio ga je bez riječi u korice.

— Gospodo Barrett! — ponovila je tihim, tihim glasom Ada kao da hoće dobro upamtiti to ime.

— Stari običaji bijahu dobri, ali su izumrli. Došli su novi običaji — rekao je Cimarron kao da naglas razmišlja.

Ada Barrett je gledala svog mrtvog svekra.

— On je bio posljednji koji se držao drevnih običaja našeg plemena. Živio je doslovce prema njihovim pravilima. Sada je i on mrtav. Uskoro će običaji našeg plemena biti posve zaboravljeni. Bijeli ljudi oduzet će nam i ovo malo zemlje što nam je još ostalo. Propisat će nam

svoje zakone, nametnuti svoje nagodbe i svoj način života, i bit ćemo izgubljeni. Istrijebit će nas.

— Vрати se u svoju školu. Dok učiš svoje čakе o ljepotama i bogatstvu prirode njihove domovine, kaži im koju riječ o njihovim precima, o njihovu narodu i pouči ih onome što su njihovi roditelji počeli zaboravljati.

— I hoću — šapnula je polije kraćeg razmišljanja.

* * *

Starca su pokopali pred zoru.

Cimarron je lopatom koju mu je dala Ada iskopao za starca raku u sredini zemljanog poda njegove indijanske kolibe, dok je Ada pažljivo okupala mrtvaca, namazala ga uljem, obojila mu lice crvenom bojom i obukla mu svećanu odjeću, prema drevnim ukopnim tradicijama njihova plemena.

Zajedno su posjeli pokojnika u grob, čelom okrenutim prema zapadu, tako da starac bez muke nađe put u vječna lovišta svijeta duša. Zatim je Ada uz njega u grob položila i njegovu ratničku perjanicu od bijelog perja, koju je starac nosio u ratne pohode kad je bio mlad.

— Zakopaj ga sada, molim te — rekla je Ada tužnim glasom.

— Još ne. Nećeg sam se sjetio — rekao je Cimarron.

Izašao je iz kuće do privezišta za konje gdje je bio privezan njegov ridan. Izvadio je iz bisaga vrećicu s vradžbinama koju mu je bio darovao starac i u kojoj je bio nož.

Na povratku u kuću, dobacio je pogled Spinksu, koji se u međuvremenu osvijestio, koga je bio zavezao za hrast ispred kuće.

Spinks opsova.

Cimarron se pravio da nije čuo Spinksove riječi. Vratio se u kuću i stavio vrećicu s vradžbinama u desnu pokojnikovu ruku. Zatim je dohvatio lopatu i zakopao raku.

Kada je raka bila zakopana, izašao je iz kuće.

Ada Barrett pošla je za njim.

— Pogledaj, sunce izlazi — rekla je kada je stala uz njega.

Pogledao ju je i blago joj se osmjehnuo.

— I novi se dan rađa — dodao je šapatom, pa je desnom rukom zagrlio oko ramena.

— I novi život — rekla je tiho Ada dok su stajali ispred indijanske kolibe starog indijanca Čikaso, pokojnog časnog Šo Ni Ona, i zajedno promatrali kako sviće, sve dok ih sunce nije obasjalo toplim zrakama.

— KRAJ —

REDAKCIJA
ROMANA I STRIPOVA
VJESNIKA

LASO

EVA

erotika

SUPERSTRIP

Tom i Jerry

M

SIRIUS

MAGAZIN

erotika

Svaki
tjedan

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

Svaki
14 dana

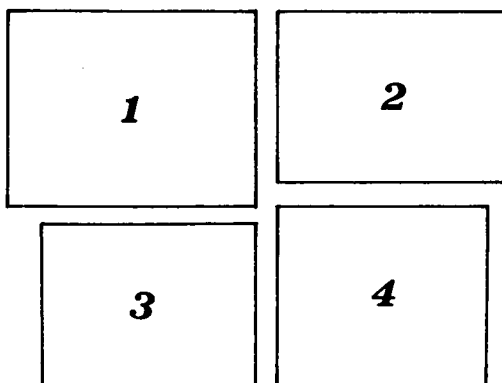
Svaki
14 dana

Svakog
13. u mjesecu

Svakog
5. u mjesecu

Izlazi
povremeno

Svaki mjesec

KUPON »LASO« broj 668

Adresa: Redakcija Romana i stripova za »LASO«

Avenija bratstva i jedinstva 4.

41000 ZAGREB

Izrežite ovaj kupon, zaokružite na njemu broj slike za koju glasate, pa sve zajedno nalijepite na dopisnicu i pošaljite na adresu redakcije.

U PRIPREMI:

G. F. Unger

DOLINA BIKOVA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1218, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 55.000 d, c/b stranica 40.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

VELIKI NAGRADNI NATJEČAJ

LASO

VAM POKLANJA SLIKU
MILANA HORVATA
HLEBINSKOG

1

2

3

4

- POGODITE KOJU JE OD OVE ČETIRI SLIKE SLIKAR ODABRAO ZA VAS
- OZNAČENE SU BROJEVIMA OD 1 DO 4
- DOVOLJNO JE DA NA KUPONU ISPIŠETE BROJ ZA KOJI STE SE ODLUČILI I SVOJU TOČNU ADRESU
- DAKLE, PITANJE GLASI: **KOJU OD OVE ČETIRI SLIKE DOBIVATE NA POKLON?**
- ODGOVOR POŠALJITE NA NAŠU ADRESU NAJKASNIJE DO 11. 8. 1986.
- DOBITNIK ĆE BITI IZVUČEN ŽDRIJEBOM